

अब यो
परमेश्वरको अचम्मको
अनुग्रह

(Now THAT is
Amazing
Grace)

-विलियम म्याकडोनाल्ड

प्रकाशकः

जीवन मार्ग प्रकाशन
पी.ओ. बक्स नं. ९५८
काठमाडौं, नेपाल

पहिलो संस्करण २०१५ – २००० प्रति

© सर्वाधिकार प्रकाशकमा सुरक्षित

Title of the English original:

‘Now that Is Amazing Grace’

**Copyright by Christian Missions in Many Lands,
Inc., PO Box 13, Spring Lake, NJ 07762; USA**

www.cmml.us

विषय-सूची

परिचय	५
अध्याय-१ भयावह समस्या (A Stupendous Problem)	६
अध्याय-२ अद्वितीय समाधान (A Unique Solution)	८
अध्याय-३ अबचाहिँ शुभखबर (Now the Good News)	१४
अध्याय-४ परमेश्वरको अकल्पनीय अनुग्रह (God's Mind-boggling Grace)	१७
अध्याय-५ अनुग्रहको महत्त्व कसरी थाहा पाउने (How to Appreciate Grace)	२१
अध्याय-६ अशुभ खबर भएको "सुसमाचार" (A "Good News that is Bad News)	३५
अध्याय-७ साँचो विश्वासीलाई कसरी बताउने (How to Tell A Real Believer)	४३
अध्याय-८ बोलीले तपाईंको चिनारी झल्काउँछ (Your Speech Betrays You)	४६
अध्याय-९ काममा के समस्या थियो ? (What is Wrong with Works)	४९
अध्याय-१० मलाई यस प्रश्नको जबाफ चाहियो (Answer Me This Question)	५१
अध्याय-११ अनुग्रहको कुप्रयोग र दुरुपयोग (Grace Misused and Abused)	५५
अध्याय-१२ परमेश्वरले कसरी पवित्रता उत्पन्न गर्नुहुन्छ (How God Produces Holiness)	५८
अध्याय-१३ अनुग्रह शतप्रतिशत (It's Grace All the Way)	६४
अध्याय-१४ अब सारांश प्रस्तुत गरौं (Now Let's Recap)	६७
अन्तिम-टिप्पणी (End Notes)	७०

परिचय

दुःखपूर्ण बाल्यकाल र किशोरावस्थापछि, जोन न्यूट आफ्नो बुवाको पानी जहाजको काममा लागे । उनी अनैतिक, यौन-क्रियाकलाप र वैवाहिक विश्वासघातको दलदलमा चुर्लुमै डुबे । उनी दुई घण्टासम्म सरापेको-सरापेकै र कसम खाको-खाकै गर्न सक्थे रे । बुवाले निकादिएपछि, उनी दासका जहाजमा काम गर्न पुगे, त्यहाँ उनी साँच्चिकै आफ्नो मालिककी अफ्रिकाली श्रीमतीको दास बन्न पुगे ।

जब उनी डरलाग्दो हुरीमा परेर समुद्रमा झण्डै मृत्युको शिकार भए, उनी परमेश्वरतिर फर्के अनि त्यसपछि आफैले अति उपेक्षा गरेको सुसमाचारको सेवक बनिए ।

उनको मुक्तिको व्यक्तिगत अनुभव साह्रै मन पराइएको यस भजनमा छ । परमेश्वरको अचम्मको अनुग्रह सायद थाहा नपाएका व्यक्तिहरू बीचमा पनि लोकप्रिय सङ्गीत समूहमा एक जमानामा चर्चित भएको थियो ।

अचम्मको अनुग्रह र कति कर्णाप्रिय आवाज र
बचाइएँ मजस्तो अधम र
हराएको थिएँ भूत कालमा, तर भेटिएँ यस बखत,
थिएँ अन्धो, तर देख्ने भएको छु यस क्षण ।
त्यही अनुग्रहले मेरो हृदयलाई भय मान्न सिकायो,
र अनुग्रहले मेरा हटे डर
कस्तो अनमोल त्यो अनुग्रह प्रकट भो
मैले विश्वास गरेकै बखतमा
जुन बखतमा मैले विश्वास गरेँ
धेरै जोखिम, श्रम र बन्धनदेखि
न अधिनै पार भएँ
त्यही अनुग्रहले मलाई पुऱ्यायो यहाँतिर
र अनुग्रहले डोऱ्याउने मलाई घरतिर
हामी त्यहाँ हुन्छौँ दश हजारौँ वर्षसम्म
चम्किलो भई सूर्य समान
हामीसित हुनेछैन दिन कम गाउन उहाँको गुणगान
भन्दा हामीले गाउन शुरु गरेको पहिलो दिन ।

अध्याय-१

भयावह समस्या (A Stupendous Problem)

परमेश्वरसित समस्या थियो । कुरो त्यसो होइन । महान् परमेश्वर अति शक्तिशाली र अति बुद्धिमान हुनुहुन्छ । उहाँले समस्याहरू समाधान गर्न सक्नुहुन्छ । तर मानव जातिको मुक्तिको योजना रच्दाखेरि परमेश्वरसित समस्या भएजस्तो हामीलाई लाग्दछ । यदि हामीले परमेश्वरसित समस्या थियो भनी भन्दछौं भने हामी मानव स्वरूपको भाषा केवल प्रयोग गरिरहेका हुन्छौं ।

अहिले हामीले केही मात्रामा पापको विषयमा सङ्केत त पाइसकेका छौं । पाप के हो ? वास्तवमा पापचाहिँ परमेश्वरका दुईवटा महान् गुणहरू – उहाँको प्रेम र उहाँको धार्मिकता बीचबाट उत्पन्न हुन्छ ।

एकातिर परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ । उहाँले मानिसलाई प्रगाढ रूपमा प्रेम गर्नुहुन्छ । मानिसहरू परमेश्वरका अति सुन्दर र विशिष्ट सृष्टि हुन् । परमेश्वर सृष्टिका सारा अद्भूत थोकहरू मध्ये मानव जातिसित विशेष रूपमा खुसी हुनुहुन्छ । उहाँ सम्पूर्ण अनन्तताका निम्ति हरेक पुरुष र स्त्री, केटा र केटीको सङ्गति अर्थात् सहचारिता चाहनुहुन्छ ।

तर हामी सबै पापी छौं अनि परमेश्वरचाहिँ पवित्र हुनुहुन्छ, भन्ने वास्तविकतादेखि समस्या उत्पन्न हुन्छ । परमेश्वरले पापलाई असल दृष्टिले हेर्नुहुन्छ । उहाँ पापप्रति आँखा चिम्लन, त्यसलाई नदेखेजस्तो गर्न वा गलत भएपनि स्वीकार गर्न सक्नुहुन्छ । पाप दण्डित हुनुपर्दछ । पापको ज्याला मृत्यु हो । यदि पापी मानिसहरू स्वर्गमा परमेश्वरसँग सदासर्वदा वास गर्ने हो भने उनीहरूका पाप कुनै किसिमले हटाइएको हुनुपर्दछ । त्यसका निम्ति दण्ड तिरिएको हुनुपर्दछ । परमेश्वरसित वास गर्नको निम्ति मानिस सफा र शुद्ध हुनुपर्दछ ।

त्यसकारण तपाईंसँग भयङ्कर ठूलो समस्या छ । एकातिर हेर्ने हो भने, परमेश्वर प्रेम हुनुहुन्छ र उहाँको प्रेमले कोही पनि व्यक्ति नाश भएको चाहँदैन ।

परमेश्वर कोही पनि व्यक्ति अनन्त नाशको भागिदार भएको इच्छा गर्नुहुन्नु । उहाँ सबै मानिसले सदासर्वदा स्वर्गका शोभा र आनन्दमा रमाएको चाहनुहुन्छ ।

तर परमेश्वर ज्योति हुनुहुन्छ । उहाँको धार्मिकताले पापीका पापहरू प्रायश्चित्त भएकै हुनुपर्दछ भनी माग गर्दछ । उहाँले हरेक कुविचार, कुशब्द र कुकार्यको मोल पूर्ण रूपमा चुक्ता भएको माग गर्नुहुन्छ । क्षमा प्राप्त नगरेको व्यक्ति कहिल्यै पनि स्वर्गमा प्रवेश गर्न सक्तैन ।

मुक्तिदाता बन्न सक्नुहुन्छ ? उहाँ कसरी धार्मिक परमेश्वर बन्न र अधार्मिक मानिसलाई क्षमा दिन सक्नुहुन्छ ? यो नै धर्मसङ्कटको विषय हो ।

कुनै पनि मुक्तिको योजनाको निम्ति सात मापदण्डहरू

परमेश्वरले पतित मानव जातिलाई उद्धार गर्ने निर्णय गर्नु नै अवर्णनीय अनुग्रहको कार्य थियो । तर उहाँले उद्धारको योजना निर्णय गर्नुभइसकेपछि उहाँले आफ्नो प्रेम र पवित्रता शतप्रतिशत सन्तुष्ट पार्ने योजना रचनु परेको थियो । उहाँले हरेक व्यक्तिलाई प्रेम गर्नुभएको हुनाले उहाँको मुक्तिचाहिँ :

- ◆ सबैको निम्ति हुनुपर्दछ । उहाँ कोही पनि छुटेको चाहनुहुन्न ।
- ◆ सबैको निम्ति यथेष्ट हुनुपर्दछ । मुक्तिले हरेक व्यक्तिका आवश्यकताहरू बिनाअपवाद पूरा गर्नुपर्दछ ।
- ◆ यस्तो हुनुपर्दछ, जसमा सबै जना योग्य होऊन् ।
- ◆ सबैले बुझ्ने सरल किसिमको हुनुपर्दछ । बुझ्न मुस्किल कुरा दिनुको कुनै औचित्य नै हुँदैन ।
- ◆ सबैले प्राप्त गर्न सक्ने किसिमको हुनुपर्दछ । साँचो धर्ममा कसै-कसैले पूरा गर्ने नसक्ने खालका शर्तहरू हुनुहुँदैन ।
- ◆ मानिसले घमण्ड गर्न सक्ने संभावनाहरू नभएको हुनुपर्दछ । घमण्ड पापको उत्पत्ति हो । स्वर्गमा घमण्डको कुनै स्थान हुँदैन । मानिसको घमण्डदेखि बञ्चित हुनलाई सबै जनाले स्वर्गको निम्ति एउटै योग्यता पाएको हुनुपर्दछ ।
- ◆ कुनै मानिसको इच्छाविरुद्ध जबरजस्ती नगर्ने परमेश्वरको योजना हुनुपर्दछ ।

यी सबै मापदण्डहरू सबैले पूरा गर्न सक्ने किसिमले परमेश्वरको अचम्मको अनुग्रह अर्को अध्यायमा प्रस्तुत गरिएको छ ।

अध्याय २

अद्वितीय समाधान (Unique Solution)

ईश्वरीय द्विविधाको निम्ति एक मात्रै विचारणीय समाधान मौजुद छ । त्यो समाधानचाहिँ प्रतिस्थापन नामक शब्दमा निहित छ । मानिसहरूका पापको दण्ड तिर्न एउटा सुहाउँदो प्रतिस्थापक (Substitute) जसरी भए पनि फेला पार्ने पर्दथ्यो । हामीमध्ये अधिकांश व्यक्तिहरू प्रतिस्थापनको धारणा बारे सुपरिचित छौं । कतिपय एथ्लेटिक्स खेलहरूमा कोचले एउटा खेलाडीको सट्टा अर्को खेलाडीलाई फिल्डमा पठाउँदछ । पुरानो नियम समयको औसत हिब्रू विश्वासीले प्रतिस्थापनको अर्थ बुझेका हुन्थ्यो । जब ऊ बलि-वेदीमा पशु लिएर आउँदथ्यो, ऊ आफ्नो हात पशुको टाउकोमाथि राख्दथ्यो । त्यसो गर्नाले ऊ आफ्नो साटोमा मर्न लागेको प्रतिस्थापकमाथि आफ्ना पापहरू हस्तान्तरण गरेको मानिलिन्थ्यो ।

हो, ईश्वरीय द्विविधाको समाधानको निम्ति पापपूर्ण मानव जातिको सट्टामा एक जना प्रतिस्थापकलाई मर्न लाउनु पर्ने हुन्छ । तर यहाँ त्यस प्रतिस्थापकले शर्तहरू पूरा गर्नुपर्ने हुन्छ ।

प्रतिस्थापक पाँचवटा मापदण्डहरू अनुसार हुनुपर्दछ

- ◆ प्रतिस्थापक मानिस हुनुपर्दछ । होइन भने, विनिमय कार्य जायज वा बराबर हुन सक्दैन ।
- ◆ ऊ पापरहित व्यक्ति हुनुपर्दछ नत्र आफ्नै पापको निम्ति मर्नुपर्ने हुन्छ ।
- ◆ ऊ परमेश्वर हुनुपर्दछ । अनन्त व्यक्तिले मात्रै असङ्ख्य मानिसहरूका असङ्ख्य पापहरू प्रायश्चित गर्न सक्दछ । प्रतिस्थापकको मूल्यचाहिँ मानव जातिका सम्पूर्ण पापहरू— भूत, वर्तमान र भविष्य सबै समेट्न प्रयाप्त हुनुपर्दछ ।
- ◆ उसले आफ्नो रगत बहाउन पर्दछ । किनकि रगत नबगाइकन पापको क्षमादान हुदैन भनेर ईश्वरीय व्यवस्थामा तोकिएको छ । रगतमा जीवन हुन्छ । त्यसकारण जीवनको निम्ति जीवन नै हुनुपर्दछ ।

- ◆ ऊ इच्छुक हुनुपर्दछ । होइन भने, शैतानले परमेश्वरलाई ईश्वरहीन पापीहरूको स्थानमा अनिच्छुक पीडित व्यक्तिलाई अन्यायपूर्ण तरिकाले मर्न बाध्य बनाएको दोषारोपण गर्न सक्दथ्यो ।

येशू सबै क्षेत्रमा योग्य हुनुहुन्छ

सम्पूर्ण मानव जगतमा ती शर्तहरू पूरा गर्ने एक मात्र व्यक्ति येशू ख्रीष्ट हुनुहुन्छ ।

- ◆ उहाँ बेथलेहेममा मानिस बन्नुभयो । उहाँ कन्या मरियमदेखि जन्मनुभएको सिद्ध मानिस हुनुहुन्छ ।^१ महान् इसाई भजन-लेखक चार्ल्स वेस्ली (Charles Wesley) ले भनेका थिए, “हाम्रा परमेश्वर अल्पकाल दुर्बोध रूपमा मानव रूपमा खुम्चिनुभयो ।”
- ◆ उहाँ परमेश्वर हुनुहुन्छ ।^२ उहाँमा परमेश्वरका गुणहरू (Attributes), परमेश्वरका उपाधिहरू (Titles) छन् र उहाँ पिता परमेश्वर समान हुनुहुन्छ ।
- ◆ उहाँ पापरहित हुनुहुन्छ । उहाँ पापरहित हुनुहुन्न भन्न सकिने कुनै आधार छैन । उहाँ पाप जान्नुहुन्न थियो, उहाँले पाप गर्नुभएन, र उहाँमा पाप छँदैछैन ।^३
- ◆ उहाँले कल्बरीको क्रूसमा पापीहरूहरूबाट शुद्ध पार्ने रगतबाट आम-मानिसहरूले छुटकारा पाएका छन् ।^४
- ◆ पापीहरूले मुक्ति पाउन सकून् भनेर उहाँले स्वेच्छाले आफ्नो रगत बगाउनुभयो । उहाँमा अनिच्छा थिएन, उहाँ पछि हट्नुभएन । बरु, उहाँ परमेश्वरको इच्छामा सहर्ष समर्पित हुनुभयो ।^५

ख्रीष्ट हाम्रो प्रतिस्थापक हुनुहुन्छ भन्ने सत्यता बाइबल धर्मशास्त्रभरि उल्लेख भएको पाइन्छ । यशैयाले निर्भयपूर्वक यसरी घोषणा गरेका थिए, निश्चय नै उसले हाम्रा निर्बलताहरू बोक्थ्यो, र हाम्रा दुःख भोग्यो... ऊ हाम्रा अपराधहरूका निम्ति छेडियो । हाम्रा अधर्मका निम्ति ऊ पेलियो । हामीमा शान्ति ल्याउने दण्ड उसमाथि पत्थो, र उसको कोराको चोटले हामी निको भयौं । ...र परमप्रभुले उसमाथि हामी सबैको अधर्म हालिदिनुभएको छ ।^६

बपतिष्मा दिने युहन्नाले जोडले भने, “हेर, संसारको पाप उठाई लैजानुहुने परमेश्वरका थुमा”^७ तीनछक्क पदै प्रेरित पावलले भने, “...परमेश्वरको पुत्रमा विश्वास गरेर जिउँछु, जसले मलाई प्रेम गर्नुभयो, र मेरो निम्ति आफैलाई अर्पण गर्नुभयो ।”^८ पत्रुसले आफ्नो गवाहीमा भनेका छन्, “...उहाँले क्रूसमा आफ्नै

शरीरमा हाम्रा पाप बोक्नुभयो ।”^९ प्रेमका प्रेरित यूहन्नाका भनाइ समेट्नुपर्दा, उनले यसरी किटान गरेका थिए, “उहाँ हाम्रा पापका निमित्त प्रायश्चित हुनुहुन्छ, र हाम्रा निमित्त मात्र होइन, तर संसारका पापका निमित्त पनि ।”^{१०}

परमेश्वरको मुक्तिको योजना हर किसिमले योग्य छ

प्रभु येशूद्वारा प्रतिस्थापनात्मक बलिदानका सम्पूर्ण मापदण्डहरू शतप्रतिशत पूरा हुने भएको हुँदा परमेश्वरले अबचाहिँ आफ्नो मुक्तिको विशिष्ट योजना, आफ्नो अनुग्रहको शुभखबर घोषणा गर्न सक्नुहुन्छ, । परमेश्वरले आफ्ना पापहरू पश्चताप गरेर विश्वासको ठोस कार्यद्वारा आफ्नो पुत्रलाई प्रभु र मुक्तिदाता भनी ग्रहण गर्नेहरूलाई मुक्ति सित्तैमा उपहार स्वरूप प्रदान गर्न सक्नुहुन्छ ।

◆ स्मरण रहोस्— यो मुक्ति सबैका निमित्त उपलब्ध छ । यूहन्नाको सुसमाचारले भन्दछ, “उहाँमा विश्वास गर्ने कोही पनि नाश नहोस् तर त्यसले अनन्त जीवन पाओस् ।”^{११} यदि मुक्तिचाहिँ पैसाद्वारा प्राप्त हुन्थ्यो भने गरीब व्यक्तिहरू यसदेखि बञ्चित हुन्थे ।

◆ मुक्ति सबैका निमित्त प्रयाप्त छ ।^{१२} अनन्त मुक्तिदाताको मृत्युमा सारा संसारका पापको प्रायश्चित गर्ने सामर्थ्य निहित छ । यो अत्यधिक रूपमा काफ़ी छ ।

◆ सबै व्यक्ति मुक्तिको निमित्त योग्य छ, किनकि हरेक व्यक्ति पापी छ ।^{१३} परमेश्वरको मुक्ति प्राप्त गर्न योग्य तुल्याउने कुरा भनेकै पापी मानिसको अयोग्यता हो । अनन्त जीवनको उपहार बुद्धिजीवि, धनाढ्य, शारीरिक सुन्दर, वा प्रसिद्ध व्यक्तिको निमित्त मात्रै होइन भन्ने कुराचाहिँ शुभ कुरा हो । हामी मध्ये कतिपय व्यक्तिहरू कहिल्यै योग्य हुने थिएनौं होला । यदि मुक्तिचाहिँ लेखपढ गर्न, रुख चढ्न, कुराकानी गर्न, वा देख्न सक्षम व्यक्तिले मात्रै पाउने हो भने कतिपय व्यक्तिहरू त मुक्तिदेखि बञ्चित हुन्थे होलान् । तर सुसमाचार सारा संसारलाई नै मिल्दो छ ।

◆ सुसमाचार सबैले बुझ्न सक्ने सरल छ । सुसमाचारको निमित्त कोही पनि व्यक्ति पाखे वा निरक्षर हुँदैन । सुसमाचारमा प्रभु येशूले “आओ” भन्नुहुन्छ ।^{१४} सुसमाचार बारे केही पनि कुरा जटिल छैन । विलियम कोउपर (William Couper) ले यसो भनेका छन् :

“हे, मानिसका जटिल कार्यजस्ता नभएका,

स्वर्गका सरल, सच्चा र जटिलहीन योजना”

◆ जोसुकैले पनि ग्रहण गर्न सक्छन् ।^{१४} मुक्ति पश्चातापबाट प्राप्त हुन्छ । सबैले पश्चाताप गर्न सक्छन् । विश्वासद्वारा सबैले येशू प्रभुलाई विश्वास गर्न सक्छन् । परमेश्वरबाहेक विश्वास गर्न सकिने व्यक्ति कोही छैन र आफ्ना सृष्टिकर्तालाई विश्वास गर्नुबाहेक सृष्टिएका प्राणीका अझै अर्को उपयुक्त कुरा केही हुन सक्दैन ।

◆ अनुग्रहले घमण्ड गर्नुलाई वर्जित गर्दछ । यसले भन्दछ, “मैले पूरै पाप कर्म गरेको छु । खीष्टले पूर्ण रूपले बचाउने कार्य गर्नु भएको छ । म मेरा आफ्ना होइन तर उहाँका श्रेष्ठता दावी गर्दछु । म आफ्नै कारणले वा मैले गरेको कारणले मलाई स्वर्गमा प्रवेश गर्ने अधिकार छैन । खीष्ट मात्रै मेरो राहदानी हुनुहुन्छ ।” यदि हामीले हाम्रा कर्मद्वारा वा हाम्रा कल्पना गरेका असल चरित्रले जसरी भए पनि स्वर्ग प्राप्त गर्न सक्ने भएको भए, त्यसपछि त हामी घमण्डले फुलिहाल्थ्यौं नि । यदि त्यसो भइदिएको भए एउटाले भन्दा अर्कोले अझै राम्रो गर्ने होडबाजीको प्रयास गर्ने घमण्ड गराइका श्रेणीहरू हुन्थे होलान् । स्वर्गचाहिँ चर्को होडबाजी, कचिङ्गल, इर्ष्या, डाह र तँछाडमछाड बन्थ्यो होला । यस विषयमा चक स्मिथ (Chuck Smith) ले यसो भनेका छन्, “म तपाईंले भनेका कहानीहरू सुन्दै त्यहाँ बसेको हुन्थे, अनि मनमनै सोच्दथे, ‘ओ, कस्तो निरश र यो मान्छे चुप लागे पनि हुन्थ्यो नि, यिनीहरूलाई म कस्तो असल मान्छे हुँ भन्ने बताउँथे” तर स्वर्ग कदापि त्यस्तो हुनेवाला थिएन ।

◆ परमेश्वरको मुक्ति ग्रहण गर्न मानिसलाई जबरजस्ती गरिँदैन ।^{१५} सृष्टिकर्ताले उसलाई स्वतन्त्र नैतिक व्यक्ति बनाउनुभएको छ । छक्कलागदो कुरा, सबै जना बचाइन चाहँदैनन् । परमेश्वरले कसैमाथि पनि स्वर्गका कुरा थोपर्न चाहनुहुन्न । उहाँले कसैलाई पनि उसको इच्छाबिना स्वर्ग लैजानु हुनेछैन । डर-धम्की, हिंसा र निर्ममताद्वारा लादिएका कुनै पनि धर्म सत्य धर्म होइनन् भनी तपाईं पक्का बन्न सक्नुहुन्छ ।

यसैकारण परमेश्वरको मुक्तिको तरिका एकदमै पूर्ण छ भनी हामी बुझ्छौं । यस तरिकाबाट परमेश्वरका मापदण्डहरू पूरा गर्ने सम्पूर्ण आवश्यक शर्तहरू पूरा हुँदछन् भने यसका साथसाथै समस्त मानव जातिको मुक्ति पनि उपलब्ध हुँदछ । खीष्टले कूसमा गर्नुभएको कार्यले परमेश्वरलाई आफ्ना न्यायमा सम्भौता नगरिकन आफ्नो प्रेम शतप्रतिशत अभ्यास गर्न सक्षम तुल्यायो । भजनलेखकले कवितात्मक शैलीमा यसो भनेका छन् :

प्रेम र विश्वस्तता आपसमा मिल्दछन्,
धार्मिकता र शान्तिले एकअर्कोलाई चुम्बन गर्दछन्।^{१७}

परमेश्वरको चरित्र र मानिसको पापमय अवस्थाअनुसार त्यो नै मुक्तिको खातिर एकमात्रै संभव उपाय हो भनी छर्लङ्ग हुन्छ। अन्य कुनै पनि तरिकाद्वारा मानिसले मुक्ति प्राप्त गर्न सक्दैनथ्यो।

म्याक्स लुकाडो (Max Lucado) ले यसरी औल्याएका छन् :

संसारका अन्य कुनै धर्मले यस्तो सन्देश प्रवाह गरेको छैन। अन्य धर्महरूले कठोर साधना, सही बलिदान, सही मन्त्र, सही कर्म, सही आत्मायान (मृतकहरूलाई भेट्न बैठक) वा सही अनुभव माग गर्दछन्। उनीहरूका राज्यचाहिँ व्यापार वा लेनदेनका राज्य हुन्। तपाईंले यसो गरे, ईश्वरले त्यसो गरिदिनेछन्।

परिणाम नि ? कि अहङ्कार वा कि चाहिँ डर ? यदि तपाईंले म सफल भएँ भनी सोच्नुहुन्थ्यो भने अहङ्कार हुन्थ्यो। म त खतम नै भएँ नि भन्ने सोच्नुहुन्थ्यो भने डर हुन्थ्यो।

ख्रीष्टको राज्यचाहिँ ठ्याक्कै उल्टो छ। यो राज्य गरीबहरूका निमित्त हो। यस राज्यमा सदस्यता खरिद गरिँदैन तर सदस्यता प्रदान गरिन्छ। तपाईं परमेश्वरको राज्यमा बसाइनुभएको हुन्छ। तपाईंलाई “धर्मपुत्र”को रूपमा स्वीकार गरिएको छ। यो कुरा जब तपाईंले असल काम गर्नुहुन्छ अनि मात्रै पाउनुहुनेछ भन्ने आधारमा होइन तर जब तपाईंले म त केही पनि गर्न नसक्ने रहेछु भनी स्वीकार गर्नुहुन्छ, त्यस बेला प्राप्त गर्नुहुनेछ। तपाईंले मुक्ति आर्जन गर्नुहुन्छ। तपाईंले मुक्ति सिर्फ ग्रहण गर्नुहुन्छ। परिणाम स्वरूप, तपाईंले अहङ्कार वा डरद्वारा होइन तर कृतज्ञताद्वारा सेवा गर्नुहुन्छ।

जोन म्याकआर्थर (John MacArthur) ले आखिरीमा सारा संसारभरि दुई किसिमका मात्रै धर्महरू छन् भनी सहमति प्रकट गर्दछन् :

मानव जाति वा शैतानद्वारा रचिएका हरेक भूटो धर्म मानव गुणदोष विवेचनाको धर्म हो। आदिमधर्म, मानववाद, प्रकृतिपूजन साथै भूटा क्रिस्चियानिटी आदि स्वरूपका सबै धर्महरू भूटा धर्म अन्तर्गत पर्दछन्। यस्ता धर्महरूले मानव जातिले धार्मिकता प्राप्त गर्न वा ईश्वरलाई खुशी पार्न यसो-यसो गर्नुपर्छ भनी ध्यान दिन्छन्।

बाइबलसम्मत क्रिस्चियानिटी मात्रै ईश्वरीय प्राप्ति धर्म हो । अन्य धर्महरूले भन्दछन्, “यो गर ।” क्रिस्चियानिटीले चाहिँ भन्दछ, “यो गरिसकिएको छ” (यूहन्ना १९:३० हेर्नुहोस्) । भक्तालुहरूले आफ्ना पाप प्रायश्चित गर्न, ईश्वरलाई खुशी पार्न, वा ग्रहणयोग्य बन्ने लक्ष्य प्राप्त गर्नका लागि केही न केही असल कार्य गर्नेपर्दछ भनी अन्य धर्महरूले माग गर्दछन् । बाइबल धर्मशास्त्रले भन्दछ— खीष्टले गरिदिनुभएको कार्य नै विश्वास गर्ने पापी व्यक्तिको पक्षमा गरिएको कार्य हो ।

अधर्मी विद्रोहीको खातिर धार्मिक शासक मर्दै हुनुहुन्छ भनेर कसले सोचेको थियो होला वा सोच्न सकेको थियो होला ? यो फगत मानव मिथकको शिक्षण होइन वा कवितात्मक परिकल्पनाको सपना पनि होइन । तर यो कुरा सत्य भएको हुनाले प्रायश्चितको यो उपायचाहिँ मानव जाति बीचमा मात्रै ज्ञात छ । कल्पित कुराद्वारा प्रायश्चितको यस्तो उपाय रचन सकिदैनथ्यो । परमेश्वर स्वयम्ले त्यसलाई निर्धारण गर्नुभयो । योचाहिँ परिकल्पना गर्न सकिने कुरा होइन ।^{१०}

अध्याय-३

अबचाहिं शुभखबर

(Now the Good News)

कामद्वारा होइन तर अनुग्रहबाट मुक्ति प्राप्त हुन्छ, भन्ने विषयमा बाइबल धर्मशास्त्रमा संभवतः एकदमै स्पष्ट रूपमा उल्लेखित पदहरू रोमी ४:४-५ हुन् : अब काम गर्नेले जुन ज्याला पाउँछ, त्यो दान होइन, तर त्यो उसको पाउने हक हो । जसले कर्मचाहिं गर्दै न तर भक्तिहीनलाई धर्मी ठहराउनुहुने परमेश्वरमाथि भरोसा राख्दछ, त्यस्तो मानिसको विश्वास धार्मिकता गनिन्छ ।

यी पदहरूमा उल्लेखित निम्न सत्यताहरू विचार गर्नुहोस् :

जब मानिसले काम गर्दछ, र उसले ज्याला पाउँछ, त्यो त उसको साहुले उसलाई दिनुपर्ने ज्याला मात्रै उसले पाइरहेको हुन्छ । यो त चुक्ता गर्नुपर्ने कुरा हो तर अनुग्रहचाहिं होइन ।

परमेश्वरको मुक्तिको विषयमा यस्तो तरिका चल्दैन । भट्टै हेर्दा अचम्मलाग्दो देखिन्छ, कर्म नगर्नेलाई परमेश्वरले मुक्ति दिनुहुन्छ । मुक्ति आर्जन गर्न वा मुक्तिको योग्य बन्न कोसिस नगर्ने तर सित्तैको उपहारको रूपमा मुक्ति स्वीकार गर्नेलाई परमेश्वरले मुक्ति दिनुहुन्छ । कर्म गर्न बन्द गरेर मात्रै कुनै व्यक्ति परमेश्वरको विश्राममा प्रवेश गर्न सक्तछ ?

अर्को तीन छक्क लाग्दो कुरा, परमेश्वरले अधर्मी व्यक्तिहरूलाई मात्रै बचाउनुहुन्छ । परमेश्वरले असल मानिस, असल कर्म गर्ने मानिसलाई होइन तर हामी अधर्मी छौं भनी स्वीकार गर्न तत्पर हुने व्यक्तिहरूलाई मात्रै बचाउनुहुन्छ । अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, पश्चाताप गर्ने व्यक्तिहरूलाई मात्रै उहाँले बचाउनुहुन्छ ।

“विश्वास गर्नु” भन्ने शब्दलाई ध्यान दिनुहोस् । यो शब्द एकदमै महत्त्वपूर्ण छ । विश्वास गर्नु भनेको खीष्ट येशूलाई प्रभु र मुक्तिदाता भनी स्वीकार गर्नु वा ग्रहण गर्नु हो । विश्वास गर्नु भनेको येशूचाहिं मेरा पापहरूको मूल्य तिरिदिनुहुने व्यक्ति हुनुहुन्छ, भनी उहाँलाई ग्रहण गर्नु हो । यसको अर्थ उहाँ स्वर्गको एक मात्र

आशा हुनुहुन्छ भनी उहाँमा भरोसा राख्नु हो । मुक्तिचाहिँ खीष्टमा विश्वासद्वारा प्राप्त हुन्छ भनी धर्मशास्त्रले निरन्तर गवाही दिइरहेको छ ।^१

जब कुनै व्यक्तिले उहाँलाई विश्वास गर्दछ, ऊ बचाइन्छ । अनि, उसले भावनाद्वारा होइन तर परमेश्वरका अचूक वचनद्वारा मुक्ति पाएको जान्न सक्दछ ।

खाली हात आउनुहोस्

मुक्ति पाउनको निम्ति कुनै पनि व्यक्तिले आफ्नो मुक्तिको खातिर मात्रै होइन तर आफ्नो मुक्तिमा योगदान पुऱ्याउने जुनसुकै आशा पनि त्यागेकै हुनुपर्दछ । विभिन्न भजन लेखकहरूले यस कुरालाई राम्ररी वर्णन गरेका छन् । उदाहरणको निम्ति टपलेडिज (Toplady) को “रक अफ एजेज” (Rock of Ages) नामक पुरानो भजनलाई लिउ ” :

मेरा हातका श्रमहरूले
पूरा गर्न सक्दैनन् तपाईंका व्यवस्थाका मागहरू,
न ता मेरा जोश न मेरा विलम्बले सक्थ्यो बुझ्न,
न मेरा आंशुहरू सदाका लागि सक्थे बग्न,
सम्पूर्ण पापहरूका प्रायश्चित्त असंभव ती कुराले,
बचाउनै पर्थ्यो तपाईंले, आखिर केवल तपाईंले ।

ल्याउँदिन केही हातमा मेरा,
केवल टाँसिन्छु कूसमा तपाईंका,
आउँछु निर्वस्त्र तपाईंकहाँ वस्त्रका निम्ति,
भई असाहय, हेर्छु तपाईंलाई अनुग्रहको खातिर,
जान्छु उडेर छहरामा म छु दुर्गन्धित,
धोइदिनुहोस्, मुक्तिदाता, नत्र हुन्छु मुर्च्छित ।

जेम्स प्रोक्टर (James Proctor) ले हाम्रो मुक्तिको लागि खीष्टले पूरा गरिसक्नुभएको कार्य सम्बन्धी हामीलाई यसरी स्मरण गराएका छन् :

थकित, श्रम-क्लान्त, बोभले दबिएका हो, गछौँ त्यसरी किन श्रम ?
छोडिदेऊ कर्म, अधिनै, धेरै अधि नै पूरा भइसकेको छ काम ।

केवल सरल विश्वासले टाँसिन आऊ येशूका कार्यमा,
“कर्म” त डरलाग्दो हुन् वस्तु-“कर्म” ले त पुऱ्याउँदछ मृत्युमा ।
सारा डरलाग्दा “कर्म” तल फालिदेऊ, तल येशूका चरणमा,
यशस्वी रुपमा पूर्ण भई खडा होऊ उहाँमा, केवल उहाँमा ।
“सिद्धियो”, हो, वास्तवमा सिद्धियो साना-साना अंश पनि,
हे पापी, तिमीलाई चाहिने यति नै हो, भन मलाई, अरुचाहिँ के नि ?

अध्याय-४

परमेश्वरको अकल्पनीय अनुग्रह

(God's Mind-boggling Grace)

अचम्मको अनुग्रह, हामी यस बारे गीत गाउँदछौं । तर यसको अर्थ के हो बुझेका छौं त ?

प्रथमतः अनुग्रह के हो त ? अनुग्रह भनेको परमेश्वरको हामीप्रतिको कृपा हो भनी विषय थालनी गर्न सक्छौं । तर अनुग्रह त्योभन्दा पनि अभै गहन कुरा हो । अब हामी अलिकति अगाडि बढौं । एकदमै उल्टो कुरा पाउन योग्य व्यक्तिहरूका निमित्त प्राप्त गर्न नसकिने परमेश्वरको कृपा नै अनुग्रह हो र अनुग्रहचाहिँ परमेश्वरको दया र उदारताको अथाह गहिरो समुद्र हो ।

अनुग्रह र उपहार शब्दहरू नजिकका आफन्त हुन् । त्यसकारण अनुग्रह न ता आर्जन गर्न सकिन्छ, न त्यसलाई प्राप्त गर्न ल्याकत बनाउन नै सकिन्छ । तपाईंमा ऋण वा चुक्ता गरिनुपर्ने सोच आएकै बखतमा तपाईंले अनुग्रह हटाई सक्नुभएको हुन्छ । परमेश्वरको अनुग्रहको वरदान यति ठूलो मात्रा हो । अनुग्रहमा ऋण चुक्ता गर्ने सोचको कुनै स्थान रहँदैन । अनुग्रह अवर्णनीय र अगम्य कुरा हो ।

अब, विश्वासद्वारा अनुग्रहबाट मात्रै मुक्ति पाइन्छ, भन्ने कुराचाहिँ साँचो सुसमाचार हो । अनुग्रहको अर्थ हुन्छ— तपाईं मुक्ति पाउन लायक हुनुहुन्न । विश्वासको अर्थ हुन्छ— तपाईंले आफ्नो इच्छाको निश्चित कार्यद्वारा मुक्ति प्राप्त गर्नुपर्दछ । यदि कसैले अनुग्रह के हो भनी बुझेको छैन भने उसले कहिल्यै पनि साँच्चिकै सुसमाचार बुझ्दैन ।

परमेश्वरको अनुग्रह उदेकको छ । अनुग्रहले पश्चातापी वेश्यालाई स्वीकार गर्न, उनलाई क्षमा गर्न र शुद्ध पार्न, अनि उनलाई नयाँ स्त्री हुन र अनन्त महिमामा येशूको सहचरी बनाउन सक्दछ । अनुग्रहले मर्दै गरेको चोरलाई स्वीकार गर्न, जीवनका अन्तिम पलहरूमा उसलाई मुक्ति दिन र त्यही दिन उसलाई स्वर्गसम्म पुऱ्याउन सक्दछ ।

स्वर्गचाहिँ प्रभुमा बचाइएका हत्याराहरू, यौन दुराचारीहरू, जँड्याहहरू, चोरहरू, र जाली-फटाहहरूले खचाखच भरिएको छ। अनुग्रहको उद्धार गर्ने शक्तिभन्दा टाढा कोही पनि पापी व्यक्ति छैन।

अनुग्रहले डरलाग्दो खाल्डा र दलदले हिलोबाट लाखौंहरूलाई बाहिर तानेर निकालेको छ, अनि उनीहरूका मार्ग तयार गरिदिएर उनीहरूका खुट्टाहरूलाई चट्टानमाथि बसालिदिएको छ, परमेश्वरको महिमा गर्न उनीहरूका हृदयमा गीत हालिदिएको छ, र अन्ततः उनीहरूलाई पिताको घरका धेरै हवेलीहरूमा लगिसकिएको छ।^१

अक्सफोर्ड (र क्याम्ब्रिज) प्रोफेसर सि.एस. ल्यूविस (C.S. Lewis) ले विश्वास गर्न नमान्ने बेलायतकै सबैभन्दा जब्बरे व्यक्ति मैले प्रभु येशूलाई लात हान्दै र चिच्याउँदै गरेको बेला उहाँले मलाई यसरी समात्नुभयो भनी आफ्नो कहानी बताएका छन्। कहानी बताउने क्रममा उनी यसो भन्छन्,

“लात हानिरहेको, सङ्घर्ष गरिरहेको, रुष्ट अनि उम्कने दाउको निम्ति आँखा एताउता डुलाउने भगौडालाई ल्याइँदा कसले पो त्यस अनुग्रहलाई साँचो किसिमले मन पराउन सक्ला र ?”

भजन लेखक ह्याल्डर लिलेनास (Halдар Lillenas) ले येशूको उदेकको अनुग्रह “हाम्रा अधर्महरूभन्दा फराकिलो, हाम्रा सारा पाप र शर्म भन्दा विशाल” भनी सारगर्भित कुरा लखेको थिए।

हरेक साँचो विश्वासी प्रायः गरी यसो भन्न विवश हुन्छ, “मलाई खीष्टले अनुग्रह प्रकट गर्नुभयो म जान्दिनँ। म साँच्चि नै यस्तो कृपाको योग्य छैनँ। उहाँले मेरो निम्ति चुकाउनुभएको मूल्य साँच्चै अति महङ्गो र उच्च छ।”

अनुग्रहले विचार र तर्कलाई उछिन्छ तर तिनलाई उल्लङ्घन भने गर्दैन। विचारले कहिल्यै पनि गोठालोलाई आफ्नो भेडाको निम्ति, न्यायधीशलाई दोषीको निम्ति प्राण दिन लगाउँदैन। सृष्टिकर्ता आफ्नो सृष्टिको निम्ति मर्ने कुरा त भन् असंभव कुरा र तर्कले त भन् आफ्नै पापको निम्ति मर्नुपर्छ, नियम उल्लङ्घनको दण्ड हुनुपर्छ भनेर माग गर्दछ। अनुग्रहले चाहिँ अकल्पनीय कार्य गर्दछ।

कसैले अनुग्रहको आश्चर्य बारेमा यसरी वर्णन गरेको छ :

“अनुग्रहले स्वीकार गर्न सकिने असल मानिस खोज्दैन, किनकि असल कुरा खोज्ने त न्याय हो, तर अनुग्रह होइन तर अनुग्रहले त बचाउन, पवित्र तुल्याउन र महिमित तुल्याउन घृणित, दोषी, अबोला र सहाराहीन मानिसहरू खोज्दछ।”

दयाभन्दा अनुग्रह उत्तम हो ।

जब दण्डित अपराधीको सजाय कम गरिन्छ, त्यसलाई न्यायधीशले दया देखाएको हो भन्न सक्दछौं । मृत्यु दण्डको ठाउँमा कारावासको सजाय दिनु दयाको रूप हो । अपराधी व्यक्तिले पाउनुपर्ने प्रतिफल (सजाय) पाउँदैन ।

अनुग्रहचाहिँ दयाभन्दा उत्तम हुन्छ । अनुग्रहले दण्डित पापीलाई दोषबाट मुक्त गर्दछ । अनुग्रहले पापी व्यक्तिलाई धार्मिकता पहिच्याइ दिन्छ । यसले व्यवस्थाको निन्दित आवाज बन्द गरिदिन्छ ।

न्यायभन्दा अनुग्रह उत्तम हो ।

अनुग्रह र न्याय पूर्ण रूपमा विपरीत छ । “म असल मानिस हुँ र त्यसैले म हकदार भएको कुरा पाउन चाहन्छु” भनी कसैले भन्दछ, उसले न्याय मागिरहेको हुन्छ । मानिस त नरकको योग्य हुन्छ । त्यसकारण परमेश्वरसित कहिल्यै पनि न्याय नमाग्नुहोस् ।

अनुग्रहले भन्दछ, “म दोषी हुँ, तर मेरा पापहरूको मूल्य येशूले तिरिसक्नुभएको छ भनी म विश्वास गर्दछु र उहाँलाई मेरो प्रभु र मुक्तिदाता भनी ग्रहण गर्दछु । म अनन्त जीवन पाउन योग्य मानिस त होइन तर म यो जीवन परमेश्वरबाट सित्तैमा उपहार स्वरूप ग्रहण गर्दछु ।”

येशूले अनुग्रह र न्याय बीचको अन्तर देखाउने एउटा दृष्टान्त प्रस्तुत गर्नुभयो ।^१ एक जना किसान थियो, उसलाई आफ्नो दाखबारीमा खेतालाहरू चाहिएको थियो । बिहानैदेखि कतिपय मानिसहरूले एक दिनार, चाँदीको एउटा सिक्कामा काम गर्न थाले । उनीहरूले त्यति रकममै काम गर्ने उनीसित सहमति गरेका थिए ।

उनलाई जति ज्याला दिन मन लाग्छ, त्यतिमै काम गर्न राजी भएका अरु खेतालाहरूलाई पनि उनले दिउँसो काममा लगाए । काम सकिएपछि, बिहानदेखि काम गर्ने खेतालाहरूले आ-आफ्नो ज्याला पाए । अनि, बाँकी रहेका खेतालाहरूले पनि त्यतिनै ज्याला पाए । तर घण्टाको हिसाबले त्यो रकम धेरै थियो । बिहानदेखि काम गर्ने मानिसले न्याय पायो । र बाँकी रहेकाहरूलेचाहिँ अनुग्रह पाए । अनुग्रहचाहिँ न्यायभन्दा उत्तम हुन्छ ।

अनुग्रहचाहिँ व्यवस्थाभन्दा असल सिद्धान्त हो ।

व्यवस्थाले मानिसलाई धार्मिक हैसियत प्राप्त गर्नको लागि यसो गर उसो गर भनेर बताउँदछ । अनुग्रहले उसलाई परमेश्वरको सामु धार्मिक हैसियत प्रदान गर्दछ, अनि उसलाई त्यही बमोजिमको योग्य चालमा हिँड्न भन्दछ ।

व्यवस्थाले भन्दछ, “गर अनि तिमी जिउनेछौ ।” अनुग्रहले भन्दछ, “बाँच अनि तिमी गर्नेछौ ।” व्यवस्थाले भन्दछ, “कोसिस गरेर पालन गर ।” अनुग्रहको भाषाचाहिँ “भरोसा गरेर आज्ञापालन गर ।”

व्यवस्थाले यो गर र त्यो नगर भनेर बताउँदछ, तर त्यसले तपाईंले गर्न सक्ने सामर्थ्य भने प्रदान गर्दैन । र, व्यवस्थाले भने बमोजिम गर्नु भएन भने तपाईं श्रापित बन्नुहुन्छ । अनुग्रहले तपाईंलाई यसो-उसो गर्नुपर्छ भनी सिकाउँदछ, सो कार्य गर्न तपाईंलाई शक्ति प्रदान गर्दछ, र तपाईंले गरिसक्नुभएपछि, इनाम पनि दिन्छ । त्यसैले व्यवस्थामा सजायको डर हुन्छ भने अनुग्रहमा इनामको प्रतिज्ञा हुन्छ ।

व्यवस्थाले उत्तम थोकलाई खोट लगाउँदछ, किनकि उत्तम थोकद्वारा पनि दश आज्ञापालन हुनसक्दैन । अनुग्रहले अयोग्यलाई पनि योग्य तुल्याउँदछ ।

व्यवस्थाले पाप प्रकट गर्दछ । अनुग्रहले त्यसलाई हटाउँदछ । व्यवस्थाले अहङ्करलाई प्रश्रय दिँदछ । अनुग्रहले चाहिँ अहङ्कारलाई वर्जित गर्दछ ।

व्यवस्थाले “यो तिमिले गर्नेपर्छ” भनी बाध्यता जनाउँदछ । अनुग्रहले चाहिँ “यो तिमिले गर्नुपर्छ” भनी कर्तव्य बोध गराउँदछ । एउटाले मैले के गर्नुपर्छ भनी बताउँदछ भने अर्कोले चाहिँ मेरो नयाँ स्वभावले के गर्न चाहन्छ भनी बताउँदछ ।

व्यवस्था अन्तर्गत कर्मको चक्र कहिल्यै पूरा हुँदैन । अनुग्रहले चाहिँ कर्म पूरा गर्नुहुने व्यक्तिको बारेमा बताउँदछ ।

व्यवस्थाले माग गर्दछ, “तिमिले... गर्नुपर्ने हुन्छ ।” अनुग्रहले चाहिँ “परमेश्वरले यति ...प्रेम गर्नुभयो” भनी घोषणा गर्दछ ।

“व्यवस्थाले मानिसहरूमा गरूडगो बोभहरू बोकाउँदछ ।” अनुग्रहका बोभहरूचाहिँ हलुका हुन्छन् । व्यवस्था बन्धनको प्रणाली हो भने अनुग्रहचाहिँ स्वतन्त्रताको पद्वति हो । दवाव र विशेषाधिकार बीच यही नै भिन्नता हो ।

व्यवस्थामा दयाको स्थान हुँदैन । व्यवस्था निर्मम, कठोर र लचकदार हुँदैन । अनुग्रहले परमेश्वरको कृपाको धनी हुनुहुन्छ भनी बताउँदछ ।

अध्याय-५

अनुग्रहको महत्व कसरी थाहा पाउने

(How to Appreciate Grace)

कुनै व्यक्तिले चार ओटा महान् तथ्यहरू थाहा नपाएसम्म उसले कहिल्यै पनि अनुग्रहको महत्व बुझ्नेछैन । यी महान् तथ्यहरू हुन् : येशू को हुनुहुन्छ ? उहाँले के गर्नुभयो ? उहाँले कसको लागि त्यसो गर्नुभयो ? र प्रापकको निम्ति त्यसको औचित्य के त ?

येशू को हुनुहुन्छ ?

उहाँ हामीजस्तै सिर्फ मानिस हुनुहुन्न बरु उहाँ...

- ◆ अवर्णनीय चमत्कारले यस विश्वलाई परिपूर्ण बनाउनुहुने पराक्रमी परमेश्वर हुनुहुन्छ ।
- ◆ हाम्रा शरीरका हजारौं भागहरू रूपाङ्कन गर्नुहुने र हाम्रा मष्तिस्कमा बुद्धि भरिदिनुहुने सृष्टिकर्ता हुनुहुन्छ । उहाँद्वारै सबै थोक अस्तित्वमा आएका हुन् र छन् ।
- ◆ सारा शक्ति, सारा ज्ञान, र एकै समयमा सबैतिर उपस्थित हुनुहुने सर्वशक्तिमान हुनुहुन्छ ।
- ◆ पापदेखि बिलकुलै अनभिज्ञ हुनुहुने पवित्र व्यक्ति हुनुहुन्छ ।
- ◆ महिमा, प्रताप, आदर र सारा अनन्ततादेखिका सबै असल थोकको धनी परमेश्वर हुनुहुन्छ । स्वर्गदूतहरूले उहाँको सामु आफ्नो मुहार ढाक्छन् । उहाँले आफ्नो हत्केलामा समुद्र थाम्नुहुन्छ, पृथ्वीलाई नाप्नुहुन्छ, र पृथ्वीको धुलोको गणना गर्नुहुन्छ । उहाँले पहाडलाई जोख्नुहुन्छ, र पर्वतहरूलाई तराजुमा जोख्नुहुन्छ, ¹ हामी त्यस्तो महान् व्यक्तिको चासोका योग्य छैनौं ।

उहाँले के गर्नुभयो ?

उहाँले हामीलाई बिनाकारण र हामीले भविष्यमा गर्ने र हामी बन्ने सारा ज्ञानसहित प्रेम गर्नुभयो ।

असङ्ख्य पवित्र दूतहरूद्वारा आराधना गरिने व्यक्तिले गाईको गोठमा जन्म लिनको निमित्त स्वर्गका वैभव छोडेर आउनुभयो । “हेर, ताराले भरिपूर्ण आकाश सृष्टि गर्नुहुने परमेश्वर डुँडमा पस्रनुभएको ।”

मानव जातिको अस्त-व्यस्त जगतमा आएर उहाँले आफ्नै सृष्टिका प्राणीहरूबाट सारा किसिमका गाली-निन्दा भोग्नुभयो । परमेश्वरले आफ्ना पुत्रलाई मानिसका गन्धे थुकले उहाँको अनुहार लछेप्रे बनाउन दिनुभएको घटना कल्पना गर्नुहोस् त । उहाँ जँड्याहहरूका गीत बन्न लाग्नुभएको घटना विचार गर्नुहोस् ।

उहाँले अरु कसैले कहिल्यै नभोगेको कष्ट भोग्नुभयो । उहाँ घाइते बनाइनुभयो, चोटैचोट पारिनुभयो अनि छेडिनुभयो । उहाँको पिठ्युँ जोतिएको बारीजस्तो नहुन्जेलसम्म उहाँलाई कोरा हानियो । उहाँका अनुहार चिन्न नसकिने भएको थियो । उहाँका पीडकहरूले चिउँडोबाट दारीहरू उखेलेर निकाले । उहाँका सारा हड्डीहरू खुस्काइए । ग्राहम केन्ड्रिक (Graham Kendrick) ले लेखेभै “आकाशमा तारा गण थाम्ने हातहरू निर्दयी काँटीमा अर्पित भए ।”

परमेश्वरका पुत्रलाई आफ्नो पिताद्वारा त्यागिनुको तुलनामा यी सबै थोक केही थिएन । जब उहाँले प्रार्थना गर्नुभयो, स्वर्ग मरुतुल्य भएभै गरी प्रार्थना गर्नुभयो । त्यस्तै किसिमले त हामीले संभवतः कहिल्यै बुझ्ने छैनौं, परमेश्वरले हाम्रा पापका सारा ऋणहरू आफ्नो प्रिय पुत्रमाथि राखिदिनुभयो अनि येशूद्वारा ऋण पूरा चुक्ता नहुन्जेल आफ्नो पुत्रमाथि क्रोधको वर्षा बर्साउनुभयो ।

उहाँ अरुहरूले गरेका पापको मोल तिरेर र त्यसको साटोमा केही अपेक्षा नगरी प्रतिस्थापकको रूपमा मर्नुभयो । र, खस्रो पुरानो क्रूसमा “पापमा डुबेका संसारको पापीहरूको निमित्त अति प्रिय र अति असल व्यक्ति मारिएका थिए ।”

आश्चर्यहरूका आश्चर्यहरू र ठूलो विस्मय,
आश्चर्य हुन सक्छ अझै अपार
जसले बनाए आकाश तारामय
मेरा निमित्त बगाए रगत र मरे एक फेर,
अचम्म, भस्काउँदो बलिदान,
तिलमिल्याउने हाम्रा सारा विचार,
विशाल, छक्कलागदो क्रय दान,
जसले किन्यो हाम्रो मुक्ति आधार,

—लेखक अज्ञात

जे.ओ. स्यान्डर्स (J.O. Sanders) लेख्दछन्,

सबै युगका चतुर ज्ञानहरू क्रूसमा खीष्टको मृत्युको भित्री अर्थ खोज्न लागिपरेका छन् तर उनीहरू अनन्त गहिराइ फेला पार्न असफल भएका छन् । पावलले 'आहा, परमेश्वरको वैभव र बुद्धि र ज्ञान कति गहिरो र उहाँका इन्साफहरू कति अगम्य र उहाँका मार्ग बुझ्न नसकिने' (रोमी ११:३३) भनेभैं उनीहरू पनि घनचक्करको कष्टदेखि पछाडि सरेका छन् ।

हयारोल्ड सन्त जोन (Harold St. John) ले भनेका छन्— खीष्टको क्रूसमा प्रकट भएभैं परमेश्वरको अनुग्रह हामीलाई अनुपम सुन्दर नलागेसम्म र जीवनमा सबैभन्दा ठूलो थोक नबनेसम्म हाम्रा लागि कहिल्यै अर्थपूर्ण हुँदैन ।

स्पर्जन (Spurgeon) ले अनुग्रहको सौन्दर्य हेर्न आह्वान गरेका छन् ।

"येशूले हाम्रो साटो पापको दण्ड भोग्नुभयो... उहाँ क्रूसमा झुण्डिनुभयो र तपाईंले कहिल्यै नदेख्नु भएको महान् दृश्य त्यही नै हो: परमेश्वरको पुत्र र मानिसको पुत्र, उहाँ त्यही क्रूसमा असह्य पीडा बोकेर टाँगिनुभयो, अधर्मीहरूका निम्ति धर्मी क्रूसमा टाँगिनुभयो ताकि उहाँको क्रूसको मृत्युले हामीलाई परमेश्वरकहाँ लैजाओस् ।

"ओ, त्यस दृश्यको महिमा र निर्दोषलाई कष्ट र पवित्र व्यक्ति दण्डित र सदा धन्यको व्यक्ति श्रापित बनिनुभयो र अनन्त महिमित व्यक्तिलाई घृणित मृत्युमा पुऱ्याइयो"

मुक्तिदाता दुर्व्यवहार गरिन योग्य हुनुहुन्न थियो तर उहाँलाई दुर्व्यवहार गरियो । उहाँद्वारा त्यति विशाल मूल्य चुकाइनु पर्ने हामी त्यस्ता योग्यका व्यक्तिका होइनौं । त्यो हाम्रो निम्ति साह्रै महङ्गो हो । यदि हामीले अनुग्रहलाई पूर्ण रूपमा स्वीकार गर्नुभैं भने हाम्रा "हृदयहरू कृतज्ञताले गद्गद् हुन्छ र हाम्रा आँखाहरू आँसुमा बदलिन्छन् ।"

केवल भरिपूर्ण हृदय सक्छ, रुन यहाँ,

डुबी महिमित गहिराइमा अनुग्रहकहाँ ।

वास्तवमा, उहाँको मृत्यु वृत्तान्तको अन्त्य थिएन । उहाँ तीन दिनपछि मृतकबाट बौरी उठ्नुभयो । यदि उहाँ बौरी नउठ्नुभएको भए, उहाँको मृत्यु अरु कुनै मानिसको मृत्युभन्दा फरक हुने थिएन । तर उहाँको मृत्यु फरक थियो । कहिल्यै नमर्ने गरी मृतकबाट बौरी उठ्ने उहाँनै पहिलो हुनुहुन्थ्यो । महिमित शरीरमा

पुनरुत्थान हुनुहुने पहिलो उहाँ नै हुनुहुन्थ्यो । उहाँको पुनरुत्थानले उहाँलाई शक्तिशाली परमेश्वरको पुत्र हुनुहुन्छ भनी प्रदर्शन गर्‍यो । त्योचाहिँ येशूको क्रूसको मृत्युमा परमेश्वर पूर्ण रूपमा सन्तुष्ट हुनुहुन्छ भन्ने प्रमाण थियो । अनि, उहाँमा विश्वास गर्ने सबै जना येशू पुनरुत्थान हुनुभए भैं मृतकदेखि पुनरुत्थान हुनेछन् भन्ने प्रतिज्ञा पनि हो ।

यो कसका लागि थियो त ?

हामी भक्तिहीन पापी थियौं, कृतघ्न नालायक, र अयोग्य किरा थियौं । हामी हराएका, सहाराहीन र आशाविहीन थियौं । हामी एकदमै नरकको योग्य थियौं । हाम्रो बारेमा मनोहर कुरा केही पनि थिएन । हामी परमेश्वरसित सम्बन्ध स्थापित गर्न चाहँदैनथ्यौं । हामी स्वर्गका ठूल्दाइले हाम्रो जीवन संचालन गरिदिएको मन पराउँदैनथ्यौं ।

आफ्नै विषयमा असल कुरा भन्नुपर्दा, हाम्रा धर्मकर्म त फोहोर थाड्ना भैं थिए । अनि, आफ्नो विषयमा नराम्रो कुरा गर्नुपर्दा, हामी आफ्ना परमेश्वरलाई हत्या गर्न सक्षम थियौं । अगमवक्ताले मानिसको हृदय छली र सबैभन्दा दुष्ट हुन्छ भनी घोषणा गरेको कुरा सही थियो ।^३ कसैले पनि हृदयको भ्रष्टताका गहिराइहरू जान्न सक्दैन ।

यहाँ एक क्षण टक्क अडिएर हामीले आफैलाई हेर्ने तरिका र परमेश्वरले हामीलाई हेर्नुहुने तरिका बीच भिन्नता छुट्याउनुपर्दछ । धेरै जना मानिसहरू दयालु, मिलनसार प्रकृतिका हुन्छन् । उनीहरू असल छिमेकीहरू हुन् भने उनीहरू नियमित मण्डलीमा आउँदछन् । उनीहरू गरीब, रोगी र असक्त व्यक्तिहरूकहाँ पुग्दछन् । तपाईंले त्यस्ता मानिसहरू चिन्नुभएको छ । सायद तपाईं पनि भद्र, नियमपालक नागरिक, मित्रवत र बाह्य रूपमा आदरणीय व्यक्तिमा पर्नुहुन्छ होला । तर परमेश्वरको मापदण्डचाहिँ सिद्धता हो भनी हामीले कहिल्यै भुल्नुहुँदैन । हामी सबै जना त्यस मापदण्डदेखि चुकेका छौं ।^४ पापै नगर्ने व्यक्ति कोही पनि छैन । हामी कोही पनि आफ्नो भित्री विचार सार्वजनिक गर्न रुचाउँदैनौं । हामीले दश आज्ञा नै उल्लङ्घन नगरेको भए तापनि कुरा लुकाउन भने हामी सबल नै हुन्छौं । हामीले जे गरेका छौं, त्योभन्दा पनि हामी को हौं भन्ने कुरा नै भन् धेरै खराब छ । कोहीकोही व्यक्तिहरू अरुभन्दा उत्तम त होलान्, तर परमेश्वरले

सबैलाई मुक्तिको डरलाग्दो र अति जरुर आवश्यकतामा परेका आशाहीन पापी व्यक्तिको रूपमा देख्नुहुन्छ ।

हामी अधर्म र पापमा मरेका थियौं । हामी यस संसारको रीतिअनुसार चल्दथ्यौं । हामी शैतानद्वारा डोच्याइएका थियौं । हामी देह र मनका अभिलाषाहरू पूरा गर्न जीवन जिउने अनाज्ञाकारिताका सन्तान थियौं । हामी स्वभावैले क्रोधका सन्तान, खीष्टविहीन र आशाहीन थियौं ।^४

हामी त्यस्ता खालका मानिस हौं, जसका निम्ति येशू मर्नुभयो । अचम्मको कुरो, हामी त्यति तुच्छ भए पनि येशू हाम्रो निम्ति मर्नुभयो । यदि हामीलाई दश हजार फिटको उचाइदेखि हेरियो भने हामी मुस्किलले देखिन्छौं । अरवौं प्रकाश वर्ष टाढादेखि हेरिंदा हामी कति सूक्ष्म देखिन्छौं होला ।

भर्मन सि. ग्राउण्डस (Vernon C. Grounds) यसरी सहमत हुन्छन् :

“हाम्रो पृथ्वीको पूर्ण नगन्यतालाई विचार गर्दा, सारा ब्रह्माण्डका सृष्टिकर्ताले दोस्रो दर्जाको सौर्य प्रणालीको उपसूक्ष्मदर्शकीय ग्रहको बाहिर भागमा अर्ध-अदृश्य दागको रूपमा वर्णित मानव परिवारमा घट्ने कुरा बारे उहाँले चासो राख्नुहुन्छ भन्ने कुरा अविश्वसनीय छ ।”

र, त्यसपछि ग्राउण्डस अझै भन्दछन्, “परमेश्वरले चासो राख्नुहुन्छ भन्ने कुरा नै उदेकको सत्यता हो ।”

कोही व्यक्तिले क्रूसमा आएर “मैले उहाँलाई त्यसो गर्ने अनि उहाँले मेरो खातिर त्यो गर्नुभयो” भनी डि.टि. नाइल्स (D.T. Niles) का पारामा नभनेसम्म उसले खीष्टको अनुग्रह बुझ्न सक्दैन ।

विश्वासीका निम्ति अनुग्रहको औचित्य के हो ?

वास्तवमा जुन अनुग्रह मिल्यो, विश्वासीका निम्ति त्योभन्दा कम अनुग्रह हुन्थ्यो होला । उदाहरणार्थ, विश्वासीलाई बुद्ध्यौली समस्याविना पृथ्वीमा कहिल्यै नटुङ्गिने जीवन दिइन्थ्यो होला । त्यो आफैमा सुन्दर हुन्थ्यो होला । त्यसले पुरुष र स्त्रीलाई सदासर्वदा पोलाइदेखि बचाउँथ्यो होला । त्यो भन्नु सुन्दर हुन्थ्यो होला ।

अनुग्रहको सुसमाचारका केही अन्तर्निहित फाइदाहरू यहाँ उल्लेख गरिएका छन् ।

आनन्द- आनन्द परिस्थितिहरूदेखि पूर्ण निरपेक्ष खुसीको अलौकिक मनोवेग हो । यसको विपरीत पाप होइन, बरु शोक हो । आनन्द परमेश्वर र येशूसितको सम्बन्धबाट शुरु हुँदछ । त्यसकारण आनन्दचाहिँ त्यस सम्बन्धजतिकै अटल हुन्छ ।

शान्ति- विश्वासद्वारा धर्मी ठहरिएकाहरूले परमेश्वरमा शान्ति उपभोग गर्दछन् । उनीहरूले आत्मसमर्पणको भण्डा विसाएपछि, सर्वशक्तिमानसितको उनीहरूको सङ्घर्ष समाप्त भएको हुन्छ । अनि, परमप्रभु नियन्त्रणकर्ता हुनुहुन्छ भन्ने ज्ञानद्वारा अर्कै संसारको शान्ति, निश्चयता र संतुलन उत्पन्न हुँदछ ।

आशा- नयाँ नियममा आशा शब्दले प्रायः स्वर्गमा विश्वासीहरूको भविष्यलाई इंगित गरेको पाइन्छ । चलनचल्तीमा प्रयोग गरिएको शब्द जस्तो नभएर यहाँ उल्लेखित आशाचाहिँ परमेश्वरको प्रतिज्ञामा आधारित भएकोले यसमा कति पनि शंकाको कण रहँदैन । आफू स्वर्गमा रहेजतिकै गरी स्वर्गको विषयमा विश्वासी हुक्क हुँदछ ।

विश्राम- येशूले भन्नुभयो, “मकहाँ आओ... र म तिमीहरूलाई विश्राम दिनेछु ।” उहाँले मुक्तिको विश्रामलाई सङ्केत गर्नुभएको थियो । यो विश्राम त्यस बेला प्राप्त हुँदछ, जुन बेला कुनै व्यक्तिले अनन्त जीवनको निमित्त कर्म गर्ने प्रयास रोक्दछ । तर येशूले अर्को विश्रामको विषयमा पनि भन्नुभयो, “मेरो जुवा लेऊ र मबाट सिक... र तिमीले आफ्नो आत्मामा विश्राम पाउनेछौ ।” यो विश्रामचाहिँ उहाँको सेवा गर्दा र येशूको हृदयको नम्रता र दम्भहीनता पछ्याउँदा प्राप्त हुँदछ ।

स्वतन्त्रता- सत्यले मानिसलाई स्वतन्त्र पार्दछ । सत्यले देहका अभिलाषाहरूमा मस्त हुन होइन तर धार्मिक रूपमा जीवन जिउन, परमेश्वरलाई खुशी पार्न र उहाँको सेवा गर्न स्वतन्त्र पार्दछ । विश्वासी पापको प्रभुत्वदेखि र व्यवस्थाको बन्धनबाट मुक्त भएको हुन्छ तर ऊ छाडा भएको चाहिँ होइन । बरु ऊ खीष्टको प्रेममा पो बाँधिएको हुन्छ ।

जीवनमा उद्देश्य- कुनै व्यक्तिले नयाँ जीवन प्राप्त नगरुन्जेल उसले आफ्नो जीवन अस्तित्वको वास्तविक उद्देश्य थाहा पाएको हुँदैन । त्यसपछि मात्रै उसको जीवन अर्थपूर्ण बन्दछ । अन्तमा उसले आफू जिउनु पर्ने थोक र आफ्नो निमित्त मरि

दिने व्यक्ति भेट्दछ । अन्ततः उसले परमेश्वरको पुत्रमा पूर्ण समर्पण गरेर आफ्नो सन्तुष्टि भेट्दछ । त्यसपछि उसले सृष्टि, दुष्टताको उपस्थिति र मृत्युको यथार्थ सम्बन्धी युगौदेखि सोधिएका प्रश्नहरूका जबाफ दिने जीवनको दर्शनशास्त्र प्राप्त गर्दछ । ऊ घर फर्केर आएको हुन्छ ।

सन्तुष्टि- विश्वासी कहिल्यै पनि आफूसित वा आफूले प्राप्त गरेका थोकहरूमा सन्तुष्ट हुँदैन बरु ऊ खीष्टसित सन्तुष्ट हुन्छ । ए.डि. मार्टिन एलल्योड-जोन्स (A.D.Martyn Llyod-Jones) ले यसरी भनेका थिए, “उहाँले सन्तुष्ट पार्नुहुने थोक बाहेक मेरो हृदयले इच्छा गर्न सक्ने अन्य कुनै थोक छैन ।”^५

यी सबै थोक अनुग्रहले प्रदान गर्दछ, अभ्र धेरै, साह्रै धेरै ।

विश्वासद्वारा पापी व्यक्तिले येशूलाई ग्रहण गर्ने वित्तिकै ऊ:

◆ अनन्त जीवनको प्रापक बन्दछ ।^१ यो अमूल्य उपहारचाहिँ खीष्टको जीवन हो, अर्थात मुक्तिदाताले प्रतिज्ञा गर्नुभएको प्रशस्त जीवन हो ।^{१०} मुक्ति नपाएका व्यक्तिहरूका पनि अनन्तसम्म अस्तित्व रहिरहन्छ, तर विश्वासीहरूमा मात्रै खीष्ट येशू, अर्थात महिमाको आशा हुनुहुन्छ ।^{११} प्राकृतिक जीवन जन्मद्वारा प्राप्त हुन्छ, र त्यो जीवनचाहिँ मृत्युको अधीनमा हुन्छ । अनन्त जीवनचाहिँ नयाँ जीवनद्वारा प्राप्त हुँदछ, अनि यो मृत्युरहीत जीवन हो । अनन्त जीवन भनेको परमेश्वरसितको मिलाप हो । बडो उदेकलाग्दो छैन त ।

◆ क्षमा गरिएको हुन्छ ।^{१२} अनुग्रहको आश्चर्यकर्मद्वारा परमेश्वरले पाप क्षमा गर्नुहुन्छ र पश्चिमदेखि पूर्व जति टाढा छ, फेरि पनि कहिल्यै नसम्झने गरी हटाई दिनुहुन्छ ।^{१३} पश्चातापी व्यक्तिका सारा दोषहरू क्रूसमा टाँगिसकिएको छ । ती सबै वित्तिसकेका छन् । त्यसकारण शमूएल डब्ल्यू ग्याण्डी (**Samuel W. Gandi**) ले यसरी लेख्न सके :

सुन्छु म दोषकर्ताको गर्जन,
मेरा नराम्रा भूल विषयमा म,
राम्ररी जान्दछु म, हजारौ बढी भन्,
भेटिएनन् केही यहोवामा ।

◆ छुटकारा प्राप्त हुन्छ ।^{१४} यसले खीष्टको बहुमूल्य रगतको विस्मयकारी मूल्यमा मानिसहरूलाई पापको दासत्वको बजारदेखि किनिएर फिर्ता ल्याइएका

छन् भन्ने अर्थ जनाउँदछ। यस्तो खरिद कहिल्यै यति महङ्गो थिएन, यस्तो लेनदेन कहिल्यै यति अकल्पनीय भएन। कस्तो उदेकको विनिमय र एउटै व्यक्तिका यतिका धेरै ऋणी कहिल्यै भएनन्।

◆ बचाइएको हुन्छ।^{१४} विश्वासीहरू नरकको अनन्त दण्डदेखि बचाइएका मात्रै हुँदैनन् तर उनीहरू वर्तमान दुष्ट संसारको प्रणालीदेखि बचाइएका र परमेश्वरको स्वर्गीय राज्यको निमित्त पनि संरक्षित गरिएका हुन्छन्। उनीहरूले येशूमा विश्वास गरेकै पहिलो क्षणमा उनीहरू पापको दण्डदेखि बचाइएका हुन्छन्। स्वर्गमा खीष्टको वर्तमान सेवकाइद्वारा पापको शक्तिदेखि विश्वासीहरूलाई जोगाइएको हुन्छ। विश्वासीहरू अनन्त घरमा जब जान्छन्, उनीहरू पापको उपस्थितिदेखि जोगिनेछन्।

◆ प्रिय पुत्रमा स्वीकार गरिएको हुन्छ।^{१५} अबचाहिँ परमेश्वरले खीष्टमा विश्वास गर्ने आफ्नो छोराछोरीलाई देख्नुहुन्छ, र त्यही मुताबिक उहाँले तिनीहरूलाई ग्रहण गर्नुहुन्छ। खीष्टमा हुने व्यक्ति परमेश्वरको प्रिय पुत्र खीष्टमा स्वीकारयोग्य भइकन परमेश्वरको सामु खडा हुँदछ। प्रभु येशू खीष्टको व्यक्तित्व विश्वासीमा हुने भएकोले खीष्ट आफ्नो पितासित जति नजिक हुनुहुन्छ, ऊ पनि परमेश्वरसित त्यतिकै नजिक हुन्छ। ऊ को हो भन्ने कुराको महत्त्व रहँदैन तर खीष्टसितको एकताको मात्रै औचित्य हुन्छ। व्यक्तिले गरेको कार्य होइन तर खीष्टको व्यक्तित्व र कार्यको मात्रै अर्थ हुन्छ।

◆ खीष्टमा पूर्ण हुन्छ।^{१६} यसमा विश्वासको दायरा फैलाउनुपर्ने हुन्छ तापनि यो कुरा शतप्रतिशत सत्य हो। मुक्तिदातामा विश्वास गर्ने मानिस स्वर्गको निमित्त एकदमै उपयुक्त हुन्छ। कारण, खीष्ट नै त्यस व्यक्तिको उपयुक्तता हुनुहुन्छ। यदि व्यक्तिलाई खीष्ट हुनुहुन्छ भने पिताको घरको निमित्त अरु कुनै योग्यता वा हैसियतको जरुरत पर्दैन। विश्वासी आफ्नो हैसियतमा होइन तर खीष्टको हैसियतमा खडा हुँदछ। १ देखि १० सम्मको स्केलमा ऊ १० अङ्कमा पर्दछ।

◆ खीष्टलाई प्रेम गरिएको छ।^{१७} खीष्ट परमेश्वरको जति नजिक हुनुहुन्छ, विश्वासी पनि परमेश्वरको त्यति नै नजिक हुन्छ भन्ने मात्रै सत्य होइन तर ऊ परमेश्वरको निमित्त पनि त्यति नै प्रिय हुन्छ। पिताले आफ्नो पुत्रलाई जुन नापले प्रेम गर्नुभयो, त्यही नापले विश्वासीलाई पनि प्रेम गर्नुहुन्छ। त्यसकारण परमेश्वरले पहिले जुन प्रेम गर्नुभएको छ, त्यो भन्दा बढी प्रेम उहाँले प्रकट गर्न

सक्नुहुन्न भनी बताउन हामीले बढाइचढाइ गरिरहेका छैनौं । यो अति सुन्दर सत्यलाई अबै बढी थाहा पाउनुपर्दछ, विश्वास गरिनुपर्दछ, र उपयोग गर्नुपर्दछ ।

◆ धर्मी ठहराइएको छ ।^{१९} जब अपश्चातापी व्यक्ति न्यायधीशको रूपमा खडा हुनुभएको परमेश्वरको सामुन्ने उभिन्छ, त्यहाँ एउटै फैसला हुन सक्छ— ऊ दोषी व्यक्ति ठहरिन्छ, तर जब पश्चातापी विश्वासी कठघरामा उभिन्छ, त्यहाँको दृश्य नै परिवर्तन हुन्छ । परमेश्वर त्यहाँ पनि न्यायधीशकै रूपमा हुनुहुन्छ, तर प्रभु येशूचाहिँ पक्षको अधिवक्ता हुनुहुन्छ । जब गल्तीहरू पढेर सुनाइन्छ, येशू खीष्ट अगाडि बढेर भन्नुहुन्छ, “श्रीमान, मेरो सेवाग्राही दोषी नै हो ।” अनि फेरि आफ्ना हातका, खुट्टाका र कोखाका चोटहरू देखाउँदै भन्नुहुन्छ, “तर मैले कल्बरीको क्रूसमा उसको अपराधको मूल्य तिरिसकेको छु ।” न्यायधीशले सन्तुष्टिको भावमा “ठीक” छ भनी सहमति जनाउनुहुन्छ ।

उहाँले घोषणा गर्नुहुन्छ, “अभियुक्तले सफाइ पाएको छ । ऊ धर्मी ठहरिएको ठहर गर्दछु । उसलाई नरकको दण्ड दिइनुपर्ने उसमा केही पनि पाप फेला पार्न सकिन्न । मुद्दा छिनोफानो भयो ।”

डब्ल्यू. नोएल टोमकिन्स (W. Noel Tomkins) ले चुनौती फाल्न प्रस्तुत गरेका सहासीपनमा हृदय आनन्दित तुल्याउने यस्तो सत्यता भल्केको पाइन्छ :

पहिला मेरा धन्यका मुक्तिदाताकहाँ पहिलो पुग,
परमेश्वरको आदरबाट उहाँलाई समात,
येशूले बोकिदिनुभएको पापको दाग गन,
त्यसपछि म कतै अशुद्ध छु त भन ।

रोय हेसन (Roy Hession) नामक कार चलाएर फ्रान्सतिर लागेका एक जना अङ्ग्रेजको विषयमा कहानी बताएका थिए । दुर्भाग्यवश: एक दिन उनले कच्चा बाटोमा कार हाँक्नुपयो । कारको पछाडिपट्टिको एक्सल (Axel) नै भाँचियो । स्थानीय ग्यारेजहरू एक्सल फेर्न असमर्थ भए तर बेलायतको कम्पनीमा फोन गरेर दुई जना मिस्त्रीहरूसहित नयाँ एक्सल भिकाइयो । महिनौं बिन्दा पनि केही बिल नआउँदा गाडीवालाले रोल्स रोइस कम्पनीलाई घटना बारे उल्लेख गर्दै पत्र लेखे अनि बिल पठाउन आग्रह गरे । कम्पनीले जवाफ दियो, “हामीले हाम्रा रेकर्डमा राम्ररी हेर्‍यो तर हामीले रोल्स रोइसको रेकर्डमा भाँचिएको कुनै एक्सल फेला पारेनौं ।” येशू खीष्टमा विश्वासीको हकमा पनि त्यस्तै नै हुन्छ । पाप र

सजायको विषयमा परमेश्वरले राम्ररी केलाइ-केलाइ आफ्नो रेकर्ड हेर्नुहुन्छ र विश्वासीको हकमा पापको रेकर्ड केही फेला पार्न सक्नुहुन्न ।

◆ पवित्र तुल्याइएको हुन्छ ।^{१०} परमेश्वरले विश्वासीहरू पवित्रीकरण एउटा सिद्धान्तगत आश्चर्य (Doctrinal Marvel) हो । उनीहरू बचाइनु वित्तिकै स्थानको हैसियत (Positionally) मा पवित्र भइसकेका हुन्छन् । त्यसपछि उनीहरू हैसियत वा स्थान मुताबिक पवित्रतामा जिउन सिकाइन्छ । यद्यपि, स्वर्गमा मात्रै पवित्रीकरण कार्य पूर्ण हुनेछ ।

◆ खीष्टद्वारा सेवा पाएको हुन्छ ।^{११} खीष्ट महान् प्रधान पूजाहारी, अन्तर्बिन्तीकर्ता, अधिवक्ता र सहयोगी हुनुभएकोले उहाँले अनुग्रह, सान्त्वना र हौसला प्रदान गर्नुहुन्छ । उहाँ आफ्नाहरूका निम्ति अन्तर्बिन्ती गर्नुहुन्छ । जब उनीहरू पाप गर्दछन्, उनीहरूलाई घनिष्ट सङ्गति (Communion) मा पुनर्स्थापना गर्ने कार्य गर्नुहुन्छ । येशूले शैतानका दोषहरूविरुद्ध आफ्ना जनहरूका पक्षमा दिनरात बिन्ती गरिरहनुभएको हुन्छ ।

◆ पवित्र आत्माको वासस्थल बन्दछ ।^{१२} पवित्र आत्मा त्रिएक परमेश्वरको तेस्रो व्यक्तिचाहिँ परमेश्वरको सन्तानले नयाँ जन्म प्राप्त गर्ने वित्तिकै उसको शरीरमा प्रवेश गरिहाल्नुहुन्छ । दुर्बल मानव शरीरचाहिँ यसरी पवित्र आत्माको मन्दिर बन्नु अचम्मलागदो मात्रै नभएर सत्य पनि हो । पवित्र आत्मा पवित्रता, आराधना र सेवाको शक्ति हुनुहुन्छ । धार्मिक व्यक्तिको जीवन चित्रण गर्ने उदेकको परिवर्तनको निम्ति उहाँ जिम्मेवार व्यक्ति हुनुहुन्छ ।

◆ पवित्र आत्माद्वारा बप्तिष्मा भएको हुन्छ ।^{१३} पवित्र आत्माको यस सेवकाइले पश्चाताप गर्ने र विश्वास गर्नेहरूलाई उहाँका शरीरका सदस्यहरू तुल्याउँदछ । मुक्ति प्राप्त गरेकै क्षणमा विश्वासीले यस पृथ्वीको सबैभन्दा महान् सङ्गति अर्थात् मण्डलीको सदस्य बन्ने अपूर्व अवसर प्राप्त गरेको हुन्छ । खीष्टचाहिँ यस नयाँ समाजको प्रमुख व्यक्ति हुनुहुन्छ, र सबै साँचो विश्वासीहरूचाहिँ त्यस समाजका सदस्यहरू हुन् । कुनै शब्दहरूद्वारा खीष्टका अनुयायीहरूलाई उहाँमा र विश्वासीहरू माझमा एकतावद्ध तुल्याउने घनिष्ट सम्बन्धका बारेमा वर्णन गर्न सकिन्न ।

◆ छाप लगाइएको हुन्छ ।^{१४} पवित्र आत्माको उपर्युक्त सेवकाइ प्राप्त गर्नुको साथसाथै विश्वासीलाई स्वामित्व स्वरूप छाप र अनन्त संरक्षणको जमानत पनि प्रदान गरिएको हुन्छ । रगतले किनिएका हरेक पापी व्यक्तिले यो छाप प्राप्त गर्दछ ।

◆ बैना मारिएको हुन्छ ।^{३४} विश्वासीमा पवित्र आत्मा हुनुहुन्छ भन्ने जति निश्चयता छ त्यति नै स्वर्गमा महिमित शरीर प्राप्त गर्ने विषयसहित सम्पूर्ण उत्तराधिकारको ऊ सुनिश्चित भएको हुन्छ । यसकारण बैनाचाहिँ किस्ताबन्दीमा वा सम्भौताअनुसार पछिल्लो चरणमा चुक्ता गरिने गरी दिइएको केही अग्रिम रकम हो । मगनीको औँठीलाई पनि कहिलेकाहीँ पवित्र आत्माको बैनाको रूपमा लिन सकिन्छ ।

◆ अभिषेक भएको हुन्छ ।^{३५} जब कुनै व्यक्तिले मुक्ति पाउँदछ, उसले अभिषेकको रूपमा पवित्र आत्मा प्राप्त गर्दछ । पहिलो, पवित्र आत्माले उसलाई सत्य र भूट वीचमा अन्तर छुट्याउन सामर्थ्य दिने शिक्षाको सेवा गर्नुहुन्छ । दोस्रो, पुरानो नियममा अगमवक्ताहरू, पूजाहारीहरू र राजाहरूलाई अभिषेक गरिएभैँ उसलाई पनि सेवाको निम्ति छुट्याइको हुन्छ ।

◆ परमेश्वरसित प्रार्थनामा पहुँच पाउँदछ ।^{३६} परमेश्वरको राज्यमा त्यस्तो तुच्छ प्राणीले सारा ब्रह्माण्डका सार्वभौम परमेश्वरकहाँ तुरुन्तै र नियमित पहुँच प्राप्त गर्ने कुरा कस्तो अकल्पनीय आश्चर्य हो र विश्वासद्वारा उसले पृथ्वीदेखि अति पवित्र स्थान स्वर्गको सिंहासनको कोठा चाहर्दछ अनि राजाहरूका राजा र प्रभुहरूका प्रभुको दर्शन प्राप्त गर्दछ । यस्तो सौभाग्य हलुका रूपमा प्राप्त भएको होइन । यो त येशू ख्रीष्टको रगतले किनिएको हो ।

ख्रीष्टियनको प्रार्थनाको जीवनलाई अझै जीवन्त बनाउन सहायता गर्ने उद्देश्यले क्लेयरभौक्स (Clairvaux) का बरनार्ड (Bernard) ले शताब्दियौँ अघि यस्तो सुझाव दिएका थिए : हजारौँ हजारले परमेश्वरका सेवा गरिरहेको सर्वोच्च सिंहासनमा पुगेर उहाँको मुहार सामु उपस्थित भए जस्तै प्रार्थना गर्नुहोस् ।

◆ नयाँ नागरिकता पाएको हुन्छ ।^{३७} येशूलाई विश्वास गरेपछि नागरिकता फेरिन्छ— अर्थात् संसारदेखि स्वर्गसम्मको । अनि त्यसपछि पृथ्वीवासी मानिसहरू पृथ्वीमै विदेशी, तीर्थयात्री र प्रवासी बन्न पुग्छन् । उनीहरूले नयाँ शासक पाउँदछन् अनि माथिबाटका कानूनहरू पालन गर्दछन् तर साथसाथै मानव अधिकारीहरूलाई पनि सम्मान गर्दछन् र माथिबाटका कानूनसित नबाभिने गरी स्थानीय कानूनहरू पनि परिपालन गर्दछन् । उनीहरूको “पुरानो देश” विनाश उन्मुख देश हो । तर उनीहरूको नयाँ देशचाहिँ अनन्त हुन्छ ।

◆ परमेश्वरको सन्तान भएको हुन्छ।^{३०} मुक्तिले अभिभावकत्वमा पनि हेरफेर ल्याउँदछ। मुक्ति पाएका व्यक्तिहरूका जन्म-प्रमाण पत्रमा परमेश्वरलाई पिताको रूपमा पञ्जीकरण गरिएको हुन्छ। राष्ट्रपति वा राजाको सन्तानको रूपमा होइन तर यस ब्रह्माण्डका सृष्टिकर्ता र पालनहारको सन्तानको रूपमा विचार गरी हेर्नुहोस् त। त्यो भन्दा अर्को उच्च सम्मान हुनै सक्तैन।

◆ परमेश्वरको पुत्र कहलाइन्छ।^{३१} पुरुष वा स्त्री जोसुकै होऊन्, विश्वासीहरूलाई प्रौढ व्यक्तिहरूलाई दिइने सम्पूर्ण अवसर र जिम्मेवारीहरूसहित प्रौढ व्यक्तिका रूपमा ईश्वरीय परिवारमा ल्याइएका हुन्छन्। उनीहरूलाई सा-साना बालबालिकालाई जस्तै यो गर त्यो नगर भनेर छेकबार लगाईदैन तर स्वतन्त्र भइसकेका छोरा वा छोरीका रूपमा स्वतन्त्रता प्रदान गरिएको हुन्छ।

◆ परमेश्वरको उत्तराधिकारी र येशू ख्रीष्टसित सह-उत्तराधिकारी भएको हुन्छ।^{३२} दिइएका उपाधिहरू स्व-वर्णित छन् तापनि यिनका गहिराइ भने अप्रयत्न छन्। पिता परमेश्वर र आफ्नो पुत्रको वैभव कसले पो कहिल्यै लेखाजोखा गर्न सकेको छ र ? सम्पूर्ण जोड्ने हो भने त अति विशाल हुन्छ। यद्यपि, ती सबै प्रभु येशूलाई प्रेम गर्ने हरेक व्यक्तिले प्राप्त गर्ने उत्तराधिकारको सम्पति हुन्।

◆ पवित्र र राजकीय पूजाहारी भएको हुन्छ।^{३३} पुरानो नियमको राजपूजाहारीगिरी एउटै कूल र एउटै परिवारमा सीमित थियो। तर नयाँ नियममा भने सबै विश्वासीहरू पूजाहारी भएका छन्। विश्वासीहरूको कार्य दुई किसिमको हुन्छ: सबैभन्दा पहिला, परमेश्वरलाई आफ्नो प्रेम, आफ्नो जीवन, आफ्नो स्तुति-प्रशंसा, सम्पति र आफ्नो सेवा चढाउनु र उनीहरू अन्धकारदेखि आफ्नो गजबको ज्योतिमा बोलाहट दिनुहुने परमेश्वरको महान् कार्य प्रकट गर्न नियुक्त भएका हुन्छन्।

◆ विजेताहरूभन्दा महान् भएको हुन्छ।^{३४} कुनै व्यक्ति विजेताहरूभन्दा पनि बढी कसरी बन्न सक्छ र ? ऊ कि त विजय हुन्छ कि चाहिँ पराजीत हुन्छ। जित्नुभन्दा अरु उसले बढी अरु के गर्न सक्छ र ? विश्वासी युद्ध मैदानमा घमासान लडिरहेकै भए पनि ऊ अघिनै विजयी भइसकेको छ भन्ने कुरा यस विचारमा प्रस्तुत भएको छ। विश्वासी जहिले पनि विजयकै पक्षमा हुन्छ। कुनै पनि समयमा विश्वासीहरू विरुद्ध छालहरू उल्लेख आउन सक्छन् तर छालमाथि विजयचाहिँ पक्का छ।

◆ उहाँको स्वरूपमा निर्माण हुँदैजान निर्देशित हुन्छ।^{३४} उहाँसित हुनको निमित्त अनन्तको निमित्त दागरहित दुलही आवश्यक पर्दछ। डार्वी (Darby) ले प्रभुको नैतिक तथा आत्मिक स्वरूपमा रूपान्तरित हुँदै जाने प्रक्रियालाई “सारा सोचभन्दा परको सोच” भनी सँज्ञा दिएका थिए। अचम्मित हुँदै उनले यस्तो प्रश्न फाले :

के यो त्यस्तै हो – म तपाईंको पुत्रभै बन्दै जानु ?

के यो अनुग्रह उहाँले मेरो निमित्त जित्नुभएको हो ?

“सारा सोचभन्दा परको सोच” महिमाको पिता,

उहाँको आशिषमय स्वरूप ल्याइएको महिमामा ।

◆ छोटकरीमा, ख्रीष्टमा सारा आत्मिक आशिषहरूमा आशिष पाएको हुन्छ।^{३५} परमेश्वरका एक जना मित्रले यसो भनेका थिए, “यहाँ एक क्षण रोकियौं र आराधना गरौं। मैले त कमसेकम यो गर्नुपर्छ र किनभने मैले सूर्यलाई हेरिरहे जस्तै गरी मेरा आत्माका आँखाहरू पोलिरहेछु।” र, जेन अस्टेन (Jane Austen) को एक जना पात्रको भनाइलाई सापट लिनुपर्दा विश्वासीहरूचाहिँ हुनुपर्ने भन्दा पनि खुशी भएर सहन सिकनुपर्दछ।^{३६}

अधिकतम रूपमा अनुग्रह

वास्तवमा ख्रीष्टमा भएका विश्वासीहरू पाप कहिल्यै प्रवेश नगरेको संसारमा भएका भन्दा पनि अझै उत्तम भएका छन्। अर्को शब्दमा भन्नुपर्दा, पापमा नफसेको आदममा भएको भन्दा पनि ख्रीष्टमा भएका विश्वासीलाई अझै राम्रो भएको छ। श्लोकमा उल्लेखित हरफहरू सत्य छन् :

ख्रीष्टमा गर्दछन् गर्व आदमका सन्तानहरू,

बाबु गुमाएको भन्दा अझै बढी आशिषहरू।

शुरुको निर्दोषितामा आदमलाई कहिल्यै पनि प्रिय पुत्रमा वा ख्रीष्टमा पूर्ण रूपमा स्वीकार गरिने थिएन। उनी कहिल्यै पनि परमेश्वरको पुत्र हुन सक्दैन थिए। उसले कहिल्यै पनि स्वर्गको घरमा रहने वा ख्रीष्टको स्वरूपमा निर्माण हुँदै जाने आशा प्राप्त गर्नेवाला थिएनन्। माथि उल्लेखित आशिषहरू उसले कहिल्यै पनि उपभोग गर्नेवाला थिएन।

यदि उसले पाप नगरेको भएदेखि ऊ यस पृथ्वीमा अनवरत जीवन जिइरहेको हुनेथ्यो । तर उसमा ख्रीष्टको जीवनचाहिँ हुने थिएन । उसमा कहिल्यै पनि पवित्र आत्माको वास हुने थिएन । उसले कहिले पनि अनुग्रहद्वारा बचाइएको पापीले प्राप्त गरेको सौभाग्यहरू पाउने थिएन ।

ऊ सदैव पापमा फस्न सक्ने डरलाग्दो संभावनामा रहनुपर्दथ्यो र यसरी ऊ भन् दण्डनीय बन्ने थियो । डामोकल्स (Damocles) को तरवार भैं आदम र हब्बामाथि मृत्युको छाँया परिरहेको हुन्थ्यो । हामीलाई थाहै छ— आदमले पाप गरेका हुनाले उनको पापले दुःख, कष्ट र मृत्युको पहिरो ल्यायो । तर परमेश्वर ले मुक्तिको उपाय प्रबन्ध गर्न र मानव लेखाजोखा भन्दा पर विश्वासीहरूलाई समृद्ध तुल्याउन आफ्नो पुत्रलाई पठाउनुभयो । त्यसकारण कहिल्यै पाप नगरेका व्यक्तिहरू भन्दा क्षमा पाएका पापीहरू हुनु नै समृद्ध भएका छन् । “...जहाँ पाप बढ्यो, अनुग्रह भन् बढी मात्रामा बढ्यो ।”

शुरुदेखि अन्त्यसम्म रहने परमेश्वरको कृपाचाहिँ अनुग्रह हो । उहाँको अनुग्रह अति प्रशंसायोग्य, अचम्मलाग्दो, अपरिवर्तित, प्रशस्त र हाम्रा पापभन्दा पनि प्रयाप्त छ । नरक बाहिर बिताइने हरेक क्षण परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा प्राप्त हो भनी कसैले भनेका छन् ।

अध्याय-६

अशुभ खबर भएको 'सुसमाचार'

(A "Good News that is Bad News")

अर्कै किसिमको सुसमाचार पनि छ- त्योचाहिँ भूटा सुसमाचार हो । त्यो कदापि सही सुसमाचार होइन तपानि संसारमा धेरै मानिसहरूले नक्कली सुसमाचारको सन्देशमा विश्वास गर्दछन् । यस सुसमाचारले असल मानिसहरू स्वर्ग जान्छन् भनी सिकाउँदछ । यस सुसमाचार अनुसार असल कर्म गरेर आफ्नो मुक्ति कमाउन सक्नुहुन्छ वा असल चरित्रद्वारा मुक्तिको योग्य बन्न सक्नुहुन्छ भनी बताउँदछ । संसारका अधिकांश धर्महरूले कुनै न कुनै स्वरूपमा यस्तो सिद्धान्त तथा शिक्षा दिइरहेका छन् । यो कुरा मानिसहरूका लागि गजब लाग्न सक्छ तर बाइबलले यसको अन्त्यचाहिँ मृत्यु हो वा परमेश्वरदेखि अनन्त विच्छेद हो भनी बताएको छ ।

यो नौलो विषय होइन । वास्तवमा यो मुद्दा अदनको बगैँचादेखि नै शुरु भएको हो । आदम र हब्बाले नेभाराका पातहरू नाङ्गोपन ढाक्न कोसिस गरे । उनीहरू परमेश्वरको उपस्थितिमा योग्य ठहरिन चाहन्थे । तर परमेश्वरले यो ठूलो भूल हो भनी उनीहरूलाई देखाउनुपर्ने हुन्थ्यो । त्यसकारण परमेश्वरले उनीहरूलाई पशुका छालाहरू पहिराइ दिनुभयो । यसो गर्नु भनेको पशुहरू मारिनु हो । पशुहरूको रगत बगाइनु पर्दथ्यो । आदम र हब्बाले चाहिँ विश्वासद्वारा परमेश्वरले बन्दोबस्त गर्नुभएको कुरा मात्र ग्रहण गर्नुपर्दथ्यो । परमेश्वरले उनीहरूलाई पापले परमेश्वरदेखि अलग गराउँदछ, मानिसले खाडलमा साँघु बनाउन सक्तैन र पापीहरूचाहिँ प्रतिस्थापन बलिदानकर्ताले रगत बगाएको आधारमा मात्र परमेश्वरकहाँ पुग्न सक्दछन् भनी सिकाउँदै हुनुहुन्थ्यो ।

कयिनले आफ्ना बाबुआमाबाट गल्ती सिकेको हुनुपर्दछ । सट्टामा उनले परमेश्वरकहाँ रगत बगाउनु नपर्ने भेटी अर्थात आफ्नो परिश्रमको फल ल्याए । त्यो परमेश्वरको मार्ग सिधै इन्कार, परमेश्वरको वचन जानीजानी गरेको अस्वीकार थियो । त्यसले अनन्त दण्ड ल्यायो । भूटा सुसमाचार राम्रो देखिएला तर त्यसले मृत्युमा पुऱ्याउँदछ ।

यतिका शताब्दीहरू बितेर गए तपानि अहिले पनि रुचिको धर्म छँदैछ। संयुक्त राज्य अमेरिकाका राष्ट्रपतिले दोस्रो दर्जामा रहेका कानूनी सहायक विद्दाखेरि भनेका थिए, “उनको आत्माले उनले जिएका असल जीवन र गरेका असल कार्यद्वारा अनुग्रह र मुक्ति प्राप्त गर्नेछ, भनी मेरो गहिरो आशा छ।”

सकारात्मक सोचको सामर्थ्यमा जोड दिने नाम चलेका पाष्टरले भन्ने गर्दथे, “हामी जस्तो असल सोच्दछौं, हामी त्यस्तै असल गर्दछौं। हामी विश्वास गर्दछौं – सबै जना स्वर्ग जानेछन्।”

विश्वासयोग्य प्रचारकले मुक्तिचाहिँ विश्वासद्वारा अनुग्रहबाट प्राप्त हुन्छ तर कामबाट होइन भनी चालीस मिनेटसम्म प्रचार गर्न सकलान्। अन्तमा उनी मण्डलीको ढोका छेउमा उभिएर आगन्तुकहरूलाई सोध्दछन्, “तपाईंले मुक्ति पाउनुभयो त ?” आगन्तुकले जवाफ दिन्छ, “म सक्दो प्रयास गर्दैछु।”

एक जना ख्रीष्टियनले नयाँ चिनारुलाई सोध्यो, “तपाईंले मुक्ति पाउनुभयो त ?” त्यस व्यक्तिले जवाफ दियो, “कसले पो कसरी थाहा पाउन सक्छ र ?” यदि मुक्तिचाहिँ असल चरित्र वा कर्मबाट प्राप्त हुने हो भने म मुक्तिको लागि योग्य भएँ कि भइँन भनेर कसैलाई पनि थाहा नहुने रहेछ, भन्ने कुरा प्रश्नकर्तालाई महसुस भयो।

कर्मद्वारा मुक्ति मिल्छ, भन्ने धारणा मानव मस्तिस्कमा गहिरो रूपमा जराभै गाडिएर बसेको हुनाले त्यसलाई निर्मूल पार्न परमेश्वरको आत्माको अलौकिक कार्यको जरुरत पर्दछ। मानिसहरू हामी आफैलाई बचाउन सक्छौं भन्ने हिम्मत गर्दछन् वा कमसेकम मुक्ति प्राप्तमा योगदान दिन चाहन्छन्। उनीहरू आफूलाई अनुग्रहको वस्तुको रूपमा लिन मन पराउँदैनन्। बरु उनीहरू “दान” को रूपमा कुरा गर्दछन्। हामी स्वर्ग आर्जन गर्न सक्तैनौं भनी सोच्नुचाहिँ उनीहरूका निम्ति अप्रिय अनुभूति हुन्छ।

त्यसैले असल कर्म वा असल चरित्रद्वारा मुक्ति आर्जन गर्न त्यसैमा जब्बर प्रकारले लागि पर्दछन्। अनुग्रहबाट बचाइएका धेरै मानिसहरू पनि पछि गएर आफ्नो मुक्ति जोगाइराख्न हामी कर्ममा लागि रहनु पर्छ, भन्ने सोचतिर फर्कन्छन्। आज मण्डली यस्तो भूटो शिक्षाको खमीरले ग्रस्त भइरहेको छ।

व्यवस्था-पालन, कर्म र ऋण शब्दहरू भूटो सुसमाचारका नजिकका शब्दहरू हुन्। अर्को शब्दमा, पापी व्यक्तिले व्यवस्था पालन गरेको वा प्रशंसनीय कार्य गरेको हुनाले परमेश्वरले उसलाई चुक्ता गर्नु पर्ने ऋण हो— मुक्ति। यस धारणाअनुसार

न्यायको पल्ला न्यायधीश परमेश्वरको हातमा छ । उहाँले मानिसको सुकर्महरू एउटा पल्लामा राख्नुहुन्छ । र, अर्को पल्लामा उसका कुकर्महरू राख्नुहुन्छ । जतापट्टिको पल्ला गह्रङ्गो हुन्छ, त्यसले नै मानिस स्वर्ग वा नरक जाने नियति निर्धारण गर्दछ । वास्तवमा कता पट्टिको पल्ला बढी हुनेछ, भन्ने कुरा ऊ नमरेसम्म उसलाई थाहा हुँदैन ।

त्यो अनुग्रह होइन । अनुग्रह र कर्म पूर्ण रूपमा विपरीत कुरा हुन् । तपाईंले अनुग्रह र कर्म छ्यासमिस बनाउनु भएकै बेलामा त्यो अनुग्रहको रूपमा रहँदैन । उदाहरणको लागि, हामीले ख्रीष्टियन जीवन जिएर मुक्ति पाएका हौं भन्दछौं भने त्यो अनुग्रह होइन । कर्मद्वारा मुक्ति प्राप्त हुन्छ भन्नु पनि अनुग्रह होइन । न ता काम र विश्वास मिलाएर मात्रै मुक्ति प्राप्त हुन्छ भन्नु नै अनुग्रह हो ।

अनुग्रहले विश्वासद्वारा मात्रै हामी मुक्ति प्राप्त गर्नेछौं भनी घोषणा गर्दछ ।

धनी तर दुःखी जवान शासक

कामद्वारा मुक्ति प्राप्त हुन्छ, भनी विश्वास गर्ने एक जना धनी शासक थिए ।^३ उनी राति येशूकहाँ आए अनि उहाँलाई यसरी सोधे, “मैले अनन्त जीवन प्राप्त गर्न मैले कस्तो किसिमको असल कर्म गर्नुपर्छ ?”

जब येशूले कर्मद्वारा स्वर्ग प्राप्त गर्ने असंभाव्यता देखाउन दश आज्ञामध्ये छ ओटा आज्ञा उद्धृत गर्नुभयो, त्यस जवान मानिसले गर्वका साथ मैले त यी सबै आज्ञापालन गरेकै छु नि भनी फुडू लायो । तर वास्तवमा उसले पालन गरेको थिएन । उसले आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई जस्तै प्रेम गरेको थिएन । लालच उसको कुलत थियो । दश आज्ञामध्ये एउटा आज्ञा उल्लङ्घन गरेर उसले दशै ओटा आज्ञाहरू उल्लङ्घन गरेको थियो किनकि दश आज्ञाचाहिँ दश ओटा जोड्नीहरू भएका साड्ला हुन् । उसलाई कर्मद्वारा होइन, अनुग्रहद्वारा मुक्ति चाहिएको थियो ।

स्वर्ग पुऱ्याउने जाली टिकटहरू

असल कर्महरूद्वारा मुक्ति प्राप्त हुन्छ, असल मानिसहरू स्वर्ग जान्छन् भन्ने धारणा नै मानव मस्तिस्कमा एकदमै जरा गाडेर बसेको भूटो शिक्षा हो । मानिसले स्वर्ग जान टिकटको रूपमा लिएका कार्यका केही उदाहरणहरू यहाँ प्रस्तुत गरिएका छन् :

◆ धार्मिक विधिविधान

बप्तिस्मा – बप्तिस्मा कार्यचाहिँ मुक्ति पाइसकेका व्यक्तिको निम्ति गरिने एउटा धार्मिक विधि हो भनी बुझ्नु पर्दछ। योचाहिँ ख्रीष्टलाई विश्वास गरेको छु भनी सार्वजनिक स्वीकार र उहाँको मृत्युमा, उहाँको दफनमा र उहाँको पुनरुत्थानमा सहभागी भएको छु भन्ने चिनारी हो।

प्रमाणीकरण – यो मण्डलीको परम्परा हो, यो कुरा बाइबलमा कतै नभेटिएको हुनाले यो मुक्तिको माध्यम बन्न सक्दैन।

स्वीकार – मानिसको सामु पाप स्वीकार गरेर पाप क्षमा हुन सक्दैन। येशू ख्रीष्टलाई प्रभु र मुक्तिदाता भनी गरिएको स्वीकार नै परमेश्वरले सुन्न पर्खिरहनुभएको कुरा हो।

प्रभु भोज – यो कार्य पनि बप्तिस्मा जस्तै हो। प्रभुलाई पछ्याउन निर्णय गरेका ख्रीष्टियनहरूका निम्ति यो विधि चलाइन्छ। यो विधि प्रभुको मृत्युको सम्झना हो।

प्रायश्चित – यसले यस्तो क्रियाकलापलाई जनाउँदछ, जसमा कुनै पनि व्यक्ति आफ्ना पापहरूको प्रायश्चित गर्ने प्रयासमा सहभागी हुँदछ। यो शब्द नयाँ नियममा पाइँदैन। परमेश्वरले पापी व्यक्तिले पश्चाताप गरेको चाहनुहुन्छ, अर्थात् उसले आफ्नो पाप मान्नलिएर क्षमादानको निम्ति उहाँतिर फर्केको चाहनुहुन्छ।

मण्डलीका सेवाहरूमा नियमित उपस्थिति र मण्डली सदस्यता – यो कुरा प्रशंसनीय भए तापनि मण्डलीमा उपस्थिति र सदस्यताले उद्धार गर्दैन। प्रभुसितको सदस्यता मात्रै सम्पूर्ण साँचो विश्वासीहरूले भरिएका साँचो मण्डली, ख्रीष्टको देहको सदस्यता हो। सदस्यता मुक्तिको माध्यम होइन बरु यो त ख्रीष्टमा गरिएको विश्वासको नतिजा हो।

दशांश – मुक्ति प्राप्त गर्ने उद्देश्यले विश्वास नगरेका मानिसहरू आफ्नो कमाइको केही प्रतिशत मण्डलीमा दिनुको औचित्य हुँदैन। स्पष्ट रूपमा भन्नुपर्दा, परमेश्वर उसको पैसा चाहनुहुन्न। परमेश्वरले त उसको पश्चाताप र विश्वास पो हेर्न चाहनुहुन्छ।

उपवास – मानिसको स्वास्थ्यको निम्ति स्व-इन्कार राम्रै होला र सायद ख्रीष्टियनको निम्ति पनि। यसले आत्मिक एकाग्रतामा मद्दत पुऱ्याउन सक्छ। तर गैरविश्वासीको हकमा उपवास परमेश्वरलाई रिक्काउने माध्यमको रूपमा ठान्ने हो भने त्यो व्यर्थ हुन्छ।

प्रार्थना – प्रभुमा नबाँचेका मानिसहरूबाट परमेश्वरले सुन्न चाहनुभएको प्रार्थनाचाहिँ यस्तो छ, “परमेश्वर म पापीप्रति कृपालु हुनुहोस् र मलाई येशूको खातिर बचाउनुहोस् ।”

आखिरी विधि – यस धार्मिक विधिमा पूजाहारीले सडकटग्रस्त व्यक्तिको छुटकारा र मुक्तिको निम्ति प्रार्थना गर्दछ । दुःखलाग्दो कुरा, यो कुरा बाइबलीय अख्तियार अनुरूप छैन र यसले न ता पार्थिव जीवनको न अनन्त जीवनको प्रत्याभूति गर्दछ ।

◆ व्यवस्था-पालन

दश आज्ञा – यी सम्बन्धी हामी पछि अध्ययन गर्नेछौं । पाप प्रकट गरिदिनु र पाप नपखाल्नु नै यी व्यवस्थाहरूको उद्देश्य हो ।

महत्त्वपूर्ण सिद्धान्त – तपाईंलाई अरुले जे गरिदिएको चाहनुहुन्छ, तपाईंले उनीहरूलाई त्यस्तै गर्नुपर्छ भन्ने यो एउटा आदर्श नीति हो । तर यसको पालना गर्नुचाहिँ मानव सामर्थ्य बाहिरको कुरा हो ।

अन्य कुनै नियमहरू – नयाँ नियमले मानिसले आफूलाई बचाउन केही पनि सार्थक कार्य गर्न सक्दैन भन्ने शिक्षामा जोड दिएको छ ।

◆ असल चरित्र

असल जीवन जिउनु – प्रायः गरी सबैले नै म ऊभन्दा असल छु भन्दछ । मानिस जहिले पनि निम्न स्तरमै रहेको हुन्छ । माफ गर्नुहोला, यो घमण्ड चल्दैन । यदि हामी लायक भइदिएको भए, सबैभन्दा खराब व्यक्तिले बाहेक सबैले आफूलाई बचाउन सक्नेथियो ।

◆ असल कार्य

परोपकार कार्यको दान – अनुकम्पाले अभावमा परेका व्यक्तिलाई हामीले सहयोग गर्नुपर्छ भन्ने माग गर्दछ । परोपकार कार्यमा दान दिनु हुँदैन भनी बोल्नु भनेको मातृत्व विरुद्धमा बोले सरह हो । तर परोपकार कार्यद्वारा हाम्रा पापहरू प्राशियचत हुन सक्दैन भन्नु नै यसको मूल आशय हो ।

यथाशक्ति कार्यमा जुटेको – सबैले यथाशक्ति गर्नुपर्दछ, तर असल कार्य नै मुक्ति दिने थोकचाहिँ होइन । येशू मात्रै मुक्तिदाता हुनुहुन्छ ।

◆ वंशानु-गुण र परिवार

ईश्वरभक्त परिवारमा जन्मेको – मुक्तिचर्हि वंशानु-गुणसित सम्बन्धित हुने विषय होइन । मुक्ति रगतमा सञ्चारित हुने कुरा होइन । बरु, मुक्तिका लागि हरेक व्यक्तिले सुसमाचारप्रति व्यक्तिगत प्रतिक्रिया जनाउनुपर्ने हुन्छ ।

परिवारमा सेवक, पूजाहारी वा गुरु भएको – कोही पनि व्यक्तिले परिवारको सदस्यले अपनाएको कार्यद्वारा मुक्ति पाउँदैन । हाम्रो मानवीय संलग्नता वा सम्बन्धद्वारा मुक्ति प्राप्त गर्न सक्दैनौं ।

असल बाबु वा आमा भएको वा असल परिवारमा हुर्केको – यो कुरा प्रशंसनीय छ तर यो प्रयाप्तचाहिँ होइन । हामीले गर्न सक्ने असल कार्यद्वारा हामी मुक्ति पाउँदैनौं ।

माथिका कुनै पनि थोक वा तीसँग जोडिएका कुनै पनि थोकले हामीलाई बचाउन सक्दैन । यदि ती कुराले हामीलाई बचाउन सक्ने भए, ख्रीष्ट मर्नुपर्ने जरुरत नै हुँदैनथ्यो । उहाँमा विश्वास बाहेक मुक्तिको अन्य उपाय छैन भन्ने कुरा नै उहाँ मर्नु, गाडिनु र तेस्रो दिनमा बौरी उठ्नुको कारण हो ।

यदि हामीले सूची हेर्छौं भने तीमध्ये कुनै पनि एउटा कुरा संसारका हरेक व्यक्तिको पहुँचमा नभएको देख्नुहुनेछ । वास्तवमा, तपाईंले बिनाअपवाद सबैले गर्न सक्ने कुनै एउटा तथाकथित असल कार्यबारे सोच्नु सक्नुहुन्न । यदि तपाईंले हात वा खुट्टा नभएका वा दृष्टिविहीन वा कङ्गाल वा मृत्यु हुन एक मिनेट मात्रै बाँकी रहेको कुनै व्यक्तिलाई सोच्नुभयो भने कर्मद्वारा मुक्ति प्राप्त हुन्छ भन्ने कुरा त दयनीय सुसमाचार पो रहेछ भनी महसुस गर्नुहुनेछ । त्यसमा कुनै शुभ खबर नै छैन ।

शताब्दियौंदेखि ध्यान, स्व-त्याग, तपस्या, शारीरिक यातना (चार पाउ घस्रँदै हिँड्नु), तीर्थव्रत, भिक्षु जीवन, वा दान जस्ता आदि मानव सिर्जित रणनीतिद्वारा स्वर्ग प्राप्त गर्न मानिसहरू प्रयासरत छन् । यो निरर्थक अभ्यास हो । येशूको रगतले बाहेक कुनै पनि थोकले पापका दागहरू पखाल्न सक्दैन ।

येशू अनि मिथ्या

येशूमा विश्वास अनिवार्य छ भनी स्वीकार गर्ने व्यक्तिहरू धेरै छन् तर उनीहरू भट्टै अन्य केही मापदण्डहरू कोरिहाल्छन् । मण्डलीका प्रारम्भिक युगहरूमा खतना पनि आवश्यक छ भनी कतिपय व्यक्तिहरूले सिकाएका थिए । आज

मानिसहरूले बप्तिष्मा, अन्य भाषामा प्रार्थना, शवाथ पालन, व्यवस्था पालन र त्यस्तै-त्यस्तै कार्यहरू हुनुपर्छ भनी मानिसहरू थप्ने गर्दछन् । यो एकदमै भूट हो । येशू ख्रीष्ट एक मात्र अनि प्रयाप्त मुक्तिदाता हुनुहुन्छ । उहाँले अरु कुनै व्यक्ति वा थोकसित पनि आफ्नो मसिहपनको सम्मान दिनुहुनेछैन । मुक्ति त केवल अनुग्रहबाट विश्वासद्वारा प्राप्त हुन्छ । अनुग्रहको उहाँको पाटो हो र विश्वासचाहिँ हाम्रो हो ।

भूटो सुसमाचारको पर्दाफास

भूटो सुसमाचार अत्यन्तै खराब रूपमा त्रुटीपूर्ण छ । व्यवस्था पालन गरेर वा असल कार्यद्वारा कसैले पनि मुक्ति प्राप्त गर्दैन भनी बाइबलमा बारम्बार बताइएको छ ।^५ ती कुराले पापको प्रायश्चित हुन सक्दैन । अर्कोतिर मुक्तिचाहिँ कामबाट बिलकुलै होइन तर ख्रीष्टमा विश्वास गरेर मात्रै प्राप्त हुन्छ भनी बाइबलका धेरै ओटा पदहरूमा उल्लेख गरिएको छ ।^६

कामद्वारा मुक्ति प्राप्त गर्न खोज्ने व्यक्तिले कहिल्यै पनि मैले मुक्ति पाएको छु भनेर जान्न सक्दैन । उसले कहिल्यै पनि के मैले प्रयाप्त असल काम गरेँ वा ठीक काम गरेँ भनेर पनि थाहा पाउँदैन । जब तपाईं अनुग्रहबाट विश्वासद्वारा बचाइनुहुन्छ, तपाईंले म परमेश्वरको वचनको अख्तियारमा बचाइएको छु भनी जान्न सक्नुहुन्छ । तपाईंले कुन बेला मुक्ति प्राप्त गरेँ भन्ने कुरा थाहा पाउनुहुन्छ । बाइबलले यसो भन्दछ, “त्यसैले यो प्रतिज्ञा विश्वासमाथि निर्भर गर्दछ, यस हेतुले कि प्रतिज्ञा अनुग्रहमाथि भर परेर अब्राहामका सबै वंशहरूका निम्ति पक्का होस् ।”^६

व्यवस्थाको अधीनमा रहेको व्यक्ति कहिल्यै पनि अनन्त रूपमा सुरक्षित हुन सक्दैन किनकि उसलाई आरुनो भविष्य वारे थाहा हुँदैन । सबै कुरा आफूमै निर्भर हुन्छ, भन्ने कुरा नै कर्म सुसमाचार (Works Gospel) को घातपूर्ण त्रुटी हो ।

अनुग्रहको सुसमाचारले ख्रीष्टको भेडा कहिल्यै पनि नाश हुनेछैन भनी सुनिश्चित गर्दछ । जोन केन्ट (John Kent) को भजनले यस्तो आत्म-विश्वास प्रतिविम्बित गर्दछ :

बाँधिएको छ, कहिल्यै नछिन्ने डोरीमा
केले छुटाउन सक्छ, ख्रीष्टबाट ?
एक पल्ट उहाँमा, भइसकेको सदावहार उहाँमा,
यसरी हुन्छ अनन्त करार मौजुद,

हटाउनेछैन तिमीलाई कसैले
मुक्तिदाताको शक्तिशाली बाहुबाट ।

मुक्तिको खातिर कर्म गर्ने वा मुक्ति आर्जन गर्न प्रयास गर्ने मानिसहरू असीमित परिश्रम गर्ने तर केही पनि प्राप्त नगर्ने दासहरू हुन् । येशूले विश्वासीहरूलाई जब मैले तिमीहरूलाई स्वतन्त्र पारेको छु भने तिमीहरू साँच्चि नै स्वतन्त्र हुनेछौ भनी प्रतिज्ञा गर्नुभयो ।

“कर्म” भन्ने शब्दचाहिँ भूटो सुसमाचारको मूल शब्द हो । “कर्म आवश्यक छैन” चाहिँ अनुग्रहको प्रमुख वाक्य हो । खीष्टले मुक्तिको कार्य अधि नै पूरा गरिसक्नुभएको छ । त्यसकारण तपाईंले कर्म गरिरहनु पर्दैन ।

स्वभावैले मानिसहरू अनुग्रह मन पराउँदैनन् । उनीहरूहरूचाहिँ गाईको डुँड छेउमा बसेको कुकुर भै हुन्छन् । कुकुरले आफू पनि घाँस खाँदैन र अरु जनावरहरूलाई पनि घाँस खान नदिएर धपाइदिन्छ । येशूको पालाका धार्मिक अगुवाहरू मानिसहरूका निमित्त परमेश्वरको राज्य बन्द गरिदिन्थे । उनीहरू आफै पनि परमेश्वरको राज्यमा प्रवेश गर्दैन थिए र अरुहरूलाई पनि त्यहाँ प्रवेश गर्न नदिन प्रयास गर्दथे । व्यवस्थाका गुरुहरू त्यसो गर्दथे । उनीहरू मानिसहरूलाई परमेश्वरको वचनदेखि बञ्चित गर्दथे । आफै पनि भित्र पस्दैन थिए र भित्र जान चाहनेहरूलाई पनि अवरोध पुऱ्याउँथे ।

व्यवस्थाले अनुग्रहलाई सताउँदछ । पुरानो नियमको पालामा इस्माएलले इसाहकलाई उपाहास गरेको थियो । पावल यस तथ्यको उदाहरण बनेका छन् । यो वास्तविकता त येशूलाई क्रूसमा सजाय दिँदा भन् स्पष्ट देखिएको छ । अनुग्रह र सत्य प्रकट गर्नुहुने व्यक्तिलाई क्रूसमा मार्न षड्यन्त्र रच्ने व्यवस्थाका तिनै पण्डितहरू थिए ।

अध्याय-७

साँचो विश्वासीलाई कसरी सुनाउने

(How to Tell A Real Believer)

“तपाईंले के मुक्ति पाउनुभयो ?” वा “तपाईं ख्रीष्टियन हुनुहुन्छ ?” भनी यी सामान्य प्रश्नहरू सोध्नुभयो भने तपाईंले त्यो व्यक्ति व्यवस्थाको मञ्चमा उभिएको छ वा अनुग्रहको मञ्चमा उभिएको छ भन्ने कुरा बताउन सक्नुहुन्छ ।

साँचो विश्वासीले यसरी जवाफ दिन सक्छ : “हजूर, मैले मुक्ति पाएको छु तर त्यो त परमेश्वरको अनुग्रहले मात्र हो, मैले गरेको कुनै कर्मबाट त होइन ।”

अनुग्रह राम्ररी बुझेका मानिसहरू सम्बन्धी बाइबलमा केही त्यस्ता उल्लेखनीय उदाहरणहरू छन् ।

रुथ हेलित र भविष्य अन्धकारयुक्त अल्पसङ्ख्यक समुदायकी व्यक्ति थिइन् । जब बोअज नाम गरेका व्यक्तिले उनीप्रति असाधारण र अनपेक्षित दया दर्शाए, उनले भनिन्, “मैले तपाईंको दृष्टिमा किन यति धेरै कृपा पाएँ र मलाई तपाईंले ख्याल राख्नुहुन्छ ? किनकि म त परदेशी हुँ ।”

परमेश्वरले दाउदसित शर्तरहित करार बाँध्नुभएपछि दाउदले भने, “हे परमेश्वर, म को हुँ ? मेरो घराना के हो ? र तपाईंले मलाई यहाँसम्म ल्याउनुभयो ?”

जब दाउदले व्यावहारिक रूपमा जोनाथनको लङ्गडो छोरालाई स्वीकार गरे, ती लङ्गडो व्यक्तिले भने, “मरेको कुकुर सरह भएको म जस्तो मानिसलाई तपाईंले आफ्नो ठान्नु, तपाईंको दास के हो र ?” राजा दाउदलाई मार्न अहोरात्र लागिपरेका शावलका नाति मलाई राजाले मार्न सक्थे नि भनेर मेफिबोशेथले महसुस गरे ।

पावलले आफू पूर्व पीडक भएका हुनाले आफूलाई प्रेरितको रूपमा गन्न त्यस्तै महसुस गरेका थिए :

“सबै सन्तहरूमा म अत्यन्त तुच्छ भए तापनि ख्रीष्टको अगम्य सम्पतिको सुसमाचार अन्यजातिहरूलाई प्रचार गरुँ भनेर मलाई यो अनुग्रह दिइयो । सबै

कुरा सृजनुहुने परमेश्वरमा युग-युगदेखि गुप्त रहेका रहस्यको योजना के हो, सो सबै मानिसलाई खुलस्त गराउने अनुग्रह मलाई दिइयो ।”^४

आफू त्यस्तो महान् बोलावटको निम्ति अयोग्य भएको उनले सहर्ष स्वीकार गरे ।

अनुग्रह पुष्टि गर्ने भजन

धेरै ओटा खीष्टियन भजनहरूमा विश्वास गर्ने व्यक्तिहरूलाई परमेश्वरले देखाउनु भएको अनुग्रहको यथार्थ स्वीकृति सुस्पष्ट अभिव्यक्त भएको पाइन्छ ।

जोन न्युन्टन (John Newton) को यो कालजीय छन्द सायद सर्वविदित छन्द हो :

अचम्मको अनुग्रह र कति कर्णप्रिय आवाज,
बचाइएँ मजस्तो अधम र
हराएको थिएँ भूत कालमा, तर भेटिएँ यस बखत,
थिएँ अन्धो, तर देख्ने भएको छु यस क्षण ।

(अचम्मको कुरा, कति धेरै मानिसहरू यो भजन मन पराउँदछन् र गाउँछन् पनि तर अझै पनि उनीहरू असल जीवन जिवाइद्वारै मुक्ति पाइन्छ भनी विश्वास गर्दछन् ।)

यसअनुरूप आइज्याक वाट्स (Isaac Watts) का केही हरफहरू :

हेत्तेरिका र अनि मेरा मुक्तिदाताले रगत बगाई ?
अनि के मरे मेरा सार्वभौम ईश्वर ?
पवित्र शिर भुकाई
मजस्तो तुच्छ किराको खातिर ?

चार्ल्स गाब्रिएल (Charles Gabriel) ले आफ्नो मुक्ति केवल अनुग्रहबाट हो भनी यसरी महसुस गरेका थिए :

उभिन्छु म पूर्ण अचम्मित भई येशूको प्रेममा,
तीन छक्क हुन्छु उहाँले सित्तै दिनुभएको अनुग्रहमा,
उहाँ मेरो निम्ति क्रूसमा चढनुभयो जानी थरथराउँदछु म,
मेरा निम्ति कष्टित, रक्ताम्य भई गर्नुभयो मृत्यु वरण ।

चार्ल्स सिमियोन (Charles Simeon) को जोन वेस्ली (John Wesley) सित पहिलो भेट हुँदा सम्पन्न संवादको अंश यहाँ प्रस्तुत गरिएको छ :^५

सिमियोन : म बुभदछु, तपाईंलाई आर्मिनियन भनिन्छ । र, मलाईचाहिँ कहिलेकाहीं क्यालिभनिस्ट पनि भन्ने गरिन्छ । यसकारण मलाई लाग्दछ – हामीले आ-आफ्नो तरवार थुत्नु पर्छ होला । तर लडाइँ गर्न सहमति जनाउनुअघि म तपाईंलाई केही प्रश्नहरू सोध्न चाहन्छु । यदि परमेश्वरले तपाईंको हृदयमा उहाँतिर फर्कने मन पहिला नहालिदिनुभएको भए उहाँमा फर्कने सोच कहिल्यै आउने थिएन होला भनी के तपाईंले आफैलाई अधम प्राणी, अति अधम व्यक्तिको रूपमा महसुस गर्नुहुन्छ ?

वेस्ली : निश्चित रूपमा, म महसुस गर्दछु ।

सिमियोन : अनि के तपाईं आफूले गर्न सक्ने केही थोकद्वारा परमेश्वरमा प्रशंसायोग्य हुन असाध्यै व्यग्र हुनुहुन्छ ? र, खीष्टको रगत र धार्मिकताद्वारा मात्रै प्राप्त मुक्तिर नजर उठाउनु हुन्छ ?

वेस्ली : अँ, पूर्ण रूपमा खीष्टद्वारा ।

सिमियोन : तर मानिलिऔं– यदि खीष्टद्वारा पहिले तपाईंलाई बचाइयो, अनि त्यसपछि आफ्नै सामर्थ्यमा आफैलाई बचाउन अन्य केही गर्नु हुन्नथ्यो कि ?

वेस्ली : बिलकुलै केही गर्दिन थिएँ । म त शुरुदेखि अन्त्यसम्मै खीष्टद्वारा बचाइएको हुनुपर्दछ ।

सिमियोन : मानिलिऔं– तपाईं पहिले परमेश्वरको अनुग्रहद्वारा बदलिनुभएको व्यक्ति हुनुहुन्छ, त्यसपछि आफ्नै सामर्थ्यमा आफैलाई बदल्न अन्य केही गर्नु हुन्नथ्यो कि ?

वेस्ली : अहँ ।

सिमियोन : अनि, के तपाईं आमाको काखमा शिशुलाई हर पल राखिएभै तपाईं हरेक क्षण र हरेक समय परमेश्वरद्वारा सुरक्षित भइरहनु हुन्छ त ?

वेस्ली : हजुर, शतप्रतिशत ।

सिमियोन : स्वर्गीय राज्यसम्म तपाईंलाई सुरक्षा राखिराख्नुहुने परमेश्वरको अनुग्रह र कृपामा तपाईंका सारा आशा होइन त ?

वेस्ली : हो, उहाँमा बाहेक अरु कुनैमा आशा छँदैछैन ।

सिमियोन सन्तुष्ट भए । उनले भ्रगडा गर्नुपर्ने कारण केही देखेनन् । उनले लाक्षणिक तरवार त्यसकै म्यानमा घुसारे ।

यी दुवै जना अनुग्रहको मञ्चमा अडिग रूपमा खडा भएका थिए ।

अध्याय-८

बोलीले तपाईंको चिनारी भल्काउँछ

(Your Speech Betrays You)

कर्मको मञ्चमा उभिएका व्यक्तिहरूले निम्न किसिमका अभिव्यक्तिद्वारा आफ्नो स्थान प्रकट गर्दछन् :

“म सक्दो कोसिस गरिरहेको छु ।” समस्याचाहिँ तपाईंले गर्नुभएको सक्दो असल कार्य कहिल्यै प्रयाप्त हुँदैहुँदैन र तपाईंले गर्नुहुने “उत्तम कार्य” त परमेश्वरका नजरमा फोहोर थाइनाहरू भै हुन्छन् ।

“अधिकांश व्यक्तिहरू भै म त्यति साह्रो खराब व्यक्ति होइनँ ।” उनीहरूले भनेको कुरा ठीक होला तर तपाईं परमेश्वरको सिद्धताको मापदण्डदेखि चुक्नुभएको छ । यसकारण तपाईं बचाइनुपर्दछ ।

“म ख्रीष्टियन बन्ने कोसिस गरिरहेको छु, म आफ्ना छिमेकीहरूसित पनि असल व्यवहार गरिरहेको छु र जीवन पनि असल जिइरहेको छु ।” तपाईंले कोसिस गरेर ख्रीष्टियन बन्न सक्नुहुन्न । येशू ख्रीष्टमा विश्वास गरेर मात्रै तपाईं ख्रीष्टियन बन्न सक्नुहुन्छ ।

“म सच्चा व्यक्ति हुँ, के त्यति भएपछि पुग्दैन न त ?” मानिस सच्चा बन्न सक्छ तापनि ऊ सच्चा रूपमै गलत हुन्छ । के तपाईंले चोर आएजस्तो आवाज सुनेर मध्य रातमा भ्याङ्गितर भर्ने बाबुको बारेमा पढ्नुभयो ? जब उसले बैठक कोठामा यताउता हलचल देख्यो, उसले बन्दुक उठायो र आफ्नी सुन्दरी जवान छोरीलाई गोली हानेर मायो । ऊ सच्चा थियो तर भयङ्कर भूलमा थियो ।

“म एकदमै धर्मकर्म गर्ने मानिस हुँ ।” कहिलेकाहीँ मानिसको सबैभन्दा खराब चीज भनेकै उसको धर्म हो । धर्मले उसलाई ख्रीष्टको आवश्यकतादेखि छेकिदिन्छ ।

वारेन विअर्सबी (Warren Wiersbe) भन्दछन्,

“आजका अधिकांश ‘धर्मभीरु’ मानिसहरूजस्तै पावलमा आफूलाई समस्याबाहिर बनाउने प्रयाप्त नैतिकता थियो, तर स्वर्गमा पुऱ्याउनको निम्ति भने उनमा प्रयाप्त धार्मिकताकोचाहिँ अभाव थियो र नराम्रा कुराले पावललाई येशूदेखि अलग बनाएको होइन तर असल कुराले उनलाई येशूदेखि अलग बनाएको थियो र उनले मुक्ति प्राप्त गर्न आफ्नो ‘धर्म’ गुमाउनु आवश्यक थियो ।”

“मलाई आशा छ – म स्वर्ग जानेछु ।” आशा मात्रै स्वर्गको निम्ति प्रयाप्त हुँदैन । तपाईंले स्वर्ग पुग्छु कि पुग्दैन भनी जान्नुपर्दछ । तपाईं निश्चित हुनुपर्दछ । सायद तपाईंको आशा गलत हुनसक्छ ।

“मेरो हजुरबुवा सेवक हुनुहुन्थ्यो ।” मुक्ति नितान्त व्यक्तिगत विषय भएको हुँदा त्यस्ता कुरालाई यसले नकार्दछ । तपाईंको हजुरबुवाको हैसियतले तपाईंलाई बचाउँदैन । अनुग्रह वंशानु-गुणद्वारा सँदैन । मुक्तिचाहिँ वंशानु-गुणबाट प्राप्त हुने कुरा होइन ।

“परमेश्वरले आफ्नो पल्ला नल्याउन्जेल तपाईंलाई थाहा हुन सक्तैन ।” यदि तपाईं आफ्नो कर्ममा निर्भर भइरहनुभएको छ, भने त्यो तपाईंको अति ढीला भइसकेको हुनेछ । यदि तपाईंले प्रभु येशू ख्रीष्टद्वारा अनन्त जीवन नामक परमेश्वरको मुक्ति प्राप्त गर्नुहुन्छ, भने तपाईंले अहिले नै सो कुरा जान्न सक्नुहुन्छ ।

“मलाई लाग्छ, मैले राम्रो मौका पाउँछु होला ।” यदि तपाईं मुक्तिदातामा भर नपरी आफैमा मात्रै भर परिरहनुहुन्छ, भने तपाईंले बिलकुलै मौका पाउनुहुन्न ।

“मैले मुक्ति पाएको छु भनी भन्नु त मेरो निम्ति पूर्वानुमान हुन सक्छ ।” यदि कामद्वारा मुक्ति प्राप्त हुने भए यो कुरा सत्य हुन्थ्यो । तर मुक्ति केवल विश्वासको आधारमा सित्तैको उपहार स्वरुप प्राप्त चीज भएकोले यसमा परिकल्पना भन्ने कुरै हुँदैन । पश्चाताप गरेर विश्वास गर्नेहरूले मुक्ति प्राप्त गर्दछन्— परमेश्वर भन्नुहुन्छ । के यो विश्वास गर्नका लागि परिकल्पना हो ? होइन, यो त उहाँको वचनमा शङ्का गर्ने घृष्टता हो । हो, त्यहाँनेर वास्तविक घृष्टता मौजुद हुन्छ ।

“पहिले त मेरो जीवनलाई सच्याउनु पर्छ, होइन त ?” होइन, तपाईंले त्यसो गर्नु पर्दैन । तपाईं जस्तो हुनुहुन्छ, त्यस्तै आफ्नो पापसहित उहाँमा आएको परमेश्वर चाहनुहुन्छ । यदि म राम्रो नबनेसम्म भनेर कुरेर बस्नुभयो भने तपाईं कहिल्यै पनि परमेश्वरमा आउन सक्नुहुन्न । परमेश्वरले असल मानिसहरू

खोजिरहनुभएको छैन न ता उहाँले आफैलाई शुद्ध तुल्याउन कोसिस गर्ने मानिसलाई नै खोजिरहनुभएको छ । उहाँले त्यस्ता पापी मानिहरूलाई खोजिरहनुभएको छ, जसलाई उहाँ बचाउन, धर्मी तुल्याउन र महिमित तुल्याउन सक्नुहुन्छ ।

“म निरन्तर थामिन सक्तिन होला भन्ने मलाई डर छ ।” मुक्ति पूर्ण रुपमा अनुग्रहद्वारा प्राप्त भएको हो भन्ने तपाईंले महसुस गर्नुभएपछि, तपाईंमा त्यस्तो डर हुनेछैन । तपाईंले आफूलाई शुरुमा बचाउनु पर्ने हुन्छ, त्यसपछि तपाईं “थामिन” सक्षम हुनुपर्ने छैन । तर उही उदेकको मुक्तिदाता, जसले तपाईंलाई मुक्ति सित्तैको उपहारको रुपमा दिनुभयो, उहाँले नै तपाईंलाई “ठेस लाग्नेदेखि बचाउन र महान् आनन्दसाथ आफ्नो महिमाको उपस्थितिमा तपाईंलाई दागरहित प्रस्तुत गर्न” सक्षम तुल्याउनुहुन्छ ।

माथिका सबै अभिव्यक्तिहरूमा आफू-स्वयम्मा मात्रै जोड दिइएको पाइन्छ । मुक्तिदाताको विषयमा एउटै पनि शब्द उल्लेख गरिएको पाइँदैन । उल्लेखित व्यक्तिले हरेक कुरा आफूमा वा आफूले गरेकै कर्ममा निर्भर रहन्छ, भनी सोच्दछ, तर उसले परमेश्वरको अनुग्रहको मुक्तिको स्वाद कहिल्यै थाहा पाउनेछैन ।

अध्याय-८

काममा के समस्या थियो त ?

(What is Wrong with Works)

हामीले अधिल्लो पाठमा उल्लेख गरेको कुराले हामी काममा विश्वास गर्दैनौं भन्ने कुरा आभास गराउन सक्छ। त्योचाहिँ गलत बुझाइ हो। हामी कामद्वारा मुक्ति पाउन सक्दैनौं जब भन्दछौं, हामीले पुण्य कर्म (Meritorious Work) भन्न चाहेका हौं। अर्को शब्दमा, हामीलाई मुक्ति दिन परमेश्वरलाई बाध्य तुल्याउने कर्म इंगित गर्न खोजेका हौं। स्वर्गमा स्थान बनाउन वा त्यहाँ जान आफूलाई योग्य बनाउन खोज्ने हाम्रा कर्मलाई हामीले देखाउन चाहेका हौं।

यथार्थमा पश्चाताप र विश्वास पनि कर्म नै हुन् भन्ने पनि अर्थ लाग्दछ तर ती कुराहरू त पुण्य कर्म होइनन्। पश्चाताप भनेको पापतिर तपाईंको पिठ्यु फर्काएर परमेश्वरतिर आफ्नो मुहार फनक्क घुमाउनु हो। विश्वास भनेको कहिल्यै पनि झुट सावित नहुने परमेश्वरको वचनमा सिर्फ विश्वास राख्नु हो। पश्चाताप तपाईंले अहम गर्ने चीज होइन न ता विश्वास नै त्यस्तो चीज हो। पश्चाताप र विश्वास त हरेक व्यक्तिले अपनाउने पर्ने जायज कार्यहरू हुन्।

कुनै पापी व्यक्तिले गर्न सक्ने प्रथम उत्तम कर्मचाहिँ येशू ख्रीष्टमा विश्वास गर्नु हो। जब यहूदीहरूले येशूलाई सोधे, “हामी परमेश्वरको काम गर्न सकौं भन्ने हेतुले हामीले कस्तो असल कार्य गर्नु पर्ला ?” येशूले जवाफ दिनुभयो, “परमेश्वरको काम यही हो : जसलाई उहाँले पठाउनुभयो उसमाथि विश्वास गर।”^१

कुनै मानिसले येशू ख्रीष्टमाथि विश्वास गर्दैन भने उसले गरेका कार्यहरू परमेश्वरको नजरमा निरर्थक कार्य बन्दछन्। परमेश्वरका सन्दर्भमा उसले गरेका जति पनि असल कार्यहरू फोहोर थाडनाभै हुन्छन्।^२ तर कुनै पनि व्यक्ति नयाँ गरी जन्मन्छ, सबै कुरा परिवर्तन हुन्छ। त्यहाँदेखि उसोचाहिँ उसले परमेश्वरको वचन मुताबिक गरेको हरेक कार्य सुकर्म बन्दछ। उसले परमेश्वरमा जे पनि गर्दछ, त्योचाहिँ योग्य ठहरिन्छ। परमेश्वरलाई खुशी तुल्याउने विचारले गरेका

सानोभन्दा सानो र तल्लो तहको काम पनि असल कार्य बन्दछ । हामी कहिलेकाहीं सुकार्यलाई दया र परोपकार कर्म र ख्रीष्टियन सेवाका विविध स्वरूपमा सीमित गरिरहेका हुन्छौं । तर कार्यस्थल र घरमा हामीले गर्ने दैनिक कर्तव्यहरूले परमेश्वरमा महत्त्व राख्दछन् र ख्रीष्टको न्यायको सिंहासनमा पुरस्कृत हुनेछन् ।

सुकर्म मुक्तिका फल हुन् तर जरा होइनन् । सुकर्म कारण होइन तर परिणाम हो । विश्वासीहरूले मुक्ति प्राप्त गर्नका निम्ति होइन तर मुक्ति पाएको कारणले असल कार्य गर्नुपर्छ भनी बाइबलमा प्रचुर शिक्षा दिइएको छ । हामीले असल कार्य गरेर मुक्ति पाएका होइनौं, तर हामी असल कार्यको निम्ति बचाइएका हौं । असल कार्यहरू मुक्तिका परिणाम र प्रमाण हुन् ।

परमेश्वरले जुन कुरा जोड्नुभएको छ, त्यसलाई हामीले अलग्याउनु हुँदैन । येशूले विश्वास र मुक्ति, कार्य र इनाम सँगसँगै राख्नुभएको छ । याद गर्नुहोस्— ती दुई दम्पति भैं हुन् अनि मात्र असल हुनेछ ।

अध्याय-१०

मलाई यस प्रश्नको जवाफ चाहियो

(Answer Me This Question)

यदि तपाईंले पाप गर्नुभयो, तपाईंको मुक्ति गुम्नेछ, होइन त ?

“जब विश्वासीले पाप गर्दछ, के उसको मुक्ति गुम्दैन र ?” सधैं खडा हुने प्रश्न हो । वास्तवमा, मुक्ति गुम्दैन । निम्न कुरा विचार गर्नुहोस् :

येशूले मेरा भेडाहरू कहिल्यै नाश हुनेछैनन् भन्नुभयो ।^१ समस्या सुल्काउन त्यही कुरा नै प्रयाप्त छ । मुक्ति अनुग्रहको उपहार हो । जब परमेश्वरले उपहार दिनुहुन्छ, उहाँले कहिल्यै पनि फिर्ता लिनुहुन्न ।^२ जुन अनुग्रहले बचाउँदछ, त्यही अनुग्रहले मुक्ति थामिराख्दछ ।^३

परमेश्वरको उपहार अनन्त जीवन हो ।^४ अनन्तको अर्थ सदासर्वदा हो । जब कुनै व्यक्तिले मुक्ति प्राप्त गर्दछ, ऊ नयाँ जन्मद्वारा परमेश्वरको सन्तान बन्दछ ।^५ एक पल्ट जन्म भइसकेपछि, त्यो कहिल्यै हेरफेर वा रद्द हुँदैन । यो सदासर्वदा रहिरहन्छ । सम्बन्ध भनेको नछिन्ने सिक्री हो ।

कुनै व्यक्ति जसरी धर्मी ठहरिएको छ, भनी पक्का ठहर भएको छ, त्यसरी नै ऊ एक दिन महिमित हुनेछ भन्ने कुरा पनि पक्का हो ।^६ पवित्र आत्मा विश्वासीमा सदासर्वदा वास गर्नुहुन्छ ।^७ पवित्र आत्मा विश्वासीलाई स्वर्गको वैना वा प्रतिज्ञाको रूपमा दिइएको छ ।^८ पवित्र आत्मा अन्तिम महिमाको जमानत हुनुहुन्छ । पवित्र आत्मा ख्रीष्टियन जीवनमा छाप, प्रभुद्वाराको स्वामित्वको प्रमाण, र स्वर्गमा महिमित शरीर प्राप्त नहुन्जेलसम्म सुरक्षा हुनुहुन्छ ।

हामी पापी छँदै ख्रीष्ट येशूले हामीलाई परमेश्वरमा मिलाप गराउनुभयो । उहाँले हाम्रा निम्ति स्वर्गमा गरिरहनुभएको आफ्नो वर्तमान सेवकाइद्वारा हामीलाई कति धेरै सुरक्षित राखिराख्नु हुन्छ ।^९ हामीलाई सदाको निम्ति छुटकारा दिन हाम्रो निम्ति अति महङ्गो मूल्य चुकाउनुभयो ।

विश्वासी कहिल्यै पनि दण्डित हुनेछैन ।^{१०} अहिले परमेश्वर विश्वासीको न्यायधीश होइन तर पिता बन्नुभएको छ । ख्रीष्ट येशूले ख्रीष्टियनका पापहरूको

दण्ड तिरिसक्नुभएको छ ।^{१२} यसको अर्थ हो— विश्वासीले अब कहिल्यै पनि दण्ड तिर्नुपर्दैन । एक पल्टको भुक्तानीले सदासर्वदा समस्या हल गरिदिएको छ । येशू प्रभुले काम पूर्ण गरिदिनुभएको छ ।^{१३} पूर्ण भइसकेको कार्यमा तपाईंले केही पनि थप्न सक्नुहुन्न । र, तपाईंले त्यसमा थपिरहनु पनि आवश्यक छैन । संसारमा भएका कुनै पनि थोकले विश्वासीलाई परमेश्वरको प्रेमदेखि अलग गर्न सक्दैन ।^{१४}

हो, बाइबलमा कतिपय त्यस्ता पदहरूहरूमा नयाँ जन्म पाएका विश्वासीहरूका बारेमा भन्दा पनि नामधारी ख्रीष्टियनहरूको बारेमा चर्चा गरिएको हो । अन्य खण्डहरूले मुक्तिसित भन्दा पनि सेवासित सम्बन्ध राखेका छन् । र, ख्रीष्टलाई एक पल्ट स्वीकार गरेका तर अन्तिममा ख्रीष्टलाई त्यागेका व्यक्तिहरूलाई उनीहरू साँचो रूपमा कहिल्यै विश्वासमा नआएका व्यक्तिका रूपमा इंगित गर्दै त्यस्ता व्यक्तिहरूलाई विश्वासघाती भनी वर्णन गरिएको छ ।

हजुर, तर मानिलिनुहोस् – विश्वासीले पाप गरेमा नि ?

विश्वासीले पाप गरेमा कस्तो स्थिति उत्पन्न हुन्छ ? परमेश्वरसित उसको सङ्गति टुट्दछ ।^{१५} परमेश्वर अभै पनि पिताकै रूपमा रहनुहुन्छ ।^{१६} तर परमेश्वरसितको सङ्गतिमा चाहिँ खलल पुग्दछ । विश्वासीहरूसितको सङ्गति पनि टुट्दछ ।^{१७}

उसले मुक्तिको आनन्द गुमाउँदछ ।^{१८} उसले शक्ति गुमाउँदछ ।^{१९} उसले प्रभावकारी साक्षी गुमाउँदछ ।^{२०} उसका ओंठहरू बन्द हुन पुग्छन् । ख्रीष्टले गर्नुभएको कार्यद्वारा ऊ अभै पनि स्वर्ग जान योग्य त हुन्छ तर पृथ्वीमा प्रभुको सेवामा भने ऊ अयोग्य ठहरिन्छ ।

यदि पापचाहिँ सार्वजनिक प्रकृतिको हो भने, उसले प्रभु येशूको नाममा बद्नाम ल्याउँदछ र मुक्तिदाताका शत्रुहरूलाई निन्दा गर्ने मौका दिँदछ ।^{२१} ऊ भूटमा जिइरहेको हुन्छ । उसका कार्यहरूले उसले प्रभुलाई पछ्याएको छ कि छैन भन्ने आशङ्का उत्पन्न गराउँदन् ।^{२२} यो अवस्था भनेको ठूलो फुई र फितलो जिवाइ हो । उसले खाँटी कुरा गर्दछ तर सतही जीवन जिउँदछ ।

पापले उसको प्रार्थनाको जीवनमा बाधा ल्याउँदछ ।^{२३} उसका कार्यहरू जलेर स्वाह हुनेछन् तर ऊचाहिँ बाँच्नेछ ।^{२४} उसले आफ्नो स्वास्थ्य गुमाउनेछ ।^{२५} ऊ आफ्नो जीवनको जहाज दुर्घटनामा पर्ने डरमा हुन्छ ।^{२६} प्रभुबाट हटेका व्यक्तिले गरेको एउटै निर्णयले आफ्नो जीवनभरि प्रभुको सेवामा निकम्मा पार्न सक्दछ ।

उसले पृथ्वीमै आफ्नो भौतिक शरीर गुमाउन सक्छ ।^{१९} येशू ख्रीष्टको न्याय आसनमा इनाम गुमाउनेछ ।^{२०}

यद्यपि, परिस्थिति आशाविहीन भने छैन । परमेश्वरमा फर्केर आउने उपाय छ । उसले आफ्नो पाप स्वीकार गरेर त्यसलाई त्याग्ने बित्तिकै ।^{२१} उसले आफ्नो पिताबाट क्षमादान प्राप्त गरिहाल्छ । १ यूहन्ना १:९ ले यो कुरालाई उजागर गरेको छ, “यदि हामीले आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्छौं भने उहाँले हाम्रा पाप क्षमा गर्नुहुन्छ, र सबै अधर्मबाट हामीलाई शुद्ध पार्नुहुन्छ, किनकि उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनुहुन्छ ।” आफूले गरेका पापहरूको नाम काठी-काठी परमेश्वरको उपस्थितिमा आफ्नो भूल स्वीकार गर्नु अर्थात् पाप मानिलिनु नै पापमा फसेको सन्तको जिम्मेवारी हो । उसले येशू ख्रीष्टलाई क्षमा दिनुहोस् भनी निवेदन गरि रहनु पर्दैन । त्यसका निमित्त ऊ आलाप-विलाप गर्नु पर्दैन । उसले सिर्फ हृदयबाट पापहरू स्वीकार गर्नुपर्दछ ।

परमेश्वर क्षमा दिन विश्वासयोग्य हुनुहुन्छ, किनभने उहाँले क्षमा दिनेछु भनी प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ । उहाँ क्षमा दिने धर्मी परमेश्वर हुनुहुन्छ, किनकि ख्रीष्टको प्रतिस्थापन कार्यले उहाँलाई त्यसो गर्न धार्मिक मार्ग खोलिदिन्छ ।

उहाँले क्षमा मात्र गर्नुहुन्न तर सबै अधर्महरू शुद्ध पनि पारिदिनुहुन्छ । दोष पखालिन्छ । विवेकको दोष्याउने आवाज स्तब्ध हुन्छ ।

मुक्ति नपाएको व्यक्तिले प्रभु येशूमा पश्चाताप गरी विश्वास गरेमा पापहरूबाट फैसलागत क्षमादान प्राप्त गर्दछ । ख्रीष्टियनहरूबाट अभिभावकीय क्षमादान प्राप्त गर्दछ । चेताउनीको एउटा बुँदाचाहिँ थपी हालू । विश्वासीले आफ्ना पापहरू स्वीकार गरेकै क्षणमा उसका पापहरू क्षमा भए पनि पापका परिणामहरू भने प्रायः गरी रहिरहेकै हुन्छन् । त्यस अर्थमा ऊ त्यसबाट उम्कन सक्दैन ।

मुक्ति पाएर फेरि हराएको मानिस म चिन्दछु । त्यस विषयमा के हुन्छ नि ?

विभिन्न तथ्यहरू थाहा पाइराख्नुपर्दछ । प्रथमतः म ख्रीष्टियन हुँ भनी टोपलेहरू र साँचो रूपमा नयाँ जन्म पाएकाहरू बीचमा अन्तर हुन्छ । नामधारी र साँचो विश्वासीहरू हुन्छन् । यदि कसैले मैले मुक्ति पाएको छु भन्दछ, तर पापकै जीवन जिइरहन्छ, भने उसले गरेको विश्वासमा शङ्का गर्नुपर्ने मजबुत कारण हुन्छ । जब येशू ख्रीष्ट भित्र आउनुहुन्छ, उहाँले जीवनमा परिवर्तन ल्याउनुहुन्छ ।

ममरु जिंसा झोलुभर लहानिच । फुल्लु नीप लहतीसु ाकडह डाहभर
 1589 किमरु किमरुप । फुल्लु सनीम ारुण रकडह छीरुभर रत ारुण सारुथनी
 डाहभर । सतं ममप रत डेडा मरु कौज्जीस झोलुभर भर निच । फुल्लु ारुहाइच
 ममरुति सप ारु (महा) नसाधुनः किमरुधर्मप त की लहाकडह छीप
 । फुल्लुनीप डमात डाहोमरु की फुल्लुतु तपीओनप
 किमरु तिपिपकिरु इरुप । छ नीप मरु किं किपनीनी निम तिासाराथनी
 फुल्लुतु ारुण सन ाप नीप सौकी लहसनीम ारुप । फुल्लु ारुहाइच 1589
 सौम लहतीसु सौ रौ । फुल्लुतु किडुडति निम हुं सारुथनी लहनिच रत
 ममरु किमरुस ममरुणम पानिास झोलुलहनिच ५ फुल्लुतु ारुणी ममरुणी
 फुल्लुतु सौकरीत ारुणोभरु झोलुथरु लहनिच रत । फुल्लुतु किपनीप ाककिरु
 नुहा ममरु लहतिासाराथनी ारुप । फुल्लुतु ारुतु झोलुतुस नपडुथरु नीः
 । फुल्लुतु ारुथः

। नरुतु नुहासुतु तपीाडः ममरुण ५ ारुतु झोलुलहलहपथनी स्रि ा
 सारुथनी जिंसा – लहम लिलहडा । लहप नुजां निम " ? लहम क लिलहडा"
 । फुल्लुतु किपुडास तपीनी किास

तानुसकेत नुजां निम हि ारुप तप ारुतुनी तीपु । ारु लस तीः त ा
 ? ५ नरुतु झोलुतु क निम ारु तिरुस तीः ारुमसु किडुपत । नरुतु
 निम तपीनी किातुतीपु निम ारुथी तिरुस तीः ारुमसु तपीनी सिाह
 स्रु ममरु ारुण सौतुतीपु । लहनी तपल लिलहडा निम नपथी तिरुस
 लहप नुहासुतु स्रु न लतीसु नरी ारुपत ,ममरु कथीमरु । ारुतुनहासुतु
 लहाथनी लहपतत ारुनीमरु लहसनीम रत । नरुतु नुहासुतु स्रु लरुण रत
 ारुणरु निम हि सिरु । फुल्लुतु ारुतु लहपतत ारुमडुथरु ा लहपतत
 ? ारुतु त नकी हीलपतत नहम

नारु मरु । छ किंरुतु सहा रनाम ममीधुपु कितीपाः "तिरुस तीः"
 तिासः लहसनीम तिाणः निम लिरुस तप सैरुतु सिाह झोलुतुकी डकडी निपाः
 लिरुण नुहासुतु इत झोलुतुतु सारु लिलहनु । फुल्लुतु ारुण रत ममरु
 ? त नी डुपत । फुल्लुतु ारुतु लहनिच । फुल्लुतुतु नम ारु ा लहनिच

अध्याय-११

अनुग्रहको कुरूपयोग र दुरुपयोग

(Grace Misused and Abused)

अन्य असल थोक भै अनुग्रह दुरुपयोग हुन सक्दछ । आगो र पानी ठूलो वरदान सावित हुन सक्दछन् तर तिनलाई गलत प्रयोजनमा पनि चलाउन सकिन्छ । मानिसहरूले जे हुनु पर्ने हो सो भएर छाड्छ र त्यसमा तपाईंले केही पनि गर्न सक्नुहुन्न भनी भाग्यवाद सिकाउन परमेश्वरको सार्वभौमतालाई बङ्ग्याउन सक्दछन् । सुसमाचार प्रचार कार्यचाहिँ समय र श्रमको बर्बादी हो भन्ने सङ्केत गर्न चुनावटको सिद्धान्तलाई कहिलेकाहीं बङ्ग्याइएको पाइन्छ ।

दुःखलाग्दो कुरा, परमेश्वरको अनुग्रहलाई लापारवाही जीवन जिउने बहानाको रूपमा प्रयोग गर्ने संभावना रहन्छ । विश्वासीले आफ्नो स्वतन्त्रतालाई सबै खालका असक्ततामा लाग्ने बहानाको रूपमा प्रयोग गर्ने संभावना हुन्छ । यसको अर्थ यो होइन कि सिद्धान्त नै त्रुटीपूर्ण छ । यसको अर्थ यही हो, कि कतिपय मानिसहरूचाहिँ आफ्नो आधार्मिक व्यवहारलाई पुष्टि गर्न दुस्साहसिक बन्छन् । यदि उनीहरूले धर्मशास्त्र प्रयोग गरेर त्यसो गर्न सक्ने भए, त्यति नै धेरै पुष्टि गर्थे होलान् वा उनीहरू त्यस्तै सोच्थे होलान् ।

वास्तवमा, विश्वासीहरू व्यवस्थाको अधीनमा होइनन् तर अनुग्रहको अधीनमा हुन्छन् ।^१ तर त्यसको अर्थ उनीहरूलाई छाडा हुने अधिकार छ, भन्ने होइन । उनीहरू सारा सजाय र दण्डज्ञासहितको व्यवस्थाको अधीनमा हुँदैनन् । तर उनीहरू ख्रीष्टको व्यवस्थाको अधीनमा हुन्छन् ।^२ उनीहरू प्रेमको डोरीले बाँधिएका र उहाँको नजरमा मनपर्दो कार्य गर्न बाध्य भएका हुन्छन् । निम्न पद्यांशमा यो सम्बन्ध राम्ररी अभिव्यक्त भएको पाइन्छ :

के म यस्तो व्यवस्थाले बाँधियौं,
तपाईंकै कैदी बनी ?

मेरो हृदय बनेको छ, कैदी, मनाउँदै आनन्द

कहिल्यै उन्मुक्त नहुने गरी ।

वास्तवमा, जब प्रभु येशूले कुनै व्यक्तिलाई स्वतन्त्र पार्नुहुन्छ, ऊ साँच्चिकै स्वतन्त्र भएको हुन्छ।^१ तर त्यसको अर्थ पाप गर्ने स्वतन्त्रता दिइएको होइन। हवाई जहाज उडाउने पाइलट आकाश अन्वेषण गर्न स्वतन्त्र हुन्छ, तर यदि ऊ सुरक्षित तरिकाले गन्तव्यमा पुग्न चाहन्छ, भने ऊ तोकिएका हवाई मार्गअनुसार चल्नु असल हुन्छ। पावलले गलातीका विश्वासीहरूलाई (लगायत सबै विश्वासीहरूलाई) “भाइ हो, तिमीहरू स्वतन्त्रताको निम्ति बोलाइएका हो। केवल त्यस स्वतन्त्रतालाई पापमय स्वभावको निम्ति प्रयोग नगर। तर प्रेममा तिमीहरू एकअर्काको सेवक बन” भनी सिकाए।^५

जोन म्याकअर्थर (John MacArthur) ले स्वतन्त्रताको विषयमा सुस्पष्ट उल्लेख गरेका छन् :

व्यवस्थादेखि स्वतन्त्र हुनु भनेको पापको बन्धन र व्यवस्थाको दण्डदेखि स्वतन्त्रता प्राप्त गर्नु हो तर नैतिक नियन्त्रणदेखि स्वतन्त्र हुनुचाहिँ होइन। हामीलाई जे जे मन लाग्छ सो गर्न छुट पाउनु अनुग्रहको अर्थ होइन। हामीले परमेश्वरलाई खुशी तुल्याउने शक्ति पाएका छौं भन्नु नै अनुग्रहको अर्थ हो। परमेश्वरको अनुग्रहले हामीलाई पाप गर्ने अनुमति पत्र प्रदान गरेको छ, भन्ने सिर्फ आशयचाहिँ परस्पर विरोधी छ। अनुग्रहको मूल उद्देश्य भनेको हामीलाई पापदेखि छुटकारा दिनु हो। अनुग्रहका प्रापक हामी नै कसरी पापमा लागि रहन सक्छौं त ?

किन मानिसहरूले अनुग्रहलाई लापारवाही जीवन जिउने बहानाको रूपमा प्रयोग गरिरहेका छन् ? हुन सक्छ – उनीहरूले साँचो रूपमा मुक्ति पाएका छैनन्। मार्दी ग्रास (Mardi Gras) (मार्दी ग्रास भनेको इष्टर आउनु चालीस दिनअघि उपवास बस्ने चलन) मनाउने धर्मभीरु मानिसहरूको बारेमा विचार गर्नुहोस् त। उनीहरू मार्दी ग्रासको पहिलो दिन (बुधबार) मा क्षमादान प्राप्त गर्ने योजनासहित त्यस उपवास अवधिमा पापहरूदेखि अलग हुने आशा राख्दै मंगलबारको रातसम्म मद्यपान र विलासितामा चुर्लुम्म डुब्छन्।

सायद, विश्वासीहरू नै भए पनि उनीहरू अनुग्रहको साँचो सिद्धान्त बारे अनभिज्ञ हुन सक्छन्। सायद उनीहरू परमेश्वरको पवित्रताको सत्यता नबुझेका

हुन सक्छन् । वा, उनीहरूको पापप्रतिको अवधारणा ज्यादै सानो हुन सक्छ । कुनै व्यक्तिले मुक्ति पाउन सक्छ तर उसलाई राम्ररी नसिकाइएको हुन सक्छ ।

कतिपय व्यक्तिका सन्दर्भमा जानाजान अज्ञानता हुन सक्छ । उनीहरूलाई हामीले के गर्नुपर्छ भन्ने थाहा हुन्छ तर उनीहरू परमेश्वरको सङ्गतिदेखि बाहिर हुन्छन् । उनीहरू प्रभुदेखि हटेको अवस्थामा जिएका हुन्छन् । र, उनीहरू परमेश्वरले हाम्रा “खुद्रा” पापहरूलाई मतलब राख्नुहुनेछैन भनी ढुक्क हुन्छन् ।

वा, उनीहरू विश्वासघाती हुन सक्छन् । यहूदाले त्यस्ता अविश्वासीहरूका बारेमा यसरी भनेका छन् : “किनकि धेरै अधिदेखि नै दण्डको भागीदार ठहरिएका कोही-कोही मानिसहरू गुप्त रूपले तिमीहरूका माझमा पसिसकेका छन् । यिनीहरू ईश्वरहीन मानिसहरू हुन्, जसले हाम्रा परमेश्वरको अनुग्रहलाई विलासितामा परिणत गरेका छन्, र हाम्रा एकमात्र स्वामी र प्रभु, येशू ख्रीष्टलाई इन्कार गर्छन् ।” ६

अध्याय-१२

परमेश्वरले कसरी पवित्रता

उत्पन्न गर्नुहुन्छ

(How God Produces Holiness)

मुक्तिचाहिँ कामबाट होइन तर विश्वासद्वारा अनुग्रहबाट प्राप्त हुन्छ भनी हामीले अध्ययन गरिसकेका छौं । तर “मुक्ति पाएका व्यक्तिहरूका जीवनमा पवित्रता कसरी प्राप्त गर्न सकिन्छ ?” भन्ने प्रश्न अझै तेर्सिएकै छ । जब मानिस ख्रीष्टियन बन्छ, उसको जीवनमा परिवर्तन आएकै हुनुपर्दछ । प्रश्न छ, “परिवर्तन ल्याउने प्रक्रियाचाहिँ के हो त ?”

वास्तवमा यहाँ दुई ओटा मात्र विचार गर्न सकिने माध्यमहरू छन् । एउटा उपाय अनुग्रह हो भने अर्को उपायचाहिँ व्यवस्था हो । मानिसहरूले स्वर्ग पुग्न सक्छु भनी आशा राखेका यी दुई ओटा माध्यमहरू भए भैं जीवनको पवित्रता उत्पन्न गर्ने एउटै मात्र माध्यम छ ।

स्वभाविक र मानववादी दृष्टिकोणले मानिसहरूलाई व्यवस्थाको अधीनमा राख्दछ । मानिसहरूलाई यसले यो गर त्यो नगर भन्ने नियमको फेहरिस्ता प्रदान गर्दछ । व्यवस्थाले मानिसहरूलाई आफ्नो बल-बुताले भ्याएसम्म नियमहरू पालन गर्नुपर्छ भनी बताउँदछ । व्यवस्थाले तिमीहरूले यो पालन गरेनौं भने मुक्ति गुमाउने छौं भनी बताउँदछ । व्यवस्थाचाहिँ निश्चित रूपमा दोषमुक्त जीवन प्राप्त गर्ने जायज र तर्कसङ्गत उपायको रूपमा देखिन्छ । अन्यथा मानिसहरू बाहिर जान्छन् अनि हर किसिमका पापपूर्ण व्यवहारमा लिप्त हुन्छन् । यो त कमसेकम एउटा तर्क हो ।

व्यवस्थालाई पवित्रताको राजमार्गको रूपमा लियौं भने त्यसले केही पनि माखो मार्दैन । मानिसहरूले आफूलाई बचाउन असमर्थ भएभन्दा पनि उनीहरू आफ्नो सामर्थ्यले पवित्र जीवन जिउन भन्नु असमर्थ बन्छन् । पावलले गलातीहरूलाई “आत्मामा शुरु गरेर शरीरमा शेष गर्दछौ ?” भनी यही कुरा भन्न खोजेका थिए ।

व्यवस्थाले मानिसलाई यसो गर भनेर बताउँदछ तर सो कार्य गर्न भने शक्ति दिँदैन । व्यवस्थाले नियम उल्लङ्घन गर्नेलाई दण्डित गर्दछ । पवित्रताको जीवनमा डोच्याउनुको साटो व्यवस्थाले उल्टो असर उत्पन्न गर्दछ । निषेधित फल मीठो देखिएभैं जब तपाईंले मानिसलाई यो चीजचाहिँ गर्नुहुन्न भनी बताउनुभयो भने त्यही चीजचाहिँ गर्न उसको पापमय स्वभावको इच्छा जागृत भइहाल्छ । व्यवस्थाले कहिल्यै पवित्रता उत्पन्न गर्दैन । व्यवस्थाले पाप प्रकट गरिदिन्छ, र व्यवस्था मिचनेलाई दण्ड दिन्छ ।

अनुग्रहद्वारा पवित्रता उत्पन्न गर्नुचाहिँ परमेश्वरको तरिका हो । मलाई व्याख्या गर्न दिनुहोस् । परमेश्वरले वास्तवमा यसो भन्नुभयो भने, “मैले तँलाई मेरो अनुग्रहद्वारा बचाएको छु, अब मुक्तिदाताप्रतिको प्रेमले अभिप्रेरित भई बाहिर जा अनि तैले स्वीकार गरेको विश्वास अनुसारको जीवन जी ।” याद गर्नुहोस्—अनुग्रहको अधीनमा पवित्र जीवन जिवाइको कारक तत्त्वचाहिँ प्रेम हो । अनि, प्रेमचाहिँ डरभन्दा पनि बलियो कारक तत्त्व हो । मानिसहरूले सजायको डरले जे गर्न सकेका हुँदैनन् तर प्रेममा उनीहरूले सो गर्ने छन् । परमेश्वरप्रतिको प्रेमले धार्मिक जीवन उत्पन्न गर्दछ, तर डरले कहिल्यै पनि त्यसो गर्दैन ।

अनुग्रहले विश्वासीलाई ख्रीष्टको कार्यको आधारमा परमेश्वरको सामु सिद्ध हैसियत प्रदान गर्दछ । अनि, अनुग्रहले विश्वासीलाई आफ्नो हैसियतअनुसारको योग्य चालमा चलन भन्दछ । अर्को शब्दमा, उसको स्थिति उसको आफ्नो हैसियतअनुसार बढ्दो क्रममा मिल्दै जानुपर्दछ । उसका चालचलनहरू उसको आफ्नो हैसियतअनुरूप हुँदै जानुपर्दछ । उसलाई परमेश्वरको पुत्र हुन बोलाइएको हुनाले ऊ राजकीय परिवारको सदस्यभैं गरी चलनुपर्दछ । जे.एफ. स्ट्रोमबेक (J.F. Strombeck) ले भनेका छन्, “प्रथमतः परमेश्वरले अनुग्रहमा आफूले गर्नुभएको कुरा स्मरण गराउनुहुन्छ, अनि त्यसपछि, त्यसको आधारमा, उहाँले गरिदिनुभएको कार्यसित मेल खाने गरी जीवन जिउन आह्वान गर्नुहुन्छ ।”^२

परमेश्वरको सन्तानको हैसियत भनेकै ऊ ख्रीष्टमा हुनु हो । “ख्रीष्टमा” भनी सम्बोधन गरिएका यी शब्दहरूचाहिँ परमेश्वरको सामु विश्वासीको आफ्नो हैसियत बुझ्ने कुञ्जी हुन् । विश्वासीले येशू ख्रीष्टलाई आफ्नो प्रभु र मुक्तिदाता भनी ग्रहण गरेकोले परमेश्वरले उसलाई त्यस हैसियतमा हेर्नुहुन्छ । उसले दैनिक जीवनमा जसरी जिउँदछ, त्यो नै उसको चालचलन हो ।

दुर्भाग्यवश, ख्रीष्टियनको स्थिति कहिल्यै पनि यस जीवनमा उसको हैसियतसित सिद्ध रुपमा मेल खाने छैन । तर उसको स्थिति शिद्धताको मार्गतिर बढ्दै गएको हुनुपर्दछ । जब ऊ स्वर्गमा ख्रीष्टसित महिमित हुँदछ, उसको चालचलन शिद्ध हुनेछ । तर यदि संसारमै छँदाखेरि सिद्धतातर्फ ठूलो फड्को मारेमा परमेश्वरमा भ्रनै महिमामय हुन्छ ।

नयाँ जन्मपाएको, क्षमा भएको, मिलाप गराइएको, मुक्ति पाएको, स्वीकार गएको, पूर्ण, सिद्ध तुल्याइएको, धर्मी ठहर्‍याइएको, पवित्र तुल्याइएको र महिमित भएको जस्ता विशेषणहरू ख्रीष्टमा प्राप्त हैसियतलाई जनाउने केही विशेषण हुन् । हुनु, गर्नु, हिँड्नु, प्रस्तुत गर्नु, चढाउनु, दिनु, ठान्नु, खडा हुनु, हुन दिनु, हटाउनु, पहिर्नु, पर्छ, फलाउनु जस्ता आदि क्रियाहरूचाहिँ चालचलन जनाउने क्रिया हुन् ।

विश्वासीलाई आफ्नो सामु सिद्ध हैसियत प्रदान गर्नु, उसलाई त्यही हैसियत अनुसार हिँड्न सिकाउनु परमेश्वरको तरिका हो । व्यवस्थामा भने यसको ठीक विपरीत हुन्छ । व्यवस्थाले भन्दछ, “यति तिमि निश्चित हैसियतमा पुग्यौ भने, तिमिले आफ्नो हैसियत बनाउनेछौ ।” वास्तवमा यो कुरा असंभव छ । हैसियत आर्जन गर्न सकिन्न । अनुग्रहले भन्दछ, “म तिमिलाई सित्तैको उपहार स्वरुप हैसियत प्रदान गर्दछु, अब तिमि यसको योग्य चालमा चल ।” यो कार्यचाहिँ वास गर्नुहुने पवित्र आत्माको शक्तिले मात्र गर्न सकिन्छ ।

सायद तपाईंले आफ्ना बालबच्चा र घर हेरचाह गर्न जिम्मेवाल राख्ने विधुरको बारेमा सुन्नुभएको होला । उसले फ्रिजमाथि नियमको सूची टाँसेर राख्यो र उनलाई यीचाहिँ तिम्रा जिम्मेवारीहरू हुन् भनी स्पष्ट रूपमा अवगत गरायो ।

त्यसपछि पटकथा जटिल बन्दैजान्छ । ऊ आकर्षक स्त्रीसित प्रेममा फँस्यो अनि केही समयमै उनीहरूले विवाह गरे । अनि उसले फ्रिजबाट नियम हटायो । उनले आफ्नो काम अझै धेरै, अझै राम्ररी गर्दैरहन् । तर उनले त्यस क्षणमा ती सबै काम जागिर गुमाउने डरले भन्दा पनि प्रेमबाट गरेकी थिइन् ।

जब राम्ररी बुझिन्छ, अनुग्रहचाहिँ पवित्र जीवन जिउने सबैभन्दा बलियो संभावित कारक तत्त्व बन्दछ । अनुग्रहलाई त्यस किसिमले सोच्नुहोस् र आफ्नै बलिदानद्वारा विश्वासीहरूका पाप उठाई लैजान प्रभु येशू मर्नुभयो । के अबचाहिँ येशूलाई मृत्युमा पुऱ्याउने मार्गतिर विश्वासीहरू जान चाहन्छन् त ? येशूले आफैलाई मानिसहरूका सबभन्दा घनिष्ट मित्रको रूपमा प्रमाणित गर्नुभयो । के अब विश्वासीहरूले आफूले गर्ने र बोल्ने हरेक कुरामा उहाँलाई खुशी तुल्याउने

लक्ष्य लिनु पर्दैन र ?

उहाँ मर्नुहुँदा हाम्रो प्रतिनिधिको रूपमा मर्नुभयो । जब उहाँ मर्नुभयो, हामी पनि मर्नुभौं । हैसियतगत, हामी पापका लागि मरेका छौं । व्यावहारिक रूपमा, विश्वासीहरूले आफूलाई पापको लेखि मरेको ठान्नुपर्दछ । पावलले रोमी ६ अध्यायमा यस विषयमा तर्क गर्दछन् । उनी प्रश्न गर्दछन्, “के अनुग्रह प्रशस्त मात्रामा होस् भनेर हामी पापमा लागि रहौं त ? त्यसपछि आक्रोशित भएर जबाफ दिन्छन्, “त्यसो नहोस् र हामी जो पापको लेखि मर्नुभौं, त कसरी हामी अभै त्यसैमा जिउनु ?” अनुग्रहद्वारा मानिसले मुक्ति पाउनु अघि ऊ पापको दास हुन्छ । अनि, त्यसपछि ऊ धार्मिकताको दास बन्छ । उसले आफूलाई यस पवित्र दासत्वमा सुम्पनु पर्दछ ।

कसैले यसरी भनेका छन् : बलिदानको महान्तादेखि पापको विशलतासम्म फेरि बुझ्नुहोस्, अनि त्यसपछि सदाको निमित्त पापसित सम्बन्ध तोड्नुहोस् ।

जोन बन्यान (John Bunyan) ले अभै स्पष्टै पारेका छन् : “पाप परमेश्वरको न्यायको चुनौती, उहाँको दयाको बलत्कार, उहाँको धैर्यको उपहास, उहाँको शक्तिको अवहेलना, र उहाँको प्रेमको घृणा हो ।”

परमेश्वरका जनहरू फेरि त्यही पुलमा हिँड्न सकून् भन्ने उद्देश्यले उनीहरूलाई पापदेखि अलग पार्ने पुल अति चर्को मूल्यमा खरिद गरियो ।

योग्य चाल के हो ?

अब प्रश्न यो छ, “योग्य चाल भनेको के हो, म कसरी थाहा पाउन सक्छु ?” यसको जबाफ परमेश्वरको वचनमा प्राप्त व्यावहारिक निर्देशनमा दिइएको छ । नयाँ नियममा यस्ता सयौं आज्ञाहरू छन् तर हामीले यहाँचाहिँ भट्टै व्याख्याको शब्द जोडिहाल्नु पर्दछ । नयाँ नियममा दिइएका आज्ञाहरू चाहिँ सजाय समावेश भएका व्यवस्थाजस्ता होइनन् । बरु ती आज्ञाहरू “अनुग्रहद्वारा मुक्ति पाइसकेको व्यक्तिको निमित्त कस्तो किसिमको व्यवहारचाहिँ उपयुक्त हुन्छ ?” भन्ने प्रश्नको जबाफ दिने धार्मिकताका निर्देशन हुन् । धर्मशास्त्रको एउटै खण्डमा भेटिएका आज्ञाहरूका केही उदाहरण यस प्रकार छन् :^४

“यसकारण भूट त्यागेर हरेकले आ-आफ्नो छिमेकीसँग सत्य बोल, किनकि हामी एउटै शरीरमा एक-अर्काका अङ्गहरू हौं । क्रोध गर तर पाप नगर । घाम अस्ताउन अघि नै तिमीहरूको रीस मरोस् । र दियाबलसलाई मौका नदेओ ।

चोर्नेले अब उसो नचोरोस् । बरु उसले परिश्रम गरोस्, र खाँचोमा परेकाहरूलाई दिन सकोस् । तिमीहरूका मुखबाट कुवाक्य ननिस्कोस्, तर समय सुहाउँदो र सुधार गर्ने मीठो वचन मात्र बोल्ने गर, जसबाट सुन्नेहरूलाई अनुग्रह मिलोस् । अनि परमेश्वरका पवित्र आत्मालाई दुःखित नतुल्याओ, जसमा उद्धारका दिनको निमित्त तिमीहरू छाप लगाएका छौ । सबै तीतोपना, क्रोध र रीस, होहल्ला र निन्दा, सबै किसिमका डाहसमेत तिमीहरूले त्यागिदेओ । जसरी परमेश्वरले खीष्टमा तिमीहरूलाई क्षमा गर्नुभयो, त्यसरी नै एउटाले अर्कोलाई क्षमा गरेर तिमीहरू एक-अर्काप्रति कोमल मनका र दयालु होओ ।”

जुन अनुग्रहले हामीलाई मुक्ति ल्याएको छ, त्यही अनुग्रहले यसरी सिकाएको हामी देख्छौं, “जसले हामीलाई भक्तिहीनता र सांसारिक तृष्णाहरू त्याग्न र संसारमा संयमी, सोभो र भक्त भएर जीवन यापन गर्न तालीम दिन्छ ।”^६

स्ट्रोमबेकले यसरी औल्याएका छन्,

...ख्रीष्टियन आचारणको वर्तमान खस्कँदो स्तरचाहिँ अनुग्रहको भण्डै शतप्रतिशत अधूरो शिक्षाको कारणले भएको हो । अनुग्रहलाई त्यसका पूर्णतामा प्रचार गरियो र बुझाइयो भने धेरै जना व्यक्तिहरूका हकमा अनुग्रहलाई पाप गर्ने इजाजत पत्रको रूपमा गरिएको अति-सरलीकरणका सबै गलत धारणाहरू भट्टै हटेर जालान् ।^७

मेरो शरण स्थान

सार्वभौम प्रेम, जो पहिलो भयो आरम्भ,
उद्धार गर्ने योजना त्यो पापी मानव र
अनुग्रह अनुपम, सित्तै, अनन्त,
जसले मेरो आत्मालाई दियो शरण स्थान ।

परमेश्वरकै विरुद्ध जसले बनाए आकाश
लडें म हातहरू उठाई माथितिर
गरें तिरस्कार उहाँका अनुग्रहलाई,
भएँ अति घमण्डी शरण स्थान नखोजलाई ।

पूर्ण अन्धकार मिश्री रातमा हराई,
र अझै ज्योतिभन्दा अँध्यारो नै चाह बनाई,
दौडिँ पापपूर्ण दौड,

बिना शरण स्थान—खोजे सुरक्षा ।

तर अनन्त परामर्श आयो यसरी :

सर्वशक्तिमान प्रेम, गाँज्यो त्यस मनुष्यलाई बेस्सरी र

नैराश्रयका काँडहरू गरे अनुभूति,

र पाइँनँ शरण स्थान रती ।

ठिङ्ग उभिएको आक्रोशयुक्त न्याय दृश्यतिर:

म उडें सिनाइको अग्नीमय पर्वततिर,

तर क्रोधित मुहारले न्याय चिच्च्यायो,

होइन यो पर्वत मेरो लुक्ने थलो र

मैले सुने स्वर्गीय आवाज धेरै पहिले,

र दयाको दूत भट्टै देखिए :

डोऱ्याए मलाई, पारी चम्किलो मुहार,

लुक्ने थलोको रूपमा येशूतिर ।

उहाँमै सर्वशक्तिमान बदला खनियो,

जसले संसारलाई नरकतिर डुबायो,

बोक्नुभयो पाप उहाँले, पापी जातिका,

र यसरी बन्नुभयो आश्रय स्थल तिनीहरूका ।

मेघ गर्जी सात गुणा हुरी आए पनि,

र त्यसले संसारका धुवलाई पालैपालो हल्लाए पनि,

विजुलीले त्रसित पार्नेछैन अनुहार मेरो,

कारण येशू नै हुन् आश्रय स्थल मेरो ।

केही पटक अस्ताएका सूर्यहरूमा ,

मलाई राख्नेछ, सुन्दर कनान किनारमा,

जहाँ म गाउनेछु अनुग्रहका गीत,

र देख्नेछु शरण स्थान मेरो महिमित ।

सन १७८० मा पक्राउ पर्दाखेरि मेजर जोन आण्ड्रे (Major John Andre)

ले यी श्लोकहरू बोकेका थिए । तर उनले यी श्लोक लेखेका हुन् कि होइनन् भन्ने कुरा चाहिँ अबै अज्ञातै छ ।

अध्याय-१३

अनुग्रह शतप्रतिशत

(It's Grace All the Way)

खीष्टियन जीवनचाहिँ शुरुदेखि अन्तसम्मै अनुग्रह हो । उहाँलाई प्रेम गर्नेहरूमाथि उहाँको कृपा बर्सिनुमा परमेश्वरका सारा अनुग्रह कहिल्यै रोकिन्न । कहिलेकाहीं उहाँको दया अदृश्य भएभै लाग्छ, तर फर्केर हेर्दा उहाँले दया देखाउन कहिल्यै बर्सिनुभएको रहेनछ, भन्ने कुरा छर्लङ्गा हुन्छ ।

विश्वासीहरूले आफ्नो सुरक्षाको आश्चर्यकर्ममा ईश्वरीय अनुग्रह देख्छन् । सारा किटाणु तथा जीवाणुहरू हावामा उडिरहेको कुरा, दुर्घटनाका अनगिन्ती संभावनाहरू र यात्राका जोखिमहरू अनि उग्रवादी मानिसहरूबाट उत्पन्न हुने खतरा आदि सारा कुरालाई विचार गर्नु भन्ने जीवन सुरक्षित भइरहनुमा आश्चर्यकर्म बाहेक अरु केही छैन ।

परमेश्वरले मार्गनिर्देशन गर्नुभएको अनुग्रह सम्भक्तनुहोस् । असङ्ख्य मानिसहरूलाई निर्देशन गर्नुछ, तर पनि परमेश्वर अनन्त वास्ता र पूर्ण दक्षतासाथ सो कार्य गरिरहनुभएको हुन्छ । त्यसकारण हरेकले यसो भन्न सक्दछ :

दयासहित अनि न्यायमा

उहाँले मेरो समयको जालो बुनिदिनुभयो ।

हरेक व्यक्तिले गाउन सक्छ : “मेरो येशूले सबै थोक पूर्ण रूपमा गरिदिनुभएको छ ।” कहिलेकाहीं चिन्हरहीत मरुभूमिबाट अनि कुनै समयमा बारुदी मार्गबाट भएर हिँड्नुपर्दछ । तापनि जीवनका सबै अध्यायहरूमा “आफूले रगत बगाउनुभएका भेडाहरूलाई मनोहर, अथक वास्तासहित” उहाँले अगुवाइ गर्नुहुन्छ ।

र, त्यहाँ उहाँको अनुग्रहको वन्दोवस्त रहेको हुन्छ । परमेश्वरले आफ्ना प्रिय जनहरूका हरेक खाँचोलाई महिमाको कहिल्यै नरिक्तिने सम्पत्तिअनुसार खीष्ट येशूद्वारा पूरा गरिदिनुहुन्छ । उहाँले गहूँका मीठोको परिकार र चट्टानको मह खुवाउनुहुन्छ र उनीहरूलाई आवश्यक समयमा खानाको प्रबन्ध गरिदिनुहुन्छ ।

उहाँको ईश्वरीय बन्दोबस्तले उहाँ हरेक परिस्थितिको नियन्त्रक हुनुहुन्छ र उहाँको आफ्नै समय र समयतालिका छ भन्ने कुरा ईगित गर्दछ। उहाँको आफ्नो अनुग्रहमा कुनै थोक आकस्मिक रूपमा हुन आउँदैन भन्ने कुरा उहाँले पक्का गर्नुभएको छ। बरु आफूले प्रेम गरेकाहरूका भलाइका खातिर उहाँले सबै कुरा मिलाएर गर्नुहुन्छ। उहाँका सन्तानहरू भएका हुनाले, उनीहरू विरुद्धमा खडा हुने कुनै पनि हतियार सफल हुनेछैन, उनीहरूका विरुद्धमा उठेका सबै जिब्रो दण्डित हुनेछ, भनी उहाँले प्रतिज्ञा गर्नुभएको छ। उहाँले आफ्नै महिमाको खातिर र आफ्ना जनहरूका भलाइको निमित्त ईश्वरहीन मानिसहरूका दुष्टयाईलाई रद्द तुल्याउनुहुन्छ।

परमेश्वरको अनुग्रह उहाँको क्षमादानमा बाहेक त्यति तेजस्वी रूपमा कहिल्यै चम्कदैन। कसैले पनि उहाँको अनुग्रहको आयामलाई नाप्न सक्दैन। दाउद नाम गरेका राजाको घटना सम्भन्नुहोस्। पहिलो, बेथशेवाको पति उरिया लडाइँमा गएको बेला उनले बेथशेवासित व्यभिचार गरे। दाउदले आफ्नो विश्वासयोग्य लेफ्टिनेन्टलाई रणभूमिबाट फिर्ता आउन भन्नुको कारण उनले जन्मनेवाला बालकको बाबुचाहिँ उरिया नै हो भनी परिस्थिति मिलाउन खोजेका थिए। तर त्यसमा असफल भएपछि, दाउदले घमासान युद्ध चर्किरहेका स्थानमा उरिया शत्रुद्वारा मारियोस् भन्ने हेतुले उनलाई शत्रुहरूले सजिलै फेला पार्ने ठाउँमा पठाउने दुष्ट रणनीति बनाए। दाउदले राजाको रूपमा गरेका अनैतिकता र उनको अत्याचार एकदमै घृणित र अयोग्य थिए। तर उनले पश्चाताप गर्ने बित्तिकै, “...परमप्रभुले तपाईंको पाप हटाइदिनुभएको छ” भनी छुटकाराका शब्दहरू सुन्न पाइहाले। क्षमादानको अलौकिक प्रकृतिले शमूएल डेभिज (Samuel Davies) लाई यस्तो लेख्न प्रेरित गर्‍यो :

अचम्मका महान् परमेश्वर र तपाईंका सारा मार्गहरूले
 तपाईंका ईश्वरीय गुणहरू देखाउँदछन्,
 तर तपाईंको अनुग्रहका प्रतापमय महिमाहरू
 तपाईंका अन्य आश्चर्यहरूभन्दा माथि चम्कन्छन् :
 तपाईंभै क्षमादिने ईश्वर अरु को छ र ?
 वा जोसित छ स्वतन्त्र तुल्याउने अनुग्रह यति भरपूर ?
 क्षमा गर्न अधर्महरू यस्ता घोर र
 वचाउन अपराधी, दुस्साहसी यस्ता कीटपतङ्ग,
 यो नै तपाईंको शानदार परमाधिकार

यस सम्मानमा हुन सक्तौन सहभागी सर्व मनुज :

तपाईंभै क्षमादिने ईश्वर अरु को छ, र ?

वा जोसित छ, स्वतन्त्र तुल्याउने अनुग्रह यति भरपूर ?

हाम्रा परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई हरेक दरकारको समयमा सम्हालिने अनुग्रह गर्नुहुन्छ । शल्यक्रिया गर्दाखेरि कुनै प्रभुका जनले आफ्नो शक्तिभन्दा बिलकुल बाहिरको शान्ति महसुस गर्न सक्दछ । रोगी अवस्थामा उनीहरूले सदासर्वदा टेको दिइरहने बाहुलीबाट मात्रै प्राप्त हुनसक्ने सामर्थ्य अनुभव गर्न सक्दछन् । शहीदहरूले बन्दुक र आगो सामना गर्न अर्कै संसारकै सहास प्राप्त गर्दछन् । र, परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई पृथ्वीमा उनीहरूका काम सकिएपछि मर्ने अनुग्रह दिनुहुन्छ, तर उनीहरूले काम नसकिएसम्म त्यो अनुग्रह पाउंदैनन् ।

अयोग्य पापीहरू कल्पनाले नभ्याउने गरी धनी बनाइऊन् भन्ने हेतुले गणना गर्न नसकिने धनी परमेश्वर गरीबहरूमा पनि महागरीब हुनुभयो— त्यो नै अनुग्रहको उच्चतम प्रदर्शन थियो ।

कल्बरीको क्रूसमा येशूले गर्नुभएको प्रार्थना अवर्णनीय अनुग्रह थियो: “हे पिता, यिनीहरूलाई क्षमा दिनुहोस् किनकि यिनीहरूले के गर्दछन्, सो जान्दैनन् ।” ^३

ईश्वरीय अनुग्रहले परमेश्वरलाई आफ्नो मानव-अवतार पुत्र केही समयअघि मारिएको त्यही शहरमा पवित्र आत्मालाई पठाउन इच्छा जागृत गरायो ।

परमेश्वर अनुपम अनुग्रह दिनुहुने व्यक्ति हुनुहुन्छ । त्यसकारण भजन लेखकले आफ्ना जनहरूप्रति परमप्रभुका विचारहरू समुद्रका बालुवाभन्दा पनि असङ्ख्य छन् र उहाँका विश्वसनीयता स्वर्गसम्म पुग्दछन् भनी अद्भूत अभिव्यक्ति दिन सक्दैन थिए । आफ्ना पापअनुसार व्यवहार गरिएको छैन र उनीहरूका अधर्मअनुसार दण्ड दिइएको छैन भन्दा विश्वासीहरू कति खुशी हुन सक्छन् “उहाँको कृपाको अन्त कहिल्यै हुँदैन । हरेक विहान उहाँको कृपा नयाँ हुन्छ ।” ^४

अध्याय-१४

अब सारांश प्रस्तुत गरौ

(Now Let's Recap)

परमेश्वरको अनुग्रहको महान्ता बारेमा हामीले गरेको चिन्तन-मननका प्रमुख बुँदाहरू पुनरावृत्ति गरौं । हामीले सम्बोधन गर्नुपर्ने पहिलो प्रश्न यो हो : मुक्तिको योजना रचनुहुँदा पवित्र र धर्मी परमेश्वरले कसरी पापीहरूलाई क्षमा दिन सक्नुहुन्छ र अभै पनि त्यसो गरिरहनु नै भएको छ ?

प्रतिस्थापन (Substitution) एउटै शब्दले त्यस प्रश्नको जवाफ दिँदछ । परमेश्वरले आफ्नो अद्वितीय पुत्र येशू ख्रीष्टलाई पापीहरूको सट्टा कल्बरीको क्रूसमा मर्न पठाउनुभयो । उहाँले पापको पूरै मूल्य चुकाउनुभयो । अहिले उहाँमाथि विश्वास गर्ने प्रत्येक व्यक्तिलाई सित्तैको उपहारको रूपमा उहाँले अविनाशी जीवन दिनुहुन्छ ।

यो विशुद्ध अनुग्रह हो । यो अनुग्रह विपरीत कुराका योग्य व्यक्तिलाई परमेश्वरले दिनुभएको अपार कृपा हो । अनुग्रहलाई बुझ्न, येशू को हुनुहुन्छ, उहाँले के गर्नुभयो, उहाँले कसका निम्ति यो गर्नुभयो र विश्वासद्वारा उहाँलाई ग्रहण गर्नेहरूप्रति खनिने आशिषहरू सम्बन्धी हामीले अनिवार्य रूपमा जान्नुपर्दछ ।

संसारमा एकमात्र अर्को धर्म छ । त्यसलाई अर्को सुसमाचार भनिन्छ । तर त्यो विलकुल सुसमाचार भने होइन । त्यसले मानिसहरूले सुकर्म वा योग्यता कमाएर स्वर्ग पुग्न सक्छन् भनी सिकाउँदछ । यस धर्मले मावन-अहम्लाई प्रश्रय दिने भएको हुँदा यो एकदमै लोकप्रिय धर्म हो । यसले अहङ्कारपूर्ण दावी गरे तापनि, न ता यसले मुक्तिको निश्चयता दिन्छ, न लौकिक सुरक्षा न अनन्त जीवन नै दिन्छ । र, अन्तमा त्यसले नरकमा पुऱ्याउँदछ ।

अनुग्रहद्वारा बचाइएका मानिसहरूले सारा आदर-इज्जत प्रभु येशूलाई नै दिन्छन् । कर्मद्वारा मुक्ति मिल्छ भनी विश्वास गर्नेहरूले चाहिँ आफैलाई श्रेय दिन्छन् वा मुक्तिको भागीदारको रूपमा आफैलाई ठान्दछन् । यसरी, यस मानिसले

स्वर्गको आशा यस कुरामा आधारित बनाइरहेको रहेछ, भनी तपाईंले ठम्याउन सक्नुहुन्छ ।

जब हामी मुक्तिचाहिँ असल कामद्वारा प्राप्त हुँदैन भन्छौं भने त्यसको अर्थ हामी असल कामको विरोधी होइनौं । हामी विलकुलै हुँदैहोइनौं र केवल असल काम मुक्तिको जड होइन भनी हामीले जोड दिन खोजेका हौं । असल काम त मुक्तिको प्रतिफल मात्रै हुन् । हामीले असल कामद्वारा मुक्ति प्राप्त गर्दैनौं । असल कामको निमित्त हामीले मुक्ति पाएका हौं । असल काम मुक्तिको कारक होइन बरु त्यो त प्रतिफल हो, उद्गम स्थल होइन बरु परिणाम हो ।

स्वाभाविक रुपमा प्रश्न खडा हुँदछ, “यदि कसैले बचाइएपछि पाप गत्यो भने के उसले मुक्ति गुमाउँछ ?” धर्मशास्त्रको अपरिवर्तित गवाही र अनुग्रहको साँचो प्रकृतिअनुसार मुक्ति गुम्दैगुम्दै न । पापले सङ्गति तोड्न सक्छ तर सम्बन्ध तोडिदैन । सङ्गति भनेका कमलो धागो हो भने सम्बन्धचाहिँ नचुडिने साड्ला हो । विश्वासीले पाप स्वीकार गर्ने वित्तिकै उसले क्षमा पाउँदछ, अनि परमेश्वरसितको उसको सम्बन्ध पुनर्स्थापित हुँदछ ।

खीष्टियन हुँ भनी स्वीकार गर्ने सबै व्यक्ति वास्तवमा बचाइएको हुँदैन । यदि कसैको जीवनमा पापचाहिँ प्रभुत्वशाली शक्तिको रुपमा रहिरहेको छ भने, यदि ऊ पापमा जिइरहेको छ भने, उसले साँचो रुपमा विश्वास गरेको छ कि छैन भनी आशङ्का गर्ने मजबुत कारण हुन्छ । उहाँ स्वीकार गर्ने (Professor) व्यक्ति होला तर मुक्तिको भागीदार (Possessor) चाहिँ नहुन सक्छ । जब खीष्ट जीवनमा आउनुहुन्छ, उहाँले परिवर्तन गर्नुहुन्छ ।

अनुग्रहको सुसमाचार साँच्चै सस्तो कुरा हो भनी अस्वीकार गर्ने व्यक्तिहरूलाई उपहार दिने व्यक्तिले नै मूल्य चुकाउनु पर्दछ तर उपहार पाउने व्यक्तिले त केही पनि मूल्य तिर्न पर्दैन भनी संझाउनुपर्दछ । दाताले नै मूल्य चुकाउनु पर्छ तर प्रापकले त केही पनि गर्नुपर्दैन किनकि योचाहिँ उपहारको प्रकृति हो । परमेश्वर दाता हुनुभएको हुनाले हामीलाई सित्तैको उपहारको रुपमा अनन्त जीवन दिन अति ठूलो मूल्य तिर्नुभयो ।

अन्य असल थोकभै अनुग्रह दुरुपयोग हुनसक्छ । मानिसहरूले अनुग्रहलाई विलासिता र नराम्रा थोकका निमित्त बहानाको रुपमा प्रयोग गर्न सक्छन् । तर यी सबै अवस्थाहरूमा समस्या अनुग्रहको सिद्धान्तमा नभएर व्यक्तिमा निहित रहेको पाइन्छ ।

पवित्र जीवन जिवाइको सबैभन्दा मजबूत संभावित कारक तत्त्व व्यवस्था होइन तर अनुग्रह हो । व्यवस्थाले कर्म माग गर्दछ र कर्म गर्न चुकेमा सजायको त्रास देखाउँदछ । अनुग्रहले खीष्टले हाम्रो निम्ति जे गर्नुभएको छ, सो बताउँदछ, अनि पवित्रताको जीवन जिउन आग्रह गर्दछ । अनुग्रहको परमेश्वरले विश्वासीलाई आफ्नो सामु सिद्ध हैसियतमा बसाल्नुहुन्छ, अनि त्यस हैसियतमा मिल्दो जीवन जिउन आह्वान गर्नुहुन्छ । नयाँ नियमका विस्तृत शिक्षाहरूमा योग्यको चाल यस्तो हो भनी छर्लङ्ग रूपमा उल्लेख गरिएको छ ।

परमेश्वरको सन्तानको जीवनचाहिँ शुरुदेखि अन्तिमसम्म ईश्वरीय अनुग्रहको प्रदर्शन हो । यो त परमेश्वरले मानिसलाई अकल्पनीय आशिषहरू खन्याउनुभएको उहाँको प्रकटीकरण हो । यो कुरा परमेश्वरको न्यायको भागीदार हुनुबाहेक अन्य प्राप्त गर्न योग्य नभएकाहरूलाई उत्तम थोक दिनुहुने हाम्रो प्रभुको कहानी हो ।

परमेश्वरले अझै पनि आफ्नो अचम्मको अनुग्रह प्रकट गर्न पुरुष र स्त्रीहरू खोजिरहनुभएको छ । मानव उदासीनता, अनिच्छा, तिरस्कारका शताब्दीहरू बिते तापनि सारा अनुग्रहको परमेश्वरले अझै पनि हराएका भेडाहरूलाई खोज्न निर्वाध रूपमा सुसमाचार पठाइरहनुभएको छ । परमेश्वरले म पापी हुँ भनी स्वीकार गर्ने, आफैलाई बचाउन कोसिस गर्न छोड्नेहरू, येशूलाई प्रभु र मुक्तिदाता भनी विश्वास गर्ने व्यक्तिहरू खोजिरहनुभएको छ ।

अनि, यो कुरा याद गर्नुहोस् र जब परमेश्वरले येशू प्रभुमा साँचो विश्वासको भिल्का भेट्नुहुन्छ, उहाँले त्यस व्यक्तिलाई धर्मी व्यक्तिको रूपमा लिनुहुन्छ । एच.ए. आइरनसाइड (H. A. Ironside) ले यसरी भनेका थिए :

परमेश्वरले हरेक व्यक्तिलाई स्वर्गमा प्राप्त गर्न सकूँ र उनीहरूलाई स्वर्गमा पुग्नलाई भिनोभन्दा भिनो संभावित बहाना मिलोस् भनेर आफ्नो पुत्रको मानव-स्वरूप र कार्य बारे असाध्यै ख्याल राख्नुहुन्छ ।¹

अन्तिम अध्याय लेखिएको छैन । अनन्तताभरि परमेश्वर हामीप्रति छुट्टै सम्पत्ति येशू खीष्टमा प्रकट गरिरहनुहुनेछ ।² परमेश्वरले हराएकाहरूलाई खोज्न र बचाउन पापको जङ्गलमा आफ्नो पुत्र पठाउनुको उद्देश्य र कल्बरीमा येशूले गर्नुभएको उदेक कार्यद्वारा हामीकहाँ प्राप्त भएका सारा आशिषहरूसहित परमेश्वरको मुक्तिको उदेक योजनाको सदाकालीन रहस्य-प्रकटीकरण हुनेछ ।

अनुग्रहको विषयमा बाइबल अध्ययन यही समाप्त हुन्छ । त्यसकारण, हामी भन्दछौं : “हाम्रो प्रभु येशूको अनुग्रह तपाईंहरू सबैसित रहिरहोस् । आमेन ।”

अन्तिम-टिप्पणी

(End Notes)

परिचय

१. जोन न्यूटनका शब्दहरू (१७२५-१८०७)

अध्याय २

१. १ तिमोथी २:५
२. यूहन्ना १:१
३. २ कोरन्थी ५:२१; १ पत्रुस २:२२, १ यूहन्ना ३:५
४. १ यूहन्ना १:७
५. भजनसंग्रह ४०:८; हिब्रू १२:२
६. यशैया ५३:४-६
७. यूहन्न १:२९
८. गलाती २:२०
९. १ पत्रुस २:२४
१०. १ यूहन्ना २:२
११. यूहन्ना ३:१६
१२. १ यूहन्ना २:२
१३. रोमी ३:२३
१४. मत्ती ११:२८
१५. प्रकाश २२:१७
१६. यूहन्ना ३:३६
१७. भजनसंग्रह ८५:१०
१८. स्वर्गको तारिफ, डल्स, वचन प्रकाशन १९९०, पेज १७५-७६

१९. जोन एफ. म्याकअर्थर, विश्वसको काम, डल्स, वचन प्रकाशन १९९३ पेज ९९
२०. बप्टिष्ट बाइबल हेरिटेजमा प्रस्तुत, अप्रिल १९९४ पेज १

अध्याय ३

१. हिब्रू ४:१०
२. यूहन्ना १:१२; ३:१५-१६; ३:३६; ५:२४; ६:४०, ४७; ७:३७-३८; ११:२५-२६; २०:३१; प्रेरित १६:३१; रोमी १०:९; गलाती ३:२२-२६; एफेसी २:८; १ यूहन्ना ५:१०-१३

अध्याय ४

१. एफेसी २:८-९
२. भजनसंग्रह ४०:१-३
३. खुशीले अचम्भित (न्यूयोर्क : हर कर्ट ब्रेस जोभानोभिच प्रकाशन, १९८४ पेज २२९)
४. मत्ती २०:१-१६
५. १ थिस्सलोनिकी ४:१ अनुग्रहको अभ्यासलाई “म अनुरोध गर्छु” संग टिप्पणी गर्नुहोस् (रोमी १२:१)

अध्याय ५

१. यशैया ४०:१२
२. बप्तिष्ट बाइबलिय हेरिटेजमा प्रस्तुत, अप्रिल १९९४ पेज १
३. यर्मिया १७:९
४. रोमी ३:२३
५. एफेसी २:२-३,१२
६. हाम्रो दैनिक भोजन अप्रिल २०, १९९४
७. शक्तिको कथामा प्रस्तुत, लेगिस्टोन फोर्ड, कोलोराडो स्प्रिङ्ग: नेभप्रेस, १९९४ पेज ११२
८. सुसमाचारको हृदय, ह्वटोन, कसवे, १९९१, पेज १६५-६६
९. रोमी ६:२३
१०. यूहन्ना १०:१०
११. कलस्सी १:२७
१२. एफेसी १:७
१३. कलस्सी २:१४
१४. १ पत्रुस १:१८
१५. एफेसी २:५
१६. एफेसी १:६
१७. कलस्सी २:१०
१८. यूहन्ना १७:२३
१९. रोमी ५:१
२०. हिब्रू १०:१०
२१. हिब्रू ४:१४-१६; रोमी ८:३४; १ यूहन्ना २:१; यूहन्ना १४:१६
२२. यूहन्ना १४:१६-१७
२३. १ कोरन्थी १२:१३

२४. एफेसी १:१३
२५. एफेसी १:१४
२६. १ यूहन्ना २:२७
२७. एफेसी २:१८
२८. हिब्रू १०:१९
२९. फिलिप्पी ३:२०
३०. यूहन्ना १:१२
३१. गलाती ४:६
३२. रोमी ८:१७
३३. १ पत्रुस २:५,९
३४. रोमी ८:३७
३५. १ यूहन्ना ३:२
३६. एफेसी १:३
३७. सी.एच. स्पर्जन, दानिएलको पुस्तकको प्रचार, ग्रन्ड रापिड, जोन्ड्रवन प्रकाशक हाउस, १९६६ पेज ५४
३८. म्यक डोनाल्ड र जेनको अनुनय, लन्डन १९७४ पेज २७३
३९. रोमी ५:२०ख

अध्याय ६

१. हितोपदेश १४:१२
२. रोमी ११:६
३. लूका १८:१८
४. रोमी ३:२०, २८; ४:५; गलाती २:१६; ३:१०-११; एफेसी २:९; २ तिमोथी १:९; तीतस ३:५

५. रोमी ३:२०, २८; ४:१-१२; गलाती २:१६-१७, ३:१०-१४; एफेसी २:८-९; २ तिमोथी १:९; तीतस ३:५
६. रोमी ४:१६
७. गलाती ४:२८-३१

अध्याय ७

१. रूथ २:१०
२. शमूएल ७:१८
३. २ शमूएल ९:८
४. एफेसी ३:८-९
५. तिमोथीलाई थाहा भएको विजय ख्रीष्टियनबाट, वारिन डब्लू. वीर्सवी (ग्रान्ड रापिड: बेकर बुक हाउस, १९८४) पेज ६३-६४
६. अर्मिसहरू मुक्तिमा भन्दा मानिसको इच्छामा बढी महत्व दिन्छन्, जब कि काल्मीस्टहरू परमेश्वरको स्वतन्त्रता र चुनावमा बेसी महत्व दिन्छन् । यो वार्तालापले परस्पर अनुनय हुनपर्छ भन्ने अवश्यक देखिदैन ।

अध्याय ८

१. बाइबलको विवणिय टिप्पणी भाग २ व्हिटन, आई एल: भिक्टर बुक्स १९८९ पेज ८४
२. यहूदा २४

अध्याय ९

१. यूहन्ना ६:२९
२. यशैया ६४:६
३. यूहन्ना १२:२६; १ कोरन्थी ३:८; एफेसी २:१०; ६:८; तीतस ३:८; हिब्रू ६:१०; प्रकाश २२:१२

अध्याय १०

१. यूहन्ना १०:२७-२८
२. रोमी ११:२९
३. १ पत्रुस १:५; यहूदा १ग, २४
४. रोमी ६:२३
५. यूहन्ना १:१२
६. रोमी ८:३०
७. यूहन्ना १४:१६
८. २ कोरन्थी १:२२; ५:५; एफेसी १:१४
९. २ कोरन्थी १:२२; एफेसी १:१३; ४:३०
१०. रोमी ५:१०
११. यूहन्ना ५:२४
१२. १ कोरन्थी १५:३
१३. यूहन्ना १९:३०
१४. रोमी ८:३८-३९
१५. १ यूहन्ना १:६
१६. १ यूहन्ना २:१ख
१७. १ यूहन्ना १:७
१८. भजनसंग्रह ५१:१२
१९. भजनसंग्रह ३२:४
२०. उत्पत्ती १९:१४ख

२१. २ शमूएल १२:१४
२२. २ तिमोथी २:१९ख
२३. भजनसंग्रह ६६:१८
२४. १ कोरन्थी ३:१५
२५. १ कोरन्थी ११:३०क
२६. १ कोरन्थी ९:२७
२७. १ कोरन्थी ११:३०ख
२८. १ कोरन्थी ३:१५ख
२९. हितोपदेश २८:१३

अध्याय ११

१. रोमी ६:१४
२. १ कोरन्थी ९:२१
३. यूहन्ना ८:३६
४. गलाती ५:१३
५. जोन एफ. म्यकअथर जार,
विश्वासको काम, डल्स, वचन
प्रकाशन १९९३, पेज १२०
६. यहूदा ४

अध्याय १२

१. गलाती ३:३
२. जे.एफ. स्टोर्मव्यक, अनुग्रहद्वारा
अनुशासित, ग्रेस एण्ड टुर्थ,
मोलीन, आइ १९४६ पेज १०२
३. रोमी ६:१
४. रोमी ६:२
५. एफेसी ४:२५-३२
६. तीतस २:१२

७. जे.एफ. स्टोर्मव्यक, अनुग्रहद्वारा
अनुशासित, १९४६ पेज २०

अध्याय १३

१. भजनसंग्रह ८१:१६
२. यशैया ५४:१७
३. लूका २३:३४
४. भजनसंग्रह १३९:१७-१८
५. भजनसंग्रह ३६:५
६. भजनसंग्रह १०३:१०
७. विलाप ३:२२-२३

अध्याय १४

१. एच. ए. आइरनसाइड, लेवीको
दान, नेप्टुनी, एनजे: लोइजेइक्स
ब्रास., १९८२, पेज ६४
२. एफेसी २:७
